

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Torsdag den 1. marts 2001 kl. 17.30

Dagsorden:

- 90/01 Minibusser til daginstitutioner
- 81/01 Sagsbehandlingstiden på socialcentre
- 454/00 Parkeringsordningen i brokvartererne
- 86/01 Råden over vej- og parkareal 2001
- 85/01 Istandsættelse af Refshalevej
- 96/01 Lokalplan "Øresundshospitalet"
- 28/01 Miljøorienteret byfornyelse og nybyggeri
- 95/01 Erhvervelse af grund
- 84/01 Sammenlægning af Københavns Vand og Københavns Energi
- 92/01 Økonomisk engagement i Eurovision Song Contest 2001
- 91/01 Udkast til svar om statens tilsyn med kommunerne
- 82/01 Folkeafstemningen om bydelsråd
- 88/01 Tilskud til Røde Kro Teater i 2001
- 54/01 FVU-loven - forberedende voksenundervisning
- 59/01 Målsætninger m. m. for gymnasier og hf-kurser
- 66/01 Medlemsforslag om klinikken på Rudolph Berghs Hospital
- 69/01 Medlemsforslag om klinikken på Rudolph Berghs Hospital
- 68/01 Medlemsforslag om garanti for plejehjemsplads
- 93/01 Medlemsforslag om, at der ikke udelukkes teatre fra DST's efterårskatalog
- 72/01 Medlemsforslag om udlændingepolitikken for Københavns Kommune
- 67/01 Medlemsforespørgsel om ulovlig parkeringsordning
- 136/00 Ændring af Borgerrepræsentationens mødeplan for 2001
- 83/01 Den Sociale Ankestyrelse
- 97/01 Skatteankenævnet
- 541/00 Billedskolen
- 89/01 Forlængelse af garanti
- 94/01 Valg af omsorgssystem

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet.

Der er til aftenens møde modtaget afbud fra Taner Yilmaz, Charlotte Wieth-Klitgaard og fra Bo Hindkjær Pedersen.

Så skal jeg lige sige til forsamlingen som en meget vigtig meddelelse her ved indledningen af mødet, at man ikke må lukke sine skuffer helt i, for det kan bidrage til at klippe kablerne over eller genere de kabler, som er nødvendige for det gamle afstemningssystem, som vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

kommer til at bruge lidt endnu. Derfor beder jeg om, at man ikke rører ved sine skuffer og i hvert fald ikke trykker dem længere ind, end de er på nuværende tidspunkt. Bagefter vil man finde ud, når vi skal stemme, hvorfor jeg siger det, jeg siger nu, fordi hvis nogle har gjort det, og de er forbundet på den måde, de er forbundet, så kan det bidrage til at sætte hele systemet ud af kraft. Så de, der har fulgt med i undervisningen i skolen, vil vide, hvorfor jeg siger det, jeg nu siger.

Så er der udsendt en dagsorden til i aften på 24 punkter, hvoraf de 2 sidste er på lukket dagsorden. Jeg vil godt foreslå, at den sag, der hedder punkt 23, 89/01, forlængelse af garanti, og det vil jeg gøre i fortsættelse af en diskussion, der har været på gruppeformandsmødet, overføres til åbne døre. For så vidt de elementer, der har gjort, at den skulle behandles på den anden side af »stregen«, for så vidt det tema bliver berørt, så vil jeg gøre opmærksom på det under debatten.

Så er der endvidere anmodet om optagelse af 2 sager på dagsordenen. Det drejer sig om sag 541/2000, meddelelse fra Dansk Folkeparti om, at Louise Frevert udtræder som medlem af Billedskolen, og at pladsen overdrages til Karin Storgaard.

I den anden sag, 136/2000, som handler om ændring af mødeplanen for Borgerrepræsentationen 2001, er der foreslået en ændring, som bryder lidt ind i den rytme, som vi havde forudsat. Den sag er nødvendiggjort af, at der har været et ønske om at få samordnet HS' og HUR's budgetter med vores budgetbehandling. Der har HUR i går besluttet, at 2. behandling af HUR's budget finder sted den 7. september. Det er en delvis imødekommelse af vores ønske om tidsplan, men den har skullet koordineres med 4 andre amtskommunale enheders processer. Det er derfor nødvendigt, at Borgerrepræsentationen 2. behandler udtalelsen vedrørende HUR- og HS-budgetterne den 6. september. Og for at kunne nå dette, afvikles 1. behandling af kommunens eget budget i år allerede den 16. og den 20. august, hvor også budgetforslagene fra HS og HUR 1. behandles. Som konsekvens af det bliver mødet i forsamlingen den 10. september gjort overflødig.

Såfremt sagerne godkendes, så vil jeg foreslå, at sag 541/2000 behandles som det næstsidste punkt på den åbne dagsorden, og at den netop overførte sag til den åbne dagsorden behandles som den sidste sag på dagsordenen, og at sag 136/2000 behandles efter punkt 20 på dagsordenen.

Jeg skal høre, om der er nogen bemærkninger til, at dagsordenen skrues sammen som nævnt? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet; så er den godkendt.

Så har jeg fået en forespørgsel om, at vicedirektør Lau Svendsen-Thune overværer behandlingen af sag 94/01, der behandles for lukkede døre. Jeg skal høre, om der er bemærkninger til dette? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så er vi klar til at gå i gang med selve mødet.

1) BR 90/01. Minibusser til daginstitutioner

Indstilling om, at der gives en kapitalbevilling på 2.833.500 kr. til indkøb af 10 minibusser i 2001.

(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)

Hanne Nielsen (A): Jeg skal blot give denne lille, gode sag nogle enkelte ord med på vejen.

Altså det er jo en utrolig stor glæde, at det er et enigt udvalg, der nikker ja til, at vi nu investerer i 10 minibusser til institutioner, der har ønsket denne ordning. Alligevel synes jeg,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

det er lidt interessant, at både Ø og F i den anledning har haft behov for at komme med deres protokolbemærkninger.

Den anden lille kommentar er, at vi var meget sent ude i udvalget med at få skrevet ind, at vi gerne så, at man tænkte servicejob ind i denne ordning. Jeg håber meget på, at forvaltningen fortsat vil tænke tingene ind. Men jeg er helt klar over, at for at det kan lade sig gøre, så skal man være enige om, at man gerne vil indgå i denne ordning ude på institutionerne.

Hellen Hedemann (F): Pladsgaranti er vigtig for SF, men kvalitet i daginstitutionstilbuddet er trods alt vigtigere. Det er også vigtigt, at forældre er rigtig sikre på, at deres børn har det godt, mens de selv er på arbejde. Derfor har SF altid stillet krav om daginstitutionspladser med fast adresse.

For børn er det også vigtigt at have en regelmæssig, velstruktureret dagligdag, et garderobeskab, hvor de kan hænge deres tøj, i det hele taget, at de kan føle, at de er en del af et fællesskab.

Imidlertid ved vi jo godt, at det er vanskeligt at fremskaffe byggegrunde i Københavns Kommune, og det er absolut uacceptabelt at proppe flere børn ind i de nuværende daginstitutioner af hensyn til både pladsforhold og støjniveau.

Det er også derfor SF har tilsluttet sig forvaltningens indstilling om køb af minibusser, men vi ser det stadig væk som en nødløsning, idet 6 børn jo hver dag i en periode på 4 måneder er tvunget til at køre rundt med bussen, da der ikke er plads til dem i institutionen.

Vi har fået garanti for – så meget garanti, som vi nu kan få, men forvaltningen har i hvert fald lovet eller oplyst, at det ikke er de samme 6 børn, der skal af sted hver dag, og at der altid er 2 pædagoger med bussen. Den ene kører bussen, og den anden er sammen med børnene, hvis der skulle ske et eller andet, så man kan gribe ind.

Så derfor har vi tilsluttet os købet af de her 10 minibusser. Men jeg vil gerne slå fast med syvtommersøm, at de her busordninger på ingen måde må blive en vane. Det må ikke blive sådan, at det nu er nemmere med busser end at bakse rundt for at finde egnede byggegrunde, fordi så protesterer vi i SF, og så bliver der ikke flere tilslutninger til sådanne busordninger.

Og så vil jeg gerne have protokolbemærkningen videreført.

Indstillingen blev godkendt med 49 stemmer imod 0.

For stemte: A, V, F, Ø, O, C, B, P, L og D.

Hellen Hedemann (F) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:

”Under henvisning til, at forældre og institutioner finder idéen god, tilslutter SF sig denne indstilling som en nødordning.”

Endvidere ønskede Marie Jeppesen (Ø) i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:

”I erkendelse af, at det er så svært at fremskaffe byggegrunde og andre udbygningsmuligheder på daginstitutionsområdet tilslutter Enhedslisten sig indstillingen. Dertil kommer, at både personale, forældre og børn udtrykker glæde og tilfredshed med sådanne ordninger.”

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

2) BR 81/01. Sagsbehandlingstiden på socialcentrene

Udkast til besvarelse af Ombudsmandens udtalelse og redegørelse vedrørende sagsbehandlingstiden på de københavnske socialcentre.

(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)

Hellen Hedemann (F): Da jeg gennemlæste sagen i forbindelse med udvalgsrådet i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, fandt jeg egentlig, at forvaltningens tiltag måske kunne se rimelige ud, men efterfølgende er jeg kommet til et andet resultat.

Ombudsmandssagen går tilbage til 1999, hvor man i 2 artikler i Jyllands-Posten kunne læse om den håbløse situation på nogle af de københavnske lokalcentre. Især var der store problemer ude på Lokalcenter Bispebjerg.

Flere lokalcentre var på daværende tidspunkt så pressede, at der lå mængder af uåbnet post, og telefonerne blev ikke taget. Der var ligefrem tale om ventelister til alt, hvad man kan kalde service. Man kunne oven i købet erfare, at ét lokalcenter havde fuldstændig lukket for tidsbestilling, og at en personlig samtale ikke længere var mulig.

Helt så galt er det heldigvis ikke længere, eller også hører vi ikke så meget om det. Men det er stadig slemt flere steder. Det giver, som Ombudsmanden skriver, anledning til alvorlig bekymring, at sagsbehandlingstiden på de københavnske lokalcentre er så langstrakt, som den er.

Så må man jo spørge sig selv, hvad der kan ligge til grund for den lange sagsbehandlingstid, og endelig, hvordan får man sagsbehandlingstiden nedbragt, således at servicelovens krav kan overholdes.

Det første, altså årsagen, forholder indstillingen sig overhovedet ikke til, selv om det vel nok er det mest væsentlige. Det andet, hvad gør vi, ja, det mener SF altså ikke er godt nok.

Den første tanke, man får, er selvfølgelig, om der mangler administrativt personale på lokalcentrene. Gennem de sidste mange år har der været, det ved vi jo godt alle sammen, en 2 pct.s nedskæring på lønudgifterne på alle områderne, og det kan man selvfølgelig også mærke på lokalcentrene. Det har betydet mindre personale til de samme opgaver. Så er det jo indlysende, at enten vil en sag tage længere tid at behandle, eller også vil sagsbehandlingen blive mangelfuld.

Som politiker har man også et vist kontaktnet, og jeg er i hvert fald blevet holdt velorienteret om stressniveauet på lokalcentrene. Ligeledes har jeg fået oplyst, at der simpelt hen ikke er tid til at leve op til lovens krav om f.eks. notatpligt og udarbejdelse af handleplaner.

I forbindelse med budget 2001 var SF med i en stemmeaftale, der afsatte 20 mill. kr. til opnormeringer på lokalcentrene. Nu kan man så tro, at den hellige grav er vel forvaret. Når bydelene har fået, hvad de skal have, så er der 11 mill. kr. tilbage. Det svarer sådan cirka til 40 stillinger. Forvaltningen regner nemlig med en gennemsnitsløn eller gennemsnitsforbrug pr. medarbejder på ca. 270.000 kr. om året, har jeg fået oplyst.

I januar spurgte jeg nemlig forvaltningen, hvor mange ubesatte stillinger der var på de 11 lokalcentre, de 4 handicapcentre samt centrene for stofafhængighed. Jeg fik det svar, at der ikke er normeringsstyring pr. stillingskategori, men lønsumsstyring. Det vil sige, at der lokalt er frihedsgrader til selv at fastsætte personalesammensætningen. Man skal blot sørge for, at lønsummen overholdes.

Min forespørgsel viste, at der var et mindreforbrug på 3½ mill. kr., og det svarer, omregnet, til ca. 13 stillinger. Personalet på lokalcentrene er altovervejende administrativt personale,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

og her viste det sig, at der var ca. 26 ubesatte stillinger, altså dobbelt så mange ledige stillinger, som lønbudgettet viste.

Nu ved vi jo, at lønsummen er til stede, så spørgsmålet er så, hvor pengene gemmer sig. Ja, det har jeg jo nok en anelse om som medlem af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, for det viste sig i opgørelsen, at hjemmeplejen scorer gevinsten – hvis man kan tale om en gevinst i denne sammenhæng – men det er jo en sag, vi får her i BR inden så længe.

Det vil sige, at der er altså rigtig mange ubesatte stillinger på lokalcentrene. Ikke så sært, at de ansatte er stressede. Men o.k., med de 40 stillinger fra stemmeaftalen, de 11 mill. kr. giver nemlig sådan ca. 40 stillinger, så skal der altså ske en nybesættelse af 66 stillinger på lokalcentrene, og så vil jeg sandelig håbe, at de kan besættes. Det kan nemlig godt blive et problem.

Københavns Kommune har ikke noget særlig godt ry ude omkring, der indkommer ikke bunker af ansøgninger, når der er ledige job slået op. Det er nemlig ikke nogen hemmelighed, at der er forrygende travlt, sygefraværet er stort, og der findes ingen regler for, hvor mange sager en medarbejder skal have. I langt, langt de fleste andre kommuner her i landet har man et loft for, hvor mange sager en enkelt medarbejder bør have. Det er et fuldstændig rimeligt forlangende, at hvis en ledelse ikke melder arbejdskravene ud til medarbejderne, hvordan skal disse så nogen sinde blive i stand til at vurdere, om de kvalitativt opfylder arbejdskravene?

Hvis medarbejderne bare hele tiden får lagt flere sager på bordet – må jeg gerne overføre lidt tid til næste runde? – hvordan skal de så nogen sinde opleve arbejdsglæde? Nej, det er dybt utilfredsstillende for medarbejderne, når de ikke ved præcis, hvor mange sager de skal behandle.

Af svaret til Ombudsmanden fremgår det, at styrkelsen af bemanningen på lokalcentrene, etablering af en projektgruppe, som skal sikre kvalitet i sagsbehandlingen, og etablering af et konsulenthold, som skal understøtte udviklingen af den lærende organisation i lokalforvaltningerne, vil medføre, at der sker en mærkbar forbedring i kvaliteten af sagsbehandlingen, samt at man bliver i stand til at overholde sagsbehandlingstiderne og klagefristerne. Ja, det kan man i hvert fald ønske sig.

Hvordan gør vi så arbejdsforholdene bedre for de ansatte, så flere har lyst til at blive ansat på centrene, og også for at sikre, at de, der er ansat der, bliver? Hvis vi ikke får nogle ordentlige medarbejderplaner, så bliver det mere end vanskeligt at nybesætte 66 stillinger, skønt gunderne skal vide, at vi mangler medarbejderne.

Men alt dette melder historien ikke noget om, så derfor kan SF ikke støtte denne indstilling. I SF er vi noget nervøse for, at det ikke er initiativer nok. SF mangler simpelt hen bud på, hvor mange sager hver enkelt sagsbehandler bør have ansvaret for. Vi savner også en plan for rekruttering af medarbejdere såvel som en plan for fastholdelse af medarbejdere. Hele denne sag har jo vist, at folk nærmest flygter fra lokalcentrene, og de mange ubesatte administrative stillinger taler deres tydelige sprog.

SF tror altså ikke, er vi er på vej til ordnede forhold på lokalcentrene, og derfor finder vi ikke, at svaret til Ombudsmanden er dækkende for den situation, vi befinder os i. Jeg vil foreslå, at sagen sendes tilbage til udvalget, og så vil jeg foreslå, at man sender denne indstilling til høring i samarbejdsudvalgene på lokalcentrene. Så kan det være, man også får nogle gode ideer til, hvad man kan svare Ombudsmanden.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Det er jo en ærlig sag at tilstå, at man vågner op, bedre sent end aldrig, Hellen Hedemann. Jeg erindrer meget tydeligt, hvad der foregik i udvalget, og det nævnte Hellen Hedemann jo også selv, at hun formentlig havde sovet i timen,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

siden hun havde en så velforberedt tale i dag og ytrede sig så lidt, da sagen var på dagsordenen.

Apropos sagsbehandlingsfrister synes jeg med Hellen Hedemanns afslutning på talen, at hun syntes, den skulle sendes tilbage med henblik på en større folkelig høring blandt de ansatte på lokalcentrene, at vi skylder Ombudsmanden et svar inden for en rimelig tid. Derfor kan jeg ikke anbefale det, og jeg skal selvfølgelig beklage, at Hellen Hedemann åbenbart har været uforberedt, da vi behandlede sagen.

Men jeg vil da sige, for måske at friske Hellen Hedemanns erindring en lille smule op, så er det jo besluttet, der skulle være en temakontrol af måling på sagsbehandlingstiderne både hvad angår de almindelige sagsbehandlingstider og klagesagerne.

Vi har jo for et års tid siden i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget vedtaget nogle sagsbehandlingsfrister, og i den forbindelse har vi også bedt om en evaluering af det. Den evaluering er netop afsluttet i går, det vil sige, optællingen er afsluttet i går, den har nemlig kørt i hele februar måned. I løbet af kort tid, formentlig højst 1 måned, er tallene systematiseret, og så vil de blive sat til behandling i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, som Hellen Hedemann også allerede er informeret om.

Så som sagt, bedre sent end aldrig, men jeg synes, det er lidt for ynkeligt, at et medlem af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget ligefrem vil have sagen tilbage, fordi hun ikke selv har været vågen under behandlingen.

Så vil jeg gerne kommentere en enkelt ting yderligere, nemlig at hjemmeplejen scorer gevinsten. Der tror jeg også, at Hellen Hedemann enten har en meget selektiv hukommelse eller direkte har et blackout i forhold til, hvad det var der blev orienteret om.

Meget sent på budgetåret 2000 blev det oplyst fra forvaltningen, at vi var i et meget stort pres, for ikke at sige et rent overforbrug på hjemmeplejen i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, og der blev orienteret om, at i det omfang, der var ledige stillinger ude på lokalcentrene, blev man opfordret til og bedt om ikke at genbesætte stillingerne for at sikre, at hjemmeplejens budget blev overholdt.

Det er vel fair nok. Et eller andet sted har vi det også sådan, at hvis vi selv har overtrukket vores private konto, så overvejer vi, om der er noget, vi kan udskyde et lille stykke tid. Det var den besked, der gik for at være en ansvarlig forvaltning, og det var der ingen indsigelser imod i udvalget, det var der ingen, der bad om.

Så at hjemmeplejen scorer gevinsten, vil jeg ikke sige. Jeg vil sige, det er en ansvarlig forvaltning, som lægger op til, at de psykisk syge og øvrige yngre handicappede, som får hjemmepleje fra Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, rent faktisk får de besøg, som de har krav på, som de har en forventning om, og den pleje og omsorg, som de er blevet lovet. Det synes jeg er ansvarlig og ordentlig behandling.

Så vil jeg sige om at tælle på sagsbehandlingsfristerne, at det er ganske rigtigt, og Hellen Hedemann repeterede historien, men det er bestemt ikke mit indtryk, at den del af historien, der handlede om, at det ikke er til at få sagsbehandlere eller ansatte på lokalcentrene, at de nærmest flygter fra det, og jeg ved ikke, hvad det var for nogle skræmmebilleder, Hellen Hedemann talte om. Det virker nærmest, som om Hellen Hedemann ikke ønsker at indgå i den dialog om, hvordan vi forbedrer.

Vi har lige, som Hellen Hedemann også selv nævnte, lavet en stemmeaftale om fordelingen af 20 mill. kr., det vil sige 14 mill. kr. til de 11 lokalcentre, som Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har ansvaret for. Det er ikke mit indtryk, at den dialog, der er foregået, hverken omkring det eller hverdagsdialogen, helt kan sammenlignes med det noget forvrængede billede, Hellen Hedemann forsøgte at komme med heroppefra.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Men for at starte med det første, jeg sagde: Jeg synes, vi skal overholde svarfristerne i forhold til Ombudsmanden, og derfor synes jeg, vi skal have det her sendt af sted, fordi det har været behandlet i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, og så er det en lille smule sent at vågne op.

Marie Jeppesen (Ø): I Enhedslisten er vi godt klar over, at det her ikke løser de problemer, der er i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningens lokale centre. Men takket være 20 mill. kr., som i høj grad var på Enhedslistens foranledning i stemmeaftalen, som er blevet afsat her, mener vi godt, at vi er kommet et stykke i retning af at forbedre servicen for borgerne i lokalcentrene og arbejdsmiljøet for de ansatte.

Jeg vurderer også, at vi er på rette vej i kommunen. Den store omstrukturering har været rigtig. Men der er et langt og meget sejt træk tilbage, og det er især medarbejderne ude i lokalcentrene, der skal tage det her træk.

Den elektroniske sagsbehandling mener jeg er et must. Det er alt for gammeldags og besværligt med papirjournaler. Jeg håber også, at de vil være med til lette arbejdet og give en hurtigere sagsbehandling for borgerne.

Det er i øjeblikket svært, og det kan også være en forhindring i forhold til at komme fremad, at markedet rent faktisk er støvsuget for jobsøgende sagsbehandlere. Der er rift om dem, og de nyuddannede er der også rift om. Man kan sige, at for 14 dage siden var der opslået 25 ledige stillinger i Københavns Kommune. Når dertil kommer, at omegnskommunerne giver en højere løn, så er det ikke så sært, at det er svært for os at fastholde og rekruttere sagsbehandlere.

Som Hellen Hedemann også nævnte, så er der åbenbart et rygte om, at Københavns Kommune er et dårligt sted at arbejde som socialrådgiver. Det mener jeg, vi må have vendt, så vi er nødt til også i fremtiden at indtænke, hvordan vi kan fastholde, og hvordan vi kan rekruttere medarbejdere, og der tror jeg, vi skal tænke i at få en ordentlig introduktion til vores medarbejdere.

Jeg tror også, at vi måske skal overveje lønkroner på området. Man kan tjene op til 1.000 kr. mere i nogle af omegnskommunerne, og det tror jeg trækker mange folk fra vores rækker.

Så bliver vi nok også nødt til at tænke på efteruddannelse. Generelt har vi en efteruddannelsesgæld i Københavns Kommune, og det tror jeg også, vi bliver nødt til at indtænke her, sådan at vi ikke oplærer folk, og så arbejder de i 2-3 år, og så smutter de fra kommunen.

Dér hvor jeg tror, at vi kan konkurrere i Københavns Kommune, bliver meget på fagligheden, den forskelligartede faglighed, der er, og så at socialrådgiverne har fået tildelt en høj kompetence i deres arbejde og kan sidde med sagerne meget selvstændigt og arbejde med dem.

Jeg mener, der er noget at bygge på for at komme videre, men Enhedslisten vil gerne støtte en udvalghenvisning.

Lars Hutters (L): Specielt i sådan nogle komplicerede sager som den, vi har fået forelagt under dette dagsordenspunkt, gælder det mere end nogen sinde om, om man så må sige at erkende virkeligheden, som den er.

Solidarisk Alternativ er ikke medlem af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Vi er glade for, at Ombudsmanden reagerede på det, som SOL må karakterisere som et misregiment over for de socialt svage stillede i denne by. Vi er da også glade for, at det ser ud, som om Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og borgmesteren er ved at vågne op. Fordi det er en skandale, det, der er sket, det vil vi gerne have lov til at understrege.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Jeg vil også godt sige, at da jeg kiggede på denne omfangsrige sagsindstilling, undrede jeg mig over, hvad man jo altid gør, når man ikke er medlem af et udvalg, at der står, at indstillingen blev tiltrådt. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at når man er kun én blandt 55 medlemmer, så tager man sådan lidt bestik af, hvad andre, som man synes står tæt på en, har ment om denne sag.

Så jeg undrede mig faktisk, da der stod, at indstillingen blev tiltrådt uden noget som helst, underforstået, at det åbenbart var en totalt enig indstilling fra Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Når jeg undrede mig, så er det jo, fordi det er en meget ubehagelig sag, og det er det såvel for de ansatte som for de mennesker, der har behov for social støtte, der er blevet ramt af den administrative skandale, som det jo rent faktisk er.

Jeg har forsøgt at læse mig igennem det, og en af de ting, jeg ville have bedt borgmester og udvalgsmedlemmer om at garantere, inden vi fra Borgerrepræsentationen sendte skrivelsen af sted til Ombudsmanden, var, om der nu var en fuldstændig hug- og stikfast garanti for, at problemerne var løst, og at der var det nødvendige arbejdsmiljø for sagsbehandlerne, så de kunne klare at løse problemerne derude.

Der er nu engang sådan, at hvis der skal være en kvalitet i de ydelser, der skal gives til dem, der har behov for social støtte, så er en sådan kvalitet faktisk utrolig meget afhængig af, at der er mennesker, sagsbehandlere med overskud, som kan finde de rigtige løsninger. Det behøver jeg ikke at fortælle udvalgets medlemmer, det fortæller jeg til den øvrige del af Borgerrepræsentationen.

Så jeg må jo sige, at jeg var faktisk ikke overrasket over, og jeg er faktisk glad for, og jeg synes aldeles ikke, det er det, der er problemet, sådan som borgmester Winnie Larsen-Jensen forsøger at gøre det til. Men jeg er glad for, at Hellen Hedemann fra SF siger tingene, som de er, fordi jeg har heller ikke kunnet finde de garantier. Jeg er da glad for, trods alt, at Enhedslistens ordfører ender med, at vi ikke kan være bekendt at sende det her af sted, men det skal ordentligt behandles ved endnu en gang en udvalgshenvisning, og det støtter SOL naturligvis.

Hvis, såfremt, ifald man vil sende en redegørelse af sted, som stort set kun har taget hul på at løse problemerne, og som ikke giver de her garantier, og som jeg kan forstå på de bemærkninger, der er fra Hellen Hedemann, ikke har været hørt blandt alle de mennesker, blandt de ansatte, som har problemerne tæt inde på livet, så vil jeg hellere foretrække, at vi meddeler Ombudsmanden, at der kommer en gennemarbejdet skrivelse, som giver de her garantier, og som løser de her problemer. Det er jo det, Ombudsmanden egentlig beder om. Jeg tror godt, han kan vente, indtil det er sket. Og så forventer vi, at der kommer en fornuftig og mere klar og garanteret indstilling fra Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Hvis, såfremt et flertal alligevel vil formaste sig til hen over hovedet at sende noget halv-færdigt af sted, så vil jeg egentlig opfordre de partier, som ikke mener det, til, at vi udarbejder en mindretalserklæring til Ombudsmanden, fordi det skal ikke stå alene, Ombudsmanden skal ikke have et indtryk af, at tingene er på rette spor, fordi det føler jeg, fornemmer jeg, når jeg læser den her tykke sag igennem, at de aldeles ikke er.

A. Ben Haddou (D): Umiddelbart er SF, Socialdemokratiet og Enhedslisten uenige om, hvordan de her penge skulle fordeles til socialcentre eller lokalcentre. Men det vil jeg slet ikke blande mig i, det må jeg så overlade til dem.

Men jeg synes, det er meget interessant at vide heroppefra, at man stadig synes, der er store problemer ude på lokalcentre. Det kan da godt være, men man kan ikke bare spise os af med, at det er nok fordi de har for lave lønninger i forhold til andre kommuner osv. Så vil

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

det sige, at så kan vi lige så godt bruge alle de penge til at forhøje deres lønninger. Så er det reelt ikke det, der er problemet måske.

Men jeg vil da komme ind på ét område. Det, der måske kunne være interessant, er, at pr. 1. april 2000 startede vi med at overføre ydelsesansvaret fra lokalcentrene til Center for Aktivering og Beskæftigelse, og dermed mindskede vi arbejdsbyrden ude i de enkelte lokalcentre. Det vil sige, at ydelserne til alle, der er under aktivering, bliver betalt af Center for Aktivering og Beskæftigelse i dag.

Kort sagt, hvis man skal skære det ud i pap, så har lokalcentrene fået 20 mill. kr. ekstra, og samtidig er der inden for næsten et års tid sket det, at en del af deres ansvarsområde er blevet overført til Center for Aktivering og Beskæftigelse. Så kan jeg altså ikke forstå, hvorfor man bliver ved med at råbe heroppefra om, at de har fået mere arbejde og flere opgaver overført i de enkelte lokalcentre. Jeg tror nærmere, det er et problem, man har omkring organisationen eller fordelingen af arbejdsopgaverne i de enkelte lokalcentre. Det kan vi være enige om, det kan jeg ikke stå her og tage stilling til.

Jeg må da også indrømme, at der nok stadig er problemer endnu i lokalcentrene, og jeg erkender også, at problemerne har været kæmpestore på et tidspunkt. Men jeg vil ikke stå heroppe og sige, at bare fordi der har været kæmpestore problemer for et års tid siden, så skal de have mere i løn ved siden af de 20 mill. kr. ekstra. Så skal de have flere millioner kroner ved næste budget, og så skal de ikke spare 2 pct., og så skal de oven i købet have færre arbejdsopgaver.

Det hænger ikke sammen med resten af de områder, som Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen og ellers i det hele taget med hele Københavns Kommunes forvaltningsområde. Det hænger ikke sammen, færre arbejdsopgaver og flere penge og så alligevel, at man ikke kan klare at magte de opgaver, som vi politikere har lagt ud til dem. Det må vi så altså drøfte politisk, men det er ikke nok at gå herop og sige, at de skal have flere penge, det må vi diskutere.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så går vi til 2. runde. Hellen Hedemann, der har brugt halvdelen af taletiden og dermed har 2½ minut tilbage, medmindre vi griber ind i 3. rundes taletid.

Hellen Hedemann (F): Nej, det tror jeg ikke, fordi jeg skal gøre det meget kort. Det er kun til borgmester Winnie Larsen-Jensen.

Jeg vil sige, at jeg ikke kan se af Ombudsmandens skrivelse, at der er nogen tidsfrister på. Det plejer Ombudsmanden heller ikke at have. Jeg er fuldstændig sikker på, at Ombudsmanden meget hellere vil have en gennemarbejdet plan for, hvordan man løser problemet, end en plan, som kommer hurtigt frem, så det tror jeg ikke, vi behøver at bekymre os om.

Og så vil jeg gerne have sendt forhandlingerne med, hvis det bliver sådan, at det går til Ombudsmanden.

Lars Hutters (L): Jeg er nu ked af, at Borgerrepræsentationen ikke får et klart og tydeligt svar fra borgmester Winnie Larsen-Jensen på, hvorfor Borgerrepræsentationen ikke kan få den løsning, der er bedst, at når vi svarer Ombudsmanden, så er det også fordi vi har løst problemerne. Det er jo det, der skal til. Det tror jeg også Ombudsmanden vil være tilfreds med. Ombudsmanden rejser jo ikke sådan bare en lille sag, det ved vi alle sammen godt. Når Ombudsmanden går ind i en sag, så er det fordi der virkelig, og det viser sig jo også beklageligvis, er noget, der skal ændres.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Så derfor synes jeg, det vil være forkert, at man kun sender, hvad skal man sige, en skitse af sted for, hvordan man skal løse problemerne, mens man samtidig må meddele Ombudsmanden, at er en lang række af de problemer, som Ombudsmanden kritiserer, eksisterer stadig væk.

Så det vil jeg da egentlig godt bede borgmester Winnie Larsen-Jensen komme frem her i salen og forklare og helst imødekomme ønsket både fra undertegnede og flere andre, at det vil være korrekt, hvis Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget her inden for de næste 14 dage-3 uger fik det arbejdet igennem og fandt den rigtige løsning.

Til Ben Haddou fra CD, som jo plejer at være stor tilhænger af markedsvilkår: Jamen hvis markedet siger, at Københavns Amt betaler noget mere, hvorfor skal dygtige medarbejdere, som måske kan blive stillet i den situation, at hvis de skal have lidt flere penge på lommen, være nødt til at tage ud til Københavns Amt? Hvorfor skal vi så ikke have markedsvilkår for lønnen til de pågældende sagsbehandlere i København? Det forstår jeg da ikke.

Altså det her er jo ikke sådan, som Ben Haddou fra CD siger. Det med de der penge, der fosser ud af kassen, det er jo ikke dem her. Det er jo landbruget, der overhovedet er sat fuldstændig uden for markedsvilkår, det er jo ikke dygtige sagsbehandlere.

Så jeg vil da foreslå, at hvis vi skal holde på folk, og de ikke skal rejse andre steder hen, så skal de vel også have både gode arbejdsvilkår og en ordentlig løn. Det skal helst være sådan, at man kan sige, det er i København, man har både gode lønforhold og gode arbejdsvilkår.

Marie Jeppesen (Ø): Jeg mener altså ikke, at der er nogen uenighed i stemmeaftalepartierne om, hvem der skal score gevinsten på de 20 mill. kr. Det er en klar aftale, at det er til opnormering af sagsbehandlingen i lokalcentrene, og det er også sådan, der bliver arbejdet med de penge i øjeblikket. Det er ikke sådan, så hjemmeplejen kommer til at score gevinsten på det her.

Når jeg siger noget med, at det kan være, vi har for lave lønninger i Københavns Kommune, så kan det da godt være noget, der skal diskuteres. Men jeg har det bare sådan, at vi bliver nødt til at forholde os til den virkelighed, vi er i, og hvis det er sådan, at omegnskommunerne kan betale mere, så er det vel vores virkelighed.

Men jeg sagde samtidig, at Københavns Kommune er attraktiv, og det er den på den høje faglighed, der er i kommunen, og det er den på sagsbehandlernes kompetence. Det er noget af det, vi så må ud og markere os på og prøve at tiltrække sagsbehandlere på.

Jeg mener ikke, det er sådan, det blev sagt fra CD's ordførers side, at med færre arbejdsopgaver og flere penge kunne tingene ikke hænge sammen. Men hvis det er sådan, at der har været for mange arbejdsopgaver i forvejen, så bliver vi jo nødt til at forholde os til det og så prøve at hjælpe folk ud af den situation, de er i.

Martin Geertsen (V): Jeg skal gøre det meget kort. Det er ikke, fordi vi ikke bruger tid på at diskutere her i forvejen. Ud over, at man tager en udvalgsbehandling her fra talerstolen, så tager man faktisk også en god, gedigen forligssnak – det hedder ikke forlig, det hedder aftalepartisnak, undskyld – her fra Borgerrepræsentationens talerstol.

Jeg vil også udtrykke, som andre har gjort, kritik af, at man ikke på daværende tidspunkt, hvor vi havde sagen i udvalget, fandt frem til, hvad man i virkeligheden mente. Det er faktisk det, vi har udvalgsstyret til.

Men jeg vil lytte lidt mere – nej, det vil jeg ikke. Jeg vil i virkeligheden sige, at medmindre de partier, som er en del af den her aftale, finder frem til en eller anden mindelig løsning

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

her, inden denne debat er afsluttet, så vil Venstres Gruppe undlade at stemme til udvalgsenhvisningen.

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Det er jo en sød lille knage, Martin Geertsen har fundet at foreslå at hænge sin hat på. Men jeg kan nu ikke se, at aftalen om de 20 mill. kr. har noget at gøre med klagesagsbehandling, som går tilbage til 2000.

Når Enhedslisten stod så fast på at fastholde, at der skulle gives 20 mill. kr., så er det, fordi Enhedslisten mente, at arbejdspresset på de københavnske lokalcentre var for stort, og at medarbejderne var sat under et meget hårdt pres.

Det er jeg fuldstændig enig i. Det var et meget, meget velkomment vitamintilskud til medarbejderne på lokalcentrene. Jeg skal da hilse og sige, at aftalepartierne er også færdige med at udmønte de 14 mill. kr., som blev de 11 centre til del, uden diskussion og uden uenighed, Martin Geertsen.

Det her er jo tilbageskuende som sagt. At klagesager i et vist omfang, i hvert fald de 12, som er tilbage i denne undersøgelse, har været for længe, er der ingen, der overhovedet har stillet tvivl om; det kan vi godt gøre bedre.

Som Marie Jeppesen sagde, så er der nye edb-systemer på vej, som er ganske tæt på at blive startet op, som i højere grad kan motivere medarbejderne til at bruge de elektroniske oplysninger til også at styre sagerne. Det forældede system, som vi har på nuværende tidspunkt, giver ikke noget incitament til at bruge det elektroniske værktøj til sagsstyring og sikre, at opfølgningen foregår korrekt. Det har vi drøftet dybt og meget i udvalget, vi er blevet orienteret om, hvordan det ligger.

Vi er også blevet orienteret om, at denne her temakontrol var på vej, og at den ville blive lavet i februar måned. I dag er det, så vidt jeg husker, den første dag i foråret, nemlig den 1. marts 2001, dvs. optællingen sluttede i går, Hellen Hedemann.

Vi kan selvfølgelig blive ved med at skyde og skyde og skyde. Det er da klart, der er ikke nogen tidsfrist på, hvornår man skal svare Ombudsmanden, men han skriver faktisk til os i november måned år 2000, og nu står vi her, den 1. marts 2001. Så man kunne jo få den tanke, at Borgerrepræsentationen og Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget opsætter fine frister, som vi måler i alle ender og kanter, og hvor vi har udvalgsbehandling i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget omkring det her. Men når det så gælder os selv, så har vi ret til at sove i timen og sige om igen og tilbage til udvalget.

Jeg synes tilbage til udvalget, det er den evaluering, som vi har bestilt, som forvaltningen kommer med formentlig til det møde, som vi skal have den 28. marts. Lad os så få slået en streg og komme videre og lad os få målt på det, der er blevet arbejdet på i hele denne her måned, der lige er gået. Det andet klæder os ikke. Og som jeg sagde i mit første indlæg: Jeg synes, det havde klædt Hellen Hedemann at være velforberedt netop i et udvalgsstyre.

Det vil jeg også sige til Lars Hutters. Lars Hutters studser selv i sit indlæg over, at udvalget har taget orienteringen til efterretning og sender sagen videre uden særbemærkninger eller uden protokolbemærkninger til Borgerrepræsentationen. Ja, selvfølgelig gør udvalget det, for udvalget har jo selv pligt og ret til at sige, hvad de gerne vil, og kommentere det, hvis de synes, de ikke har fået oplysninger nok. Det er der ingen udvalgsmedlemmer, der på udvalgs-mødet har fundet anledning til.

Så er det selvfølgelig meget sødt og rart at høre Lars Hutters tilskrive mig kompetence som en magistratsborgmester. Borgmester Winnie Larsen-Jensen her fra denne talerstol har én stemme i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, og den bruger hun. Men de 10 andre, der også

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

er medlem, har også en stemme, og tilsammen skal der 6 til et flertal, og sådan ser verden ud, og udvalget har i enighed sendt denne her sag videre.

Så o.k., jeg vil i hvert fald gerne gentage, at det ikke var det øverste punkt på SF's dagsorden, at sagsbehandlerne skulle have det rigtig meget bedre. Det var en hjertesag for Enhedslisten, og den tror jeg, medarbejderne har været glade for, og vi har fordelt det i enighed.

(Kort bemærkning).

Martin Geertsen (V): Så vil jeg godt spørge repræsentanterne for Enhedslisten og SF: Er det så rigtigt, hvad borgmesteren nu siger, at pengene er brugt? Hvis det er rigtigt, hvad er det så i virkeligheden Enhedslisten og SF vil med denne tilbagevisning?

Hvis pengene er brugt, og det fremadskuende element i denne sag sådan set er en, havde jeg nær sagt, for dette år en saga blot, så har jeg egentlig lidt vanskeligt ved at se, hvad det er Enhedslisten og SF vil med deres tilbagevisning. Hvad er det for nogle nye initiativer, hvad er det for nogle nye penge, som man i Enhedslisten og SF lige pludselig har fundet frem her mellem det seneste udvalgsmøde og så nu, som man vil sætte en masse nye initiativer i gang med?

Det kunne jeg godt tænke mig at få en vurdering af fra Enhedslisten eller SF eller bare en, hvis man har koordineret sine holdninger i denne sag.

Lars Hutters (L): Jeg indledte mit første indlæg meget bevidst med at sige, at det væsentligste også i denne sag er, at man erkender virkeligheden. Derfor var jeg faktisk glad for, at Hellen Hedemann her i salen satte ord på det, som havde bekymret mig, da jeg læste denne sag igennem.

Det er helt klart, det burde der ikke være så meget diskussion om, ud over at man kan drille hinanden, at selvfølgelig havde det da været rart, hvis udvalget havde taget et spadestik dybere, da man arbejdede med det i udvalget, men det er da bedre at erkende, inden man sender et eller andet af sted, som ikke løser problemet.

Når jeg bad borgmester Winnie Larsen-Jensen, så var det, fordi borgmesteren heroppefra – så kunne jeg have sagt Socialdemokratiets ordfører i denne sag – havde sagt, at nu hastede det med at komme ind med den til Ombudsmanden.

Jeg har den opfattelse, at når Ombudsmanden er på banen, så skal der et reelt svar til, som løser de problemer. Jeg synes da, det ville være utrolig flovt, hvis Ombudsmanden efter at have fået svaret konstaterer, at problemerne ikke er løst, at det næsten fortsætter uændret. Det er da meget, meget, meget, meget værre. Det er ligesom om det er der overhovedet ikke nogen af de pågældende udvalgsmedlemmer, der har tænkt særlig meget over. O.k. jo, SF og Enhedslisten vel, som vil have sagen tilbage.

Det ville faktisk være utrolig pinligt, for ikke at sige, at det ville nærme sig magtfordrejning, at man sender en eller anden skrivelse af sted, og så fortsætter problemerne uændret, ikke mindst problemer for sagsbehandlere, som har svært ved at klare det, og de socialt svagt stillede, som har brug for nogle meget velkvalificerede og ressourcestærke sagsbehandlere til at løse deres problemer.

Så jeg synes, det vil være flot, at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget i enighed konstaterer, at det godt kan tåle at få en mere kvalificeret behandling, end det i øjeblikket har fået.

Hellen Hedemann (F): Jeg vil blot konstatere, at det åbenbart heller ikke var en hjertesag for Socialdemokratiet at støtte lokalcentrene i forbindelse med budgettet. Jeg så i hvert fald ikke nogen tiltag fra deres side.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Så vil jeg sige til Martin Geertsen, at vi har såmænd ikke bedt om nogle flere penge og slet ikke her i ellefte time. Det, jeg sagde, var, at der er brug for nogle personalepolitiske tiltag. Det behøver ikke at koste penge at finde ud af, hvor mange sager hver sagsbehandler bør have.

Vi skal have en ordentlig personalepolitik for rekruttering og fastholdelse af personalet. Det er ikke noget, der koster penge, Martin Geertsen.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Det undrer mig, at Hellen Hedemann slet ikke er flov over at stå heroppe og tilstå, hvor dårligt hun hører efter i timen og i udvalgmøderne. Det undrer mig, at Hellen Hedemann ikke er opmærksom på, at vi har vedtaget personalepolitiske initiativer, der er sat fokus på efteruddannelse, der er sat fokus på edb-støtte til medarbejderne. Der har kørt teamkursus efter teamkursus på lokalcentrene. Der synes jeg nærmest, det er flovt at stå heroppe og tilstå, at man åbenbart ikke sætter sig ind i sagerne.

Jeg synes, det er et flot initiativ med de penge, der er blevet afsat. Det var, som jeg sagde før, et hjertebrat for Enhedslisten, og vi andre klappede begejstret og sagde, det er et rigtig godt initiativ, det vil vi gerne være med til. Og så er den ikke længere. Så jeg synes, det er pinligt at stille sig op her og gøre sig til ridder. Eller er det måske, fordi valgkampen nærmer sig? Det er næsten, som man står ude i et lokalt medborgerhus: Vi vil have mere af det ene og mere af det andet og mere af det tredje.

SF er selv med i en stemmeaftale, og den stemmeaftale har nogle rammer, der hedder et bestemt beløb. Der er lagt et program både sidste år og i år for medarbejderudvikling. Jeg synes, Marie Jeppesen har noteret det meget flot, at der er nogle faglige udfordringer.

Jeg er sikker på, at om vi så afsatte 20 mill. kr. til og 20 mill. kr. til, så ville de falde på et tørt sted, og medarbejderne ville blive meget begejstrede. Men et eller andet sted er vi altså også nødt til at få enderne til at nå sammen til sidst, og det er det, et budget er udtryk for.

Så vil jeg gerne sige til Lars Hutters, som bad om en hug- og stikfast garanti, at nu praktiserer Lars Hutters jo selv udi branchen for bløde værdier, og når man har med mennesker et gøre, så kan man hverken i den branche, vi taler om her, eller i Lars Hutters' branche give hug- og stikfaste garantier. Men man kan gøre sig umage, og man kan forsøge at undgå at gentage en fejl. Så har man lært af den, man gjorde før.

Men hug- og stikfaste garantier, når vi er ude i den bløde branche med menneskelige værdier og menneskeligt engagement og mennesker i sårbare situationer, så tror jeg, man skal afholde sig fra garantierne. Så skal man gøre sig umage og koncentrere sig og fordybe sig og sørge for, at man gør det så godt, man kan, med sin bedste samvittighed i orden.

A. Ben Haddou (D): Lars Hutters efterlyste markedsvilkår, hvad angår løn til personalet i de enkelte lokalcentre, og henviste til, at CD går ind for markedsvilkårskræfter. Ja, det er jo rigtigt nok, men vi ved jo udmærket godt, at hvis vi skulle starte, så drejer det sig egentlig om mange flere grupper inden for Københavns Kommune.

Det, jeg talte om, da jeg nævnte noget med lønnen, var bare, at jeg syntes, jeg blev forvirret ved de signaler, som Enhedslisten og SF og for den sags skyld også SOL sendte ud til verden. De sendte jo også netop et signal om, at det var arbejdspresset og arbejdsbyrden på de enkelte lokalcentre og stress osv., osv. og mængden af breve, der ikke blev besvaret. Det var da hovedproblemet. Så lige pludselig står man heroppe og taler om løn. Det er det, jeg sådan blev forvirret af.

Så nævnte Hellen Hedemann fra SF heroppefra til slut, at det ikke behøvede at koste noget. Det var dog godt. Hvorfor skal vi så bruge 20 mill. kr.? Så kunne vi jo lige så godt have

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

brugt dem på noget andet. Det vil sige, at SF stemte for noget, man ikke behøvede at give penge til, det var noget, man kunne klare ved omorganisering eller et eller andet politisk tiltag måske. Så fatter jeg altså ikke noget.

(Kort bemærkning).

Lars Hutters (L): Jamen det er da rigtigt, hvad borgmester Winnie Larsen-Jensen siger, at jeg ved, hvad det betyder, når det er de bløde værdier, der er tale om. Til det er der faktisk at sige, at hvis de bløde værdier skal have mulighed for at eksistere og overleve, så kræver det altså noget sikkerhed og nogle garantier. Det kan da godt være, at det, jeg sagde tidligere, var lidt skarpt udtrykt på Lars Hutters-maner ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Hold da op.

Lars Hutters (L): Jamen netop de bløde værdier har altså som sagt behov for, at der er sikre garantier, sikkerhed for, at man kan trives og overleve. Det var i al beskedenhed det, jeg forsøgte at sige.

Det synes jeg ikke helt, til trods for at der er mange bestræbelser, er til stede i denne sag. Så ikke mindst af hensyn til de bløde værdier bør man behandle det én gang til i udvalget. Tak.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Velbekomme. Der kan ikke siges mere efter dette. Det tror jeg ikke, der kan.

Et af Hellen Hedemann (F) fremsat forslag om sagens tilbagevisning til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget blev forkastet med 27 stemmer imod 13.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, V, C, B og P.

Undlod at stemme: O og D.

Herefter blev indstillingen godkendt med 42 stemmer imod 5.

For stemte: A, V, Ø, O, C, B, P og D.

Imod stemte: F og L.

Hellen Hedemann (F) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, Borgerrepræsentationens Forhandlinger medsendt svaret til Ombudsmanden.

Lars Hutters (L) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:

”SOL har stemt imod, idet de pågældende initiativer ikke er tilstrækkelige til at løse problemerne, ligesom medarbejderne ikke er blevet hørt om initiativerne.”

3) BR 454/2000. Parkeringsordningen i brokvartererne

Indstilling om, at sociale organisationer i brokvartererne ikke skal kunne få gratis licenser til sine frivillige medarbejdere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

(Bygge- og Teknikudvalget)

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg skal gøre opmærksom på, at det kun er det 15. »at«, der skal behandles.

Tine Peters (V): Jeg synes, det er godt, at formanden gjorde opmærksom på, at vi kun skal stemme om det 15. »at« nu, selv om man kunne føle sig fristet til at tage fat på det hele, eftersom alle »at«'erne er listet fra sidst, og alle de »at«'er, som Venstre ikke har fået vedtaget, også er på. Men lad os bare holde os til det 15. »at«.

Vi mener stadig væk, at sociale organisationer skal have lov til at få gratis parkeringslicenser til deres frivillige medarbejdere. Vi mener, at de skal have muligheden. Og selv om det notat af 5. december 2000 siger, at mange af de ansøgninger, der er kommet ind på nuværende tidspunkt, ikke omhandler frivillige medarbejdere, så mener vi, at muligheden skal være der. Vi skal ikke lave den her parkeringsordning endnu mere restriktiv. Lidt har også ret.

Derfor vil Venstre stemme imod indstillingen.

Jens Johansen (F): Jeg vil bare sige til Venstre, at det selvfølgelig er meget venligt af dem at være så positive over for de frivillige medarbejdere i de forskellige sociale institutioner, at de synes, de skal have licenser, så de kan parkere gratis.

De frivillige medarbejdere, som kører i eget køretøj til Mariatjenesten eller Korshærens varmestue, eller hvad det er rundt omkring i byen i brokvartererne, både de indre og de ydre, er pendlere ligesom andre pendlere og skal selvfølgelig være underlagt de samme restriktioner og de samme afgifter. Så vi støtter den indstilling, der er kommet fra forvaltningen.

Mikkel Warming (Ø): Hastværk kan vel godt være lastværk. Det er vel konklusionen, når man ser på det forslag, som borgmester Pind stillede sammen med de andre borgerlige partier i sommer, nemlig det 15. »at«, at sociale organisationer skulle have licenser til frivillige medarbejdere. Det lød meget ædelt dengang, og jeg er sikker på, at borgmesteren gik og gnæggede og regnede med, at nu var den onde venstrefløj virkelig blevet fanget på det forkerte ben.

For os i Enhedslisten var spørgsmålet i virkeligheden meget simpelt dengang, nemlig: Er der tale om et reelt problem? Derfor bad vi dengang i efteråret om, at forvaltningen undersøgte, om der var tale om et reelt problem, et reelt behov hos frivillige medarbejdere i sociale organisationer. Det har man gjort, og svaret, som ligger i indstillingen, som lå til udvalgsbehandlingen, også til Tine Peters, er, at der ikke er noget problem. Der har været én henvendelse om en person, som ikke længere er frivillig medarbejder, én henvendelse, som nu er uaktuel.

Det, man har henvendt sig om fra forskellige organisationer, har været de lønnede medarbejdere, altså de helt almindelige medarbejdere, pendlere, dem som det faktisk var meningen skulle rammes af denne her parkeringsordning.

Hastværk er lastværk, i hvert fald når man stiller forslag, der ikke har baggrund i virkeligheden. Derfor glædede vi os egentlig over, at de borgerlige selv havde erkendt det i udvalget og også var med på indstillingen fra forvaltningen om, at dette ikke skulle vedtages. Jeg kan se, at man fastholder, man fremturer i at stemme for noget, der ikke er behov for, som, hvis det bliver vedtaget, vil give en forfærdelig masse afgrænsningsproblemer, som kan skyde parkeringsordningen i sænk. Men o.k., det er vel også det, der grundlæggende er meningen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 1. marts 2001****Indstillingen blev godkendt med 36 stemmer imod 14.****For stemte: A, F, Ø, C, B, P og L.****Imod stemte: V, O og D.****4) BR 86/01. Råden over vej- og parkareal 2001**

Indstilling om, at takster for råden over vej- og parkareal vedtages.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Tine Peters (V): Det er ikke nogen hemmelighed, at det her ikke er Venstres kop te. Vi var i sin tid medvirkende til, at de her afgiftsstigninger blev fordelt ud over 3 år, og derfor bliver vi selvfølgelig også nødt til at stemme for dem, som de ligger nu.

Det skal så lige siges, at vi har også i udvalget været imod, at der var stigning på bl.a. billboards og kommercielle filmoptagelser, som man kan se, der er en drastisk stigning på i det her oplæg ud over den almindelige pristalsregulering.

Det er altså ikke med vores gode vilje, at vi stemmer for det her, skal jeg hilse og sige, men vi stemmer.

Louise Frevert (O): Det er blot for at tilkendegive, at vi jo har taget et forbehold i udvalget. Jeg vil blot sige, at vi vil gerne have videreført vores protokolbemærkning i referatet.

Preben Bille-Brahe (V): Jeg har valgt at supplere vores ordfører, fordi jeg sidder i Erhvervsudvalget. Jeg har fulgt det store arbejde, som Jens Kramer Mikkelsen gør for at forbedre vilkårene for erhvervslivet her i kommunen.

Der synes jeg egentlig, det er synd, at der ikke er nogen fra Bygge- og Teknikudvalget, der sidder i Erhvervsudvalget, navnlig at der ikke sidder nogen fra Socialdemokratiet. Fordi jeg mener, at der ikke er hel overensstemmelse mellem, hvad Socialdemokratiet i virkeligheden ønsker. Hvis man spørger Jens Kramer Mikkelsen, så får man et andet svar, end man får fra de socialdemokratiske medlemmer af Bygge- og Teknikudvalget.

Når jeg nævner det her, så er det fordi der i København ifølge den statistiske 10-årsoversigt for Københavns Kommune på side 40 i 1988 var 100.689 arbejdspladser inden for handel og transport. I 1997 var det faldet til 78.562. Det vil sige, at vi faktisk har mistet 22 pct. af arbejdspladserne inden for handel og transport. På landsplan havde vi i 1988 15,5 pct. af de arbejdspladser, i 1997 var det faldet til 12 pct.

Så vi taber terræn til den øvrige del af landet. Det er simpelt hen, fordi, selv om vi prøver at skabe en erhvervs politik, der kan fastholde og tiltrække erhvervsliv, så kan den ikke hamle op med de umulige vilkår, som kommunens andre politikområder går hen og skaber af besværligheder for erhvervslivet.

Selv om vi har haft højkonjunktur de sidste 10 år, så havde vi i 1988 27.557 arbejdsløse i Københavns Kommune. Det er i 1997 steget til 30.152. Hvordan kan det være, at antallet af arbejdsløse steg med 3.000 eller med mere end 10 pct. over de 10 år, hvis vi samtidig har haft højkonjunktur?

Der er noget helt galt med de vilkår, man i denne kommune tilbyder erhvervslivet. Det mener jeg er et alvorligt problem, og jeg synes nok – nu har Jens Kramer Mikkelsen lige fået en pris af Foreningen af Selvstændige Erhvervsdrivende for det store arbejde, han har gjort på det erhvervspolitiske område – at Socialdemokratiet skulle tage en intern diskussion om det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Fordi spørgsmålet er jo, hvis alle arbejdspladserne forsvinder, hvad skal vi leve af her i hovedstaden? Jeg mener, det er et alvorligt problem, at vi ikke har øjnene åbne for de vilkår, vi tilbyder erhvervslivet. Vi kan jo ikke alle sammen arbejde i det offentlige. Der burde Rusland jo stå som et skræmmeeksempel. Den 17. august 1998 stod det klart for alle, at Jeltsins 100-ugers-plan om at skabe en markedsøkonomi, der kunne skabe skattegrundlaget for at opretholde en russisk stat, ikke var lykkedes. Det samme problem kan vi jo rende ind i. Det er den private sektor, som skaber skattegrundlaget for ... (*Mikrofonen afbrudt*)

Indstillingen blev godkendt med 44 stemmer imod 7.

For stemte: A, V, F, Ø, C, B, P og L.

Imod stemte: O og D.

Louise Frevert (O) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:

”Dansk Folkeparti kan ikke tilslutte sig de helt urimelige afgifter og stigninger, som er tilfældet i nærværende forslag. Dansk Folkeparti mener, at sagen bør udsættes indtil lovmedholdeligheden af afgifterne er afklaret.”

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så spoler vi lige tilbage til det forrige punkt, nemlig 454/2000, hvor De Radikale ønsker at ændre deres stemme fra at stemme imod til at stemme for. Jeg skal høre, om forsamlingen kan acceptere det. Det ændrer ikke noget, vil jeg sige. (*Ophold*). Det er hermed tiltrådt.

5) BR 85/01. Istandsættelse af Refshalevej

Indstilling om, at der gives en kapitalbevilling på 16,5 mio. kr. til istandsættelse af den fredede delstrækning af Refshalevej.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt med 45 stemmer imod 6.

For stemte: A, V, F, Ø, C, B, P, L og D.

Imod stemte: O.

Louise Frevert (O) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:

”Dansk Folkeparti kan ikke tilslutte sig lokalplanen. Dansk Folkeparti mener, at der med kapitalbevillingen på 16,5 mio. kr., brugen og udmøntningen heraf, er tale om accept af Christianias rolle i forhold til beslutningen. Dansk Folkeparti minder om, at politiet ikke kan komme på Christiania, medmindre der medbringes 60 – 80 mand til beskyttelse af betjentene. Der er derfor ingen grund til at anerkende Christianias rolle her. I stedet burde området ryddes og omdannes til boliger og rekreativt areal. Dansk Folkepartis protokolbemærkning relaterer sig ikke til, at vejvedligeholdelse ikke skal foreta-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 1. marts 2001**

ges, men udelukkende i protest mod accepten af Christianitterne og deres medindflydelse.”

=====

6) BR 96/01. Lokalplan "Øresundshospitalet"

Indstilling om, at lokalplan "Øresundshospitalet" vedtages endeligt med de under sagsbeskrivelsen anførte ændringer.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Borgmester **Søren Pind**: Jeg skal blot sige, at der desværre mangler nogle oplysninger i forhold til det, mine udvalgsmedlemmer var blevet stillet i udsigt. Jeg beklager naturligvis, hvorfor jeg skal anmode om, at sagen tilbagesendes til Bygge- og Teknikudvalget.

På forslag af borgmester Søren Pind (V) blev sagen tilbagevist til Bygge- og Teknikudvalget.

=====

7) BR 28/01. Miljøorienteret byfornyelse og nybyggeri

Indstilling om, at "Miljøorienteret byfornyelse og nybyggeri" vedtages som forudsætning for støttetilsagn i forbindelse med byfornyelse og støttet boligbyggeri samt i forbindelse med opførelse, ombygning og istandsættelse af kommunalt byggeri.

(Bygge- og Teknikudvalget og Miljø- og Forsyningsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

8) BR 95/01. Erhvervelse af grund

Indstilling om godkendelse af, at I/S Vestforbrænding kan erhverve en grund til oplag mv. af restprodukter inden for en beløbsramme på op til og med 5 mio. kr. under forudsætning af enighed blandt samtlige interessenter og af, at en sådan erhvervelse ligger inden for selskabets formålsparagraf.

(Miljø- og Forsyningsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

9) BR 84/01. Sammenlægning af Københavns Vand og Københavns Energi

Indstilling om sammenlægning af Københavns Vand og Københavns Energi til én ny virksomhed.

(Miljø- og Forsyningsudvalget og Økonomiudvalget)

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Når vi nu i BR behandler indstillingen om sammenlægningen af Københavns Vand og Københavns Energi, afslutter vi et langt forløb på en me-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

get, meget stor sag.

Jeg har 11 gange været med til at drøfte og behandle denne sag, og miljø- og forsyningsforvaltningen har arbejdet i lang tid med at tilvejebringe det kæmpemæssige grundlag, der har været nødvendigt for at kunne forestå den her sammenlægning.

Der sker store ændringer for tiden for forsyningsvirksomhederne både i Danmark og i Europa med liberalisering, indtægtsrammeregulering, benchmarking og sammenlægninger. Derfor er det vigtigt, at de københavnske forsyningsvirksomheder står bedst muligt rustet til de udfordringer, som vi står med.

Skal man sige det kort, så er der 4 væsentlige argumenter for at slå de her 2 virksomheder sammen.

For det første er alle fagliges vurdering, at det er den bedste måde at fremtidssikre de københavnske værdier på og dermed bevare flest mulige arbejdspladser.

For det andet betyder den her sammenlægning en rationaliseringsgevinst, som høstes som følge af de såkaldte omkostnings- og indtægtssynergier ved sammenlægningen, og der er tale om en omkostningsrationalisering, når man når lidt længere frem, på 50 mill. kr. årligt, og en indtægtssynergi på 25 mill. kr. årligt, og sidstnævnte beløb er endda lavt sat. Det betyder, at københavnerne alt andet lige får billigere el og vand.

Så bliver der for det tredje stadig væk økonomisk og politisk plads til samfundsmæssigt langsigtede optimale løsninger, hvor der også indgår de høje miljømålsætninger om både miljø- og forsyningsikkerhed, som Københavns Kommune har været kendt for at stå for.

Endelig det fjerde argument, at det er en fordel for forbrugerne, at el, gas, varme, vand, afløb leveres fra én virksomhed, og at forbrugerne kun skal henvende sig ét sted.

Jeg har været meget glad for den behandling, som vores oplæg til sammenlægning har fået. Der har været en intens debat i både Miljø- og Forsyningsudvalget og i Økonomiudvalget. Der har været stillet mange relevante spørgsmål, og der er givet mange svar, og efter min mening er alle spørgsmål blevet besvaret fyldestgørende.

Senest har vi behandlet et spørgsmål om krydssubsidiering, der jo som bekendt er ulovligt og som miljø- og forsyningsforvaltningen altid har været meget opmærksom på. Vi har jo altid haft de her forsyningsarter i den samme forvaltning. Der har vi nu fået et svar fra Konkurrencestyrelsen, hvor de har vurderet sammenlægningen. De siger, at der er tale om en intern omorganisering, som ikke skal anmeldes, og at der ikke er konkurrenceretlige regler, som hindrer sammenlægningen.

Jeg mener derfor, at vi har fået vendt alle sten i denne sag, og indstiller den til endelig vedtagelse.

Rikke Fog-Møller (Ø): Sammenlægningen af Københavns Energi og Københavns Vand er ikke et af Enhedslistens absolutte hjertebørn. Vi har ikke en eller anden refleks, der hedder, at stort er godt, og heller ikke et ønske om at markedsliggøre vores forsyningsvirksomheder.

På den anden side kan vi ikke sige, at der ikke også er noget at vinde ved at gøre det her. Det er ikke enhedslistepolitik, at vand og el nødvendigvis skal være dyrt for forbrugerne, ligesom vi også håber, at det her faktisk kan føre til, at kommunen kan udnytte sine ressourcer, sine værksteder meget bedre på tværs af de forsyningsvirksomheder, vi har. Det er vores store håb, at det går sådan.

En af vores store bekymringer er, at man ødelægger en masse godt samarbejde, som i dag eksisterer i forsyningsvirksomhederne, så vi vil gerne endnu en gang, som vi også har nævnt på økonomiudvalgsmødet, da denne sag blev behandlet, indstille, at man opretter nogle særlige organer, som holder øje med tab af det, der hedder samarbejdssynergier, som eksisterer i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

virksomhederne i dag.

Helle Sjelle (C): Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi synes, at en sammenlægning af Københavns Vand og Københavns Energi er et problematisk forslag. Det er ganske risikabelt at agere på et liberaliseret marked, og derfor er vi også af den opfattelse, at forsyningsvirksomhederne helst skulle ligge uden for kommunalt regi, og vi vil ikke lægge skjul på, at vi gerne ser, at det sker så hurtigt som muligt. Vi mener ikke, det kan være i borgernes interesse, at kommunen tager nogle unødvendige risici.

Desværre er det ganske vanskeligt at sælge Københavns Energi i dag på grund af Lex NESAs, der betyder, at en eventuel økonomisk gevinst ved et salg vil blive modregnet i vores bloktilskud. Men der kan jo komme den lykkelige dag, hvor Lex NESAs ophæves, eller der kan også komme den ulykkelige dag, at det går så galt af økonomiske årsager, at selv venstrefløjen indser, at det bedste er at sælge Københavns Energi.

Vi mener derfor, at det skal være muligt at sælge f.eks. Københavns Energi når som helst, og her er det mere hensigtsmæssigt, at Københavns Energi og Københavns Vand er 2 virksomheder frem for én stor mastodont, som vi først skal til at adskille i det øjeblik vi ønsker at sælge.

Det er da selvfølgelig glædeligt, som der er nogle, der fremfører her, at der er nogle rationaliseringsgevinster ved at lægge de her ting sammen, men det er jo kun på kort sigt. Desuden har vi jo endnu ikke set det store, samlede regnskab for virksomheden, så hvor meget virkelighed der egentlig er i de her rationaliseringer, er meget svært at bedømme, synes jeg, på nuværende tidspunkt.

Det kan være svært ikke at udelukke, at så stor en virksomhed som den, der ligger her i forslaget, kan få en meget stor dominerende effekt på det danske marked og dermed reelt hindre en reel og effektiv konkurrence.

Men alt i alt må målet jo være, at vi skal sørge for, at borgerne får den bedste og billigste form for energi, det er jo det, det hele handler om, og at vi skal sørge for, at borgerne ikke pludselig i realiteten kommer til at betale dyrt for en sammenlægning af Københavns Energi og Københavns Vand. Det, vi laver, skulle gerne være til gavn for forbrugerne.

Hamid El Mousti (A): Socialdemokratiet er enig i, at sammenlægningen er til gavn for københavnerne, og vi vil altid støtte det, der gavner københavnerne. Jeg vil ikke nævne alle de gode grunde, som borgmesteren for Miljø- og Forsyningsudvalget har nævnt. Sammenlægningen plus rationaliseringen kan kun være en gevinst for os københavnere.

Lars Hutters (L): Det skal ikke være nogen hemmelighed for Borgerrepræsentationen, at det har været en meget, meget, meget speciel oplevelse for mig og andre, som forsøger at kæmpe for, at der er kvalitet i miljøet, at man bliver fri for, at det er markeds kræfter og det laveste gærde, man springer over, når man har så væsentlige ting som f.eks. rent, sikkert vand til alle, at skulle opleve, at de partier, der er drivende under åget for EU for liberalisering og kapitalisering af miljøet, er – i gåseøjne – erklærede miljøpartier som Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten. Jeg må ærligt indrømme, at jeg har sjældent oplevet noget større svigt for deres partigrundlag end de pågældende partiers. Det har oven i købet hastet, de har været drivende og hastet det igennem, uden at sagerne er blevet undersøgt.

På Borgerrepræsentationens møde i aften ligger der omdelt, så man ikke engang har haft mulighed for at behandle det hverken i Økonomiudvalget eller i Miljø- og Forsyningsudvalget, erklæringer fra Konkurrencerådet, som klart og tydeligt siger, at man kan overhovedet ik-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

ke vurdere, om der i den pågældende selskabsdannelse, -fusion sker krydssubsidiering, det vil sige, at man kaster ind f.eks. på det liberaliserede elmarked monopolgevinster eller fra vandområdet, dvs. kapitalisering af vandområdet.

Erfaringerne ude fra Europa siger klart og tydeligt, at kommer forsyningsenheder i den her størrelsesorden, så er det samtidig sat på skinner, at man efterfølgende kan liberalisere og kapitalisere det her. Som det er blevet sagt i Børsen: Der er ikke noget mere sikkert at få gode aktiekursgevinster på, end at have aktier i det, der er menneskers forbrug: Vand, varme og el. Så det går rigtig godt for Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten, som oven i købet kalder sig for De Rød-Grønne. De følger trygt og godt EU i denne sammenhæng.

Det har heller ikke været muligt at få et svar på, hvorfor det her egentlig skal ske. Hvad er det, der haster sådan? Som Borgerrepræsentationen og københavnere og offentligheden udmærket godt ved, så er vand og el og varme under den samme borgmesters administration. Hvad skal det puttes ind i et liberaliseret selskab for? Det har vi spurgt meget om. Der har været hvisket sådan lidt frem og tilbage, at der nok er et EU-cirkulære undervejs fra Kommissionen sandsynligvis af samme art som det, der liberaliserede elsektoren.

Men hvorfor er det lige pludselig blevet SF's og Enhedslistens politik, at de skal gå i spidsen her i Danmark for at få liberaliseret dette område? Det har vi ikke kunnet få noget svar på. Det er forhåbentlig sådan, at vi i aften politisk kunne få svar fra SF og Enhedslisten, hvorfor de nu har sat sig i spidsen for at få klappet til, at dette område kan liberaliseres.

Hvad gavner det miljøet, at dette sker? Alle former for risikotænkning, hvad der kan ske med vandkvaliteten og vandbehandlingen, når man kommer ind i det her, ja, det gemmes bort under rationaliseringer, og det gør man nok ikke, og det er jo nok det samme, osv., uden tanke på, at når først man har fået dannet et sådant selskab, så er det markedsmekanismerne, det har nemlig ligget helt klart, det er markedsmekanismerne ... (*Afbrydelse*). Nå ja, men jeg kan godt forstå, at Søren Pind synes, det er morsomt, men at SF og Enhedslisten så åbenlyst går ind for, at vand og el og varme fremover skal drives efter markedsmekanismerne, det vil vi gerne have nogle politiske svar på. Det er på tide. Det har de ikke villet give under udvalgsbehandlingen. Der har de bare mumlet et eller andet om EU, og i øvrigt er de imod EU. Men alligevel gør de det.

Det her er det største forræderi og svigt fra SF og Enhedslisten, og det skal komme dem dyrt at stå. Alle vi, der kan se det her, skal gøre, hvad vi kan ude i befolkningen for at gøre opmærksom på, hvad SF og Enhedslisten gør her i Borgerrepræsentationen.

Louise Frevert (O): Københavns Kommune har planer om at sammenlægge Københavns Vand og Københavns Energi til en af de største og mest betydningsfulde forsyningsvirksomheder i Danmark. Dansk Folkeparti har på den baggrund stillet spørgsmål til miljø- og energiministeren og bedt om oplysninger om, om Energistyrelsen har mulighed for at kontrollere den meget komplicerede selskabsdannelse, som Københavns Kommune agter at lave, med hensyn til at sikre kapitalværdierne og muligheden for driftstab, således at der ikke bliver mulighed for, at Københavns Kommunes økonomi belastes af eventuelle tab i forbindelse med selskabsdannelsen.

Ifølge den nye elforsyningslov skal der ske en opsplitting af de nuværende energiselskaber i et netselskab, monopol og i markedsrelaterede selskaber, der varetager produktion, salg og andre ydelser.

Københavns Kommune har fremlagt et forslag, der rummer en lang række nye selskabsdannelse med meget vidtgående planer for de forskellige aktiviteter. Der er, så vidt det kan ses, ikke taget stilling til, om disse aktiviteter ligger inden for elforsyningslovens retningslini-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

er for forsyningsvirksomhedens virke. Det er tillige heller ikke muligt at afgøre, om eventuelle tab i forskellige selskaber kan medføre konsekvenser for Københavns Kommunes økonomi.

Endelig er der i indstillingen til Borgerrepræsentationen ikke taget stilling til de økonomiske konsekvenser af sammenlægningen af Københavns Vand og Københavns Energi.

Det har desværre ikke været muligt for et mindretal i Borgerrepræsentationen at få foretaget en uvildig undersøgelse inden vedtagelsen af det her fremlagte forslag. Derfor kan vi ikke pointere nok, at Dansk Folkeparti stemmer imod.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 2. runde.

Rikke Fog-Møller (Ø): Ja, jeg burde måske have sagt det her til fru Louise Frevert, før hun stillede spørgsmål til ministeren – eller Dansk Folkeparti gjorde. Men der er sådan set ikke tale om en selskabsdannelse her. Det mener jeg er en meget væsentlig ting i hele denne sag. Der er tale om, at vi omorganiserer dele af vores forsyningselskaber. Der er ikke tale om en selskabsdannelse.

De selskaber, der er blevet dannet og liberaliseret – det er mere til Lars Hutters – er inde under den elliberaliseringslov, som Enhedslisten hader som pesten, for at sige det ligeud, og det kan vi ikke lave om på, og det laver vi desværre ikke om på med det her. Det ville jo være flot, hvis man kunne det. Det kan vi desværre ikke. Der gælder de samme regler for de virksomheder, vi har, som der gjorde før.

Derfor kan jeg heller ikke følge Lars Hutters i, at vi på nogen måde skulle fremme EU's markedsliggørelse af de her forskellige apparater. Han må komme op og forklare præcis hvordan det er vi gør. Hvordan bliver det her mere EU-politik, end det har været før?

Preben Bille-Brahe (V): Helle Sjelle fra De Konservative sagde det jo så glimrende, så jeg skal ikke trætte forsamlingen med en lang tale. Men vi mener i Venstre, at forsyningselskaberne er velegnede til privatisering, og for ikke at vanskeliggøre en senere privatiseringsproces ønsker vi at holde Københavns Vand og Københavns Energi adskilt.

Jeg har svært ved at følge Lars Hutters, når han heroppe står og harcelerer mod markedsmekanismene. Fordi hvis man kigger på Rusland, så synes jeg, at man dér har et glimrende eksempel på, hvorfor det skal være inden for et frit marked og ikke inden for et politisk reguleret system.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Jeg skal allerførst sige, at jeg er meget enig med Rikke Fog-Møller i svaret til Lars Hutters, at det her ikke har noget med en liberalisering at gøre, den er besluttet på et andet tidspunkt, det her er en sammenlægning af 2 virksomheder.

Så er der spørgsmålet, om det her bliver lettere at sælge, som Helle Sjelle rejser. Der må det ærlige svar være, at det her bliver hverken lettere eller sværere at sælge med den sammenlægning, som ligger her. Vi har nøjagtig de samme aktieselskaber, som vi hele tiden har haft.

Jeg kunne politisk godt ønske, at det blev sværere at sælge, fordi jeg går ikke ind for, at man skal sælge de her virksomheder. Men det ærlige svar er, at det bliver hverken lettere eller sværere, og det vil afhænge af det politiske flertal, der er her i salen, om man vil sælge det eller ikke sælge det, hvis Lex NESAs bliver ophævet.

Til Lars Hutters' bemærkning om, at det her skulle være hastet igennem, vil jeg blot gentage, at vi har behandlet det nu på 11 møder. Vi har brugt 6½ mill. kr. i konsulentonorarer ud over de mange arbejdstimer, som embedsmændene har brugt på at udrede denne sag, for at stille spørgsmål, for at skabe et sagligt og fornuftigt grundlag for denne beslutning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Så jeg synes, vi skal sige, at nu har vi altså det rigtige grundlag, og så stoppe med at bruge flere penge på udredninger. Denne sag er ikke hastet igennem. Samtlige partier har været med til at bevilge de her 6½ mill. kr. til forberedelsen af denne sammenlægning.

Louise Frevert nævner, at Dansk Folkeparti har stillet et spørgsmål til miljø- og energiministeren. Nu standser vi jo ikke så stor en sag, fordi Dansk Folkeparti har stillet et spørgsmål i Folketinget. Jeg vil blot sige til det, at vi selvfølgelig vil læse svaret, når det til sin tid kommer, men jeg er meget overbevist om, at det juridiske grundlag er i orden i denne sag, hvilket også fremgår af indstillingen. Og vi har nu også Konkurrencestyrelsens udtalelse om, at der her er tale om en intern reorganisering og ikke om en selskabsdannelse, som skal anmeldes til Konkurrencestyrelsen.

Lars Hutters (L): Jeg kan jo høre på det hele, at der er lagt op til et dynamitmøde, næste gang Miljø- og Forsyningsudvalget samles. Borgmesteren står heroppe og siger, at samtlige partier har bevilget mere end 6 mill. kr. til denne her konsulentundersøgelse. Det er ikke noget, jeg kender noget til, det er ikke noget, jeg kender noget til. Det trænger virkelig til at blive kørt igennem, og jeg er også sikker på, at der er andre medlemmer af Miljø- og Forsyningsudvalget, der heller ikke kender noget til det.

Det er da muligt, at der er en kerne af Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten, der sidder og taler om det her, det kan man da godt få indtrykket af. Så det bliver da virkelig interessant. Jeg vil ikke acceptere en sådan behandling, at jeg får at vide, at jeg har gjort det, fordi det har jeg ikke. Jeg kan også godt bebude over for borgmesteren, at der skal redegøres krone for krone for, hvad det er der er foregået her. Jeg har i hvert fald ikke været med til, at der skulle gives 6 mill. kr.

Så er der det der med, at det ikke hastes igennem. Borgerrepræsentationen bør vide, at der endnu ikke er taget stilling til, hvordan struktur og organisation skal være, hvordan budgetter osv. skal være. Næh, næh, det skal man gøre bagefter. Når nogle af os andre gør opmærksom på, at man plejer at have organisation og struktur og budget på plads for at se, hvor fordelagtigt det eventuelt vil være, hvis man laver en virksomhedssammenlægning – næh, næh, det skal man vente med til bagefter.

Da vi fik præsenteret det lige før jul, fik vi at vide, at det skulle være igennem i begyndelsen af februar. Det er da rigtigt nok, der har været holdt nogle møder. Det er, fordi man ikke har kunnet svare på det, og man kan stadig væk ikke svare på det.

Rikke Fog-Møller fra Enhedslisten bedes holde sig klar for at komme herop og redegøre over for Borgerrepræsentationen for, hvorfor det er piskende nødvendigt, at denne virksomhedsdannelse skal ske. Hvad er det for nogle ganske klare garantier og gevinster, borgerne i København får ved denne her virksomhedssammenlægning, som man ikke ville have kunnet opnå ved at blive ved med at bevare de forskellige, vand og el og varme, hver for sig under Miljø- og Forsyningsudvalget? Kan vi ikke få det at vide?

Vi har ikke kunnet få det at vide i Miljø- og Forsyningsudvalget. Nu synes jeg, det er på tide. Altså hvis det er noget, der er så fantastisk vigtigt, som man oven i købet uden vores andres vidende har brugt 6 mill. kr. til, så synes jeg, man skal komme her og sige, hvad det er, man har fået ud af det? Hvad får man ud af det her?

Så siger Rikke Fog-Møller: Jeg kender da ikke noget til markedsvilkår. Jeg synes, Rikke Fog-Møller for det første skal prøve at erindre, hvad der er sagt i udvalgene. For det andet bør læse lidt nøjere på, hvad der har været i de mange papirer. Der står ganske klart og tydeligt, at det er af hensyn til, at man bedre kan klare sig på markedsvilkår, hvis det her skal ske – nå, nu ser jeg Rikke Fog-Møller nikke. Før blev der sagt, at det ikke havde noget med det at gøre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Jamen det er jo lige præcis det, der er hovedsagen. Det er jo lige præcis det, der er hovedsagen.

Så kan Rikke Fog-Møller måske også lige pludselig komme i tanker om, at det er blevet sagt i Miljø- og Forsyningsudvalget fra direktørens side, at der er et EU-direktiv undervejs på dette område, og for at komme det i forkøbet skulle vi gøre det her. Det er måske heller aldrig blevet sagt? Jeg kan ikke se, at der bliver hverken nikket eller noget som helst. Men så kan Rikke Fog-Møller fra Enhedslisten gå op og spørge direktøren, om ikke det forholder sig på den måde.

Jeg kan godt sige, at når vi ikke kan få nogle ganske klare forklaringer, som gør det plausibelt, at vi skal gøre det her, så ligger der en helt anden skjult dagsorden, det ved vi. Det er ikke for ingenting, at vi i dag kan se i aviserne, at der er nye milliard-elregninger på vej til forbrugerne på elområdet, efter at det er blevet lusket ind med hensyn til liberalisering, hvor man ellers havde lovet dem, at det skulle være lavere takster. Nu stiger det, og nu er det milliardudgifter. Det kender borgmesteren formentlig heller ikke noget til, men det skal han komme til at høre om på næste miljø- og forsyningsudvalgsmøde.

Det her er en skandale, og der bliver ført politik med slukkede lanterner, hvor man ikke er ærlig om, hvad det er der foregår. Jeg er skuffet, dybt skuffet over, at Enhedslistens Rikke Fog-Møller ikke kan huske en brik om hverken markedsvilkår eller EU-direktiver eller noget som helst, som sådan set har været hoveddagsordenen som en argumentation for, at det skulle gå igennem.

Det er ikke noget, der skulle vedrøre københavnske forbrugere, for de får ikke nogen gevinster af det. Det er muligt, at det er et eller andet oppe i hjernen på nogle, som gerne vil have nogle flotte virksomheder, men det har intet som helst rationelt eller med gevinster for forbrugerne i København at gøre.

Hvis det skulle være modsat, så vil jeg gerne have det klart og tydeligt skåret ud af Rikke Fog-Møller fra Enhedslisten og SF'eren Bo Asmus Kjeldgaard. Det har de ikke været i stand til hidtil. Det vil jeg bede om, at de gør her i aften.

Winnie Berndtson (A): Jeg er ikke en af dem, der synes, at denne sag er hastet igennem. Tværtimod synes jeg, at vi har haft en udvalgsbehandling, som sådan set hverken har været for kort eller for lang, men har været præcis det, vi har haft brug for.

Jeg vil også godt sige, at jeg har også stillet mange spørgsmål til det her. Men jeg vil også godt sige, at jeg faktisk har fået svar på de spørgsmål, jeg har stillet, så for mit vedkommende er der ikke noget, der er lusket ind nogen som helst steder.

Alt det der omkring liberaliseringen, Lars Hutters, har vi jo diskuteret til hudløshed også i Miljø- og Forsyningsudvalget. Men vi må også konstatere alle sammen, at uanset hvad vi synes om det i forhold til den måde, vi havde struktureret os på i København for at gøre det bedste for københavnerne, så er det ikke os i Københavns Kommune, der har besluttet, at det skal være sådan.

Men vi bliver nødt til at kigge på det, når nu Folketinget har besluttet sig for samt EU, at det skal være sådan. Vi bliver nødt til at finde ud af, hvordan vi så i den nye verden sikrer københavnerne, som vi gjorde det i den gamle verden. Det er jo derfor, vi har forsyningsvirksomhederne i Københavns Kommune.

Vi har ikke noget ønske i Socialdemokratiet med det her om, at vi skal sælge forsyningsvirksomhederne. Det er jo derfor, det har interesseret os enormt meget, om man flyttede politisk indflydelse, om man flyttede økonomisk indflydelse. Vi har fået på skrift, at denne her organisatoriske ændring ikke betyder, at der tages politisk indflydelse eller økonomisk indfly-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

delse fra udvalget. Det er meget afgørende for os, at det her selskab har nøjagtig den samme tilknytning til Miljø- og Forsyningsudvalget og dermed Københavns Kommune, som det havde, dengang det hed Københavns Energi og Københavns Vand. Det er der ikke forandret en tøddel ved, og det har været meget vigtigt for os.

Når det så er sagt, så vil jeg sige til Dansk Folkeparti, at jeg synes, det er fint, at man holder ministeriet og Folketinget fast på deres ansvar i forbindelse med at have besluttet elliberalisering, for det er lige præcis det, der er deres ansvar, de spørgsmål, som Dansk Folkeparti stiller.

Jeg synes, det er fint, at man bliver ved med at spørge ministeriet og Folketinget om, hvordan de nu vil sikre, at det her kan lade sig gøre, uden at forbrugerne kommer til at betale for noget, de ikke skulle have betalt for. Jeg synes, det er fint med alle de der spørgsmål, så vi på skrift kan få afklaret, om Folketinget rent faktisk er i stand til at leve op til det ansvar, som de har i forbindelse med at have tiltrådt liberaliseringen.

Til Lars Hutters vil jeg sige, at for os handler det her ikke om, om det bliver nemmere eller ikke nemmere at sælge. Vi synes ikke, man skal sælge. Vi synes, at vi bedst sikrer de københavnske forbrugeres interesser ved at have det i Københavns Kommune. Vi synes, at den måde, vi har indrettet os i forhold til en elliberaliseringslov på, har gjort, at vi kan beholde den politiske og økonomiske indflydelse. Men vi bliver nødt til at tilpasse os den virkelighed, der er.

Når vi så ønsker det her, så er det, fordi vi ikke ønsker at se på, at 2 selskaber har nogle dobbeltfunktioner, fordi de har de samme enheder, der kan udføre det samme. Så vi vil gerne indhente de økonomiske fordele, der er ved at lægge de her 2 sammen i en organisatorisk enhed. Fordi det er lige præcis det, der giver os økonomisk frihedsgrad til at gøre det, vi gerne vil i Københavns Kommune, nemlig at lave forsyningsvirksomheder, som konkurrerer på miljøbevidsthed og på god forbrugerservice. Det er lige præcis det, der giver os økonomisk overskud til at gøre de ting i stedet for at lade pengene ligge i noget dobbeltdrift.

Vi ønsker, at vi får en god økonomi i de her selskaber, fordi det er vores eneste mulighed for at opfylde den målsætning og den vision, vi selv har lagt for de 2 selskaber.

Erik Vinding (A): Jeg synes jo, det er en underlig sag, særligt når jeg hører Lars Hutters komme herop og fortælle om den manglende gennemarbejdning af det her forslag.

Jeg kan nu bedre lide, at både Konservative og Venstre melder rent ud. De siger: Vi vil hellere have noget andet, vi vil hellere have det lagt ud, så det kunne blive et eller andet privat selskab på et eller andet tidspunkt. Vi er imod, at det er kommunen, der styrer den slags ting. Det er sådan set lidt mere rent. Man ved, hvad det går ud på. Jeg kan forstå, at Lars Hutters hygger sig i det selskab; ellers forstår han ikke rigtig, hvad det går ud på.

Jeg er ked af, at Lars Hutters har placeret sig, hvor han har placeret sig, for det her er jo en god sag for københavnerne, det er en god sag for dem, der skal betale, og det er en meget dårlig sag for dem, der vil privatisering.

Det, vi sådan set synes er det væsentlige, er brugerindflydelse, at der er nogle, der kan køre sagerne, at det er nogle ting, man kan få behandlet, frem for at det ligger i nogle lukkede selskaber, vi ikke har mulighed for at have indflydelse på. Derfor denne sag.

Jeg vil godt sige sådan lidt bogstaveligt, at vandene skiller os egentlig talt i denne sag. Det er lidt underligt, at Lars Hutters har placeret sig dér, særlig med de argumenter om, at man i denne lange sag, udvalgs møder og møde efter møde, behandling af det ene og det andet, ikke har kunnet forstå det. Det er dybt underligt, for jeg anser ellers Lars for at være klar og hurtigtænkende. I denne sag må jeg nok sige, at der ret meget bagstræberisk i det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 3. runde.

Rikke Fog-Møller (Ø): Jeg kan godt forstå, at Lars Hutters er bekymret. Jeg kan godt forstå, at Lars Hutters er frustreret over det, der foregår i dagens Danmark og i dagens Europa omkring markedsliggørelse og liberalisering af vores forsyningssektor, som i meget høj grad kommer til at gå ud over miljøet på et eller andet tidspunkt. Enhedslisten vil altid kæmpe imod det. Det gør vi, hver eneste gang vi har mulighed for det. Vi kommer også til det på vandområdet, når det dukker op, hvad det desværre nok gør.

Det, jeg bare vil sige, er, at den markedsliggørelse eller de ting, der foregår omkring markedet på forsyningsområderne, mener jeg ikke har nogen indflydelse på det her. Elliberaliseringsloven siger, at vores elforsyningssektor allerede er under de liberaliserede og markedsliggjorte vilkår, og det ændrer det altså ikke på, om de står alene i 2 forsyningsvirksomheder, eller om de bliver lagt sammen.

Jeg mener, at det, som er det allervigtigste ved det her, og som jeg sagde i min indledende tale, så er det her ikke specielt et enhedslistehjertebarn. Vi har ikke nogen speciel holdning til, at stort er utrolig godt eller smukt eller noget som helst.

Det, der er vigtigt ved det her, tror jeg, for selve forsyningsvirksomhederne, er, at vi kan udnytte det meget bedre, at vi har en masse dygtige folk på nogle værksteder, som går rundt og må opleve den ene gang efter den anden, at vi bruger private virksomheder til at lave forskellige opgaver, fordi de forsyningsvirksomheder, vi har i dag, ikke arbejder sammen omkring at bruge hinandens folk. Det er det, jeg håber, at vi kan opnå med det her, at vi simpelt hen faktisk kan få en styrket kommunal forsyningsvirksomhed ud af det, som kan nogle ting på de områder. Det er også de bud, jeg har fået fra belysningsarbejderne og fra Jord og Beton, som organiserer en del af de her mennesker.

Det her er jo ikke noget lykkegreb, det er ikke sikkert, at vi bare er reddet, og der aldrig sker noget mere med Københavns Kommunes forsyningsvirksomheder, når vi har gjort det her. Men jeg håber, at vi kan sikre vores virksomhed en smule mere på denne måde og sikre den på de kommunale hænder og på borgernes hænder med den demokratiske indflydelse, som det giver.

Lars Hutters (L): 3 socialdemokratiske ordførere har været oppe i denne sag. Jeg vil godt give en femkrone eller endnu mere, hvis der er en borgerrepræsentant, der klart efterfølgende over for mig kan fortælle, hvad de 3 socialdemokrater eller borgmesteren eller Enhedslistens Rikke Fog-Møller kom frem med var de ganske fantastisk gode fordele ved, at vi skulle bruge 6 mill. kr. til konsulentundersøgelse og så slå det her sammen til en virksomhed, når vi i forvejen havde en fælles forvaltning.

Det synes jeg ville have tjent ikke mindst den sidste, Erik Vinding, der var heroppe og skose Lars Hutters, fordi det, der er mit problem, er, at jeg overhovedet ikke kan se, der er nogen fordel ved det.

Jeg takker for Rikke Fog-Møller fra Enhedslistens lidt mere uddybende svar, hvor jeg forstod, at Enhedslisten trods alt også deler mine bekymringer. Jeg bemærkede, at Rikke Fog-Møller havde forstået, at der var indsatser, hvor man var overladt til, at det var de private, der kunne gøre det, frem for at det kunne være forsyningsvirksomhederne i Københavns Kommune. Det er ikke noget, vi konkret har fået dokumenteret i udvalget. Hvis det er så afsindigt vigtigt, hvorfor har vi så ikke brugt tiden på at få sådan nogle eksempler frem? Det har vi ikke gjort.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Jeg går ud fra, at når Rikke Fog-Møller ikke berørte det med hensyn til markedsvilkår og det truende EU-direktiv, så skyldes det vel, at Rikke Fog-Møller og Enhedslisten nu erkender, at beklageligvis er det virkelighed.

Vi hørte jo også Winnie Berndtson fra Socialdemokratiet sige, at efter Socialdemokratiets opfattelse var det her for bedre at konkurrere, det er jo markedsvilkårene. Socialdemokratiets opfattelse er, at nu skal vi bedre konkurrere inden for markedsvilkårene. Det er også det, som sådan set har været drivende fra forvaltningens top i argumentationen over for udvalget, kan jeg godt betro.

Men jeg fastholder, at det her har en skjult dagsorden, som det er muligt, at SF og Enhedslisten ikke vil erkende på samme måde som undertegnede, men som beklageligvis fortsætter det uføre omkring forsyningsvirksomheden, som bringer usikkerhed for de københavnske forbrugere, som risikerer stigende vandpriser m.m., sådan som vi har kendt det ude i Europa.

Derfor burde man, i stedet for at man gør det her, reelt forsøge at udvikle en politik, som kunne stoppe en markedsliggørelse på så vitale områder som livsnødvendigheder for mennesker som vand, varme og el. Det var det, man burde bruge sine politiske kræfter til, frem for ligefrem at gå i spidsen og sørge for, at det nemmere kan ske i fremtiden.

SOL stemmer, sådan som man vel har forstået i Borgerrepræsentationen, imod, og det kan jeg godt sige vil blive en væsentlig indsats i den kommende valgkamp at markere, at her er vi altså ikke enige med dem, som jeg troede, vi var enige med, SF og Enhedslisten. SF og Enhedslisten har beklageligvis på afgørende punkter forladt forsvaret af forbrugerne og miljøet til gavn for markeds kræfterne.

Henrik Morgen (B): Det Radikale Venstre støtter sammenlægningen af Københavns Energi og Københavns Vand. For én ting er jo, at det giver, som det også er blevet påpeget, en effektiviseringsgevinst til gavn for forbrugerne, til gavn for borgerne i Københavns Kommune på grund af lavere takster. En anden ting er, at en sammenlægning jo også er helt nødvendig for at ruste sig i det liberaliserede marked, som kommer, uanset om vi kan lide det eller ej.

Men når Det Radikale Venstre støtter sammenlægningen, så er det altså først og fremmest for at give borgerne i Københavns Kommune en bedre service. Det gør vi altså ved at kunne tilbyde en samlet forsyningsvirksomhed, et samlet ansigt til den enkelte kunde.

Vi deler ikke Venstres frygt for krydssubsidiering og hvad der ellers har været nævnt af indvendinger i den stil i denne sag. For som der også er blevet redegjort for af borgmesteren, så taler vi jo her om et helt separat økonomistyrings- og også takstreguleringssystem imellem vand- og energiforsyningsområdet.

Ej heller deler vi Det Konservative Folkepartis bekymringer om, at en sammenlægning vil kunne besværliggøre et helt eller delvis frasalg i fremtiden. Der må jeg sige, at det jo heller ikke er det, vi skal tage stilling til her i dag. Det, vi skal tage stilling til i dag, er, om vi ønsker at give borgerne en bedre service ved at lægge de 2 forsyningsvirksomheder sammen.

Det er også omsonst af samme grund at begynde at inddrage EU eller selskabsformens betydning her i debatten.

I det hele taget er der ikke ret mange nye punkter her i debatten i aften i forhold til de tidligere debatter, vi har haft i Borgerrepræsentationen og, forstår jeg, i udvalget ikke så få gange, fordi i bund og grund handler det her bare om service og om effektivitet.

Til sidst vil jeg sige, at det eneste nye, jeg måske har hørt, er en konspirationsteori eller en sammenrotning, som Enhedslisten, som Lars Hutters desværre ser. Herom må jeg sige, at det deler vi heller ikke helt, og må sige, at vi tror, at det er det bedste for borgerne, for forbru-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

gerne, for kommunen, for medarbejderne at stemme for det forslag, som ligger fra forvaltningen.

Winnie Berndtson (A): Det er bare for at sige til Lars Hutters, at lige meget hvor mange gange han bliver ved med at sige, at vi i Københavns Borgerrepræsentation beslutter en liberalisering af forsyningsmarkedet, så er det altså ikke det, vi gør. Man kunne da ønske, at vi havde den kompetence. Så kunne det være, vi ikke havde fået elliberaliseringen, men det er ikke vores kompetence.

Uanset hvor meget Lars Hutters tror, at københavnernes er hans forbrugere, så længe han har lyst til at have dem, så er det rent faktisk ikke sådan. Det er rent faktisk sådan, at den elliberalisering, som vi ikke har indført, men som Folketinget har gennemført, jo lige præcis betyder, at forbrugerne har ret til at vælge os fra.

Vi har arbejdet med visioner for begge selskaber. Vi har arbejdet med organisering af begge selskaber. Vi har arbejdet med økonomien i begge selskaber, fordi vi godt vil have strikket vores selskaber sammen til at være det bedste tilbud til københavnernes både på økonomi og på etik og på visioner og på miljø. Og når vi gerne vil det, og hvis vi skal kunne opfylde vores vision på alle punkter, så kræver det også, at vi henter penge til at lave de investeringer i den energi, der i øjeblikket måske er lidt dyrere end den måde, vi traditionelt laver energi på, nemlig den, der er den miljørigtige energi, fordi den ikke er så udviklet som den anden.

Vi vil gerne gennemføre den vision, og derfor vil vi også gerne finde pengene i det selskab, som gør, at vi også kan opfylde vores miljømæssige del af visionen, samtidig med at vi kan være et økonomisk godt tilbud til forbrugerne, for de kan vælge os fra lige om lidt. Det ønsker vi faktisk ikke, at de gør. Vi ønsker også, at forbrugerne fortsat har mulighed for at have et forbrugerejet selskab i en eller anden form, og det har de fortsat med denne sammenlægning.

Så alt i alt har jeg meget svært ved at se, hvorfor Lars Hutters ikke kan gå ind for denne sag, bortset fra at han åbenbart synes, vi skulle have snakket om det et halvt år mere. Men hvis han ikke har forstået det helt grundlæggende i, at det faktisk ikke er os, der bestemmer, hvor københavnernes går hen, men det faktisk er dem selv, så tror jeg, et halvt års sagsbehandling mere heller ikke ville hjælpe.

Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard: Jeg har afslutningsvis ikke meget at tilføje. Jeg er meget enig i det, som både Socialdemokratiet, Enhedslisten og Det Radikale Venstre har sagt. Men jeg bliver nødt til at nævne for Lars Hutters, at de penge, som vi har bevilget til konsulenter i denne sag, er besluttet i udvalget og i Borgerrepræsentationen. Så hvis Lars Hutters ikke kender til det, så er det altså ikke Borgerrepræsentationens skyld.

Så bliver der spurgt om grundene til det her. De er jo ridset op mange gange. Der er 4 gode grunde: At vi sikrer vores værdier og vores arbejdspladser, at vi får en rationaliseringsgevinst, som er til fordel for københavnernes, at vi kan fastholde vores høje miljømål, det bliver der økonomisk rum til, at vi stadig har politisk indflydelse i udvalget, og så er det for det fjerde en fordel for forbrugerne, at de kun skal henvende sig ét sted.

Så jeg synes, der er grundigt redegjort for, at det er meget fornuftigt at foretage denne her fusion, og jeg forstår ikke, at Lars Hutters ikke kan gå ind for det.

(Kort bemærkning).

Lars Hutters (L): Jeg fastholder, at borgmesteren på næste miljø- og forsyningsud-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

valgsmøde kommer til meget nøje at gennemgå regnskabet for de bevilgede 6 mill. kr., og hvad det er for noget, der har været brugt som begrundelse for det. Det fastholder jeg, fordi jeg erindrer det ikke, fordi så vil jeg med næb og kløer være gået imod det, det kan jeg godt sige.

Så vil jeg sige, jamen altså det var da nogle utrolig vage mål, som begrunder de 6 mill. kr. og en kæmpe omstrukturering. Jeg kan godt garantere for, at hvis det var det, der var det, så kunne jeg godt have lavet en organisationsplan, hvor det kunne have været fastholdt, uden at man skulle lave den her virksomhedssammenlægning.

Borgerrepræsentationen må konstatere, at der reelt ikke er nogen som helst konkrete gevinster ved denne virksomhedssammenlægning. Tværtimod rejser det en serie af trusler fra Deutsche Bank og EU-direktiver m.m., som Bo Asmus Kjeldgaard og Enhedslisten og SF står i spidsen for. Det er det, det drejer sig om. Alt det andet er vage bemærkninger, som overhovedet ikke nødvendiggør et sådant forbrug af ressourcer omkring et eller andet, som vi kommer til at drøfte i Miljø- og Forsyningsudvalget.

Der er ikke nogen klare grunde til, at det her skal ske, og jeg vil anbefale Borgerrepræsentationen, at man stemmer imod virksomhedssammenlægningen.

Erik Vinding (A): Altså til Lars Hutters vil jeg bare sige, at det ikke er nok med, at det er mange partier herinde, der har misforstået det i forhold til Lars Hutters' indlæg, men jeg vil også gøre opmærksom på, at det har de ansatte også, for de har jo også været med i denne debat, og de går også ind for det ... (*Afbrydelse*). De er blevet truet til det? Jeg må bare sige, at vi er utrolig mange, der er blevet vildført efter Lars Hutters' opfattelse, men det er lige omvendt.

Indstillingen blev godkendt med 30 stemmer imod 18.

For stemte: A, F, Ø, B og D.

Imod stemte: V, O, C, P og L.

Louise Frevert (O) og Lars Hutters (L) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:

”Partierne har den opfattelse, at konstruktionen burde have været forelagt for konkurrencemyndighederne inden den endelige beslutning i Økonomiudvalget. Det er uforståeligt, at flertallet ønsker at skabe en offentlig mastodont uden sikkerhed for, at de kompetente myndigheders synspunkter indgår i overvejelserne. Vi frygter, at dette vil betyde højere vand- og elpriser. Partierne beklager, at flertallet ikke ønsker en grundig debat og en politisk bredde i beslutningen.”

Endvidere ønskede Lars Hutters (L) i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkninger tilført beslutningsprotokollen:

”SOL tager forbehold, idet:

- **beslutningen om dannelsen af virksomheden er hastet igennem, uden at økonomi og budget for den nye virksomhed foreligger,**
- **der ikke foreligger et juridisk bindende dokument, der fastlægger Miljø- og Forsyningsudvalgets kompetence og beslutningsret,**

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

- **det ikke er konkretiseret, hvorfor det er nødvendigt at etablere en ny virksomhed, som skal fungere på markedsvilkår,**
- **den nye virksomhed vil føre til en kapitalisering af drikkevandet (det vil sige, at der skal tjenes penge på drikkevand) – og indebære en risiko for forringelse af både grundvandsudnyttelsen og drikkevandets kvalitet,**
- **der ikke vil blive afholdt en høring, hvor befolkningen, herunder miljøorganisationerne, kan udtale sig om, hvorvidt en ny virksomhed kan indebære en risiko for forringelse af både grundvandsbeskyttelsen og drikkevandets kvalitet.”**

og

”SOL har stemt imod, idet virksomhedssammenlægning af Vand & Energi åbner for og forstærker markedskræfterne og liberalismen på forsyningsområdet.”

10) BR 92/01. Økonomisk engagement i Eurovision Song Contest 2001

Indstilling om, at der bevilges 3,4 mio. kr. til dækning af presse- og værtskabsaktiviteter i forbindelse med Eurovision Song Contest 2001.

(Økonomiudvalget)

Lars Hutters (L): Der er åbenbart ikke nogen smalle steder, når man skal uddele millionposterne. I denne situation forgylder man Flemming Østergaard og Parkens ejere. Og hvorfor gør man det? Hvorfor gør man egentlig det? Hvorfor kan Danmarks Radio og Parken ikke selv finansiere Grand Prix'et, når de gerne vil have det? Hvorfor skal Københavns Kommune gå ind og dække det? Hvad har det med en kommunal opgave at gøre? Det har jeg spurgt om i Økonomiudvalget, og det går jeg ud fra, at Borgerrepræsentationen kan få at vide.

Hvorfor er det her en kommunal opgave? Hvorfor skal det finansieres? Der er andre opgaver og sager i Københavns Kommune, som trænger sig helt anderledes på, såsom plejehjem og hjemmehjælp. Hvorfor skal vi pludselig til at gøre de her ting, og hvad får vi egentlig ud af det? Hvad får de ældre, som er blevet skåret ned, ud af, at vi gør det her?

Jeg vil gerne have en klar præcisering af, hvorfor det her er en kommunal opgave, og hvorfor millionerne pludselig sidder løse her, når man alle andre steder, når det er de fattige, og når det er dem, der står og mangler en hel masse, og velfærdssamfundet ikke fungerer, godt kan skære ned, de hjemløse og alt muligt andet. Men her er det nærmest lige før det bliver båret igennem, uden at det bliver drøftet.

Men jeg vil gerne have at vide: Hvorfor er det her en kommunal virksomhed, som skal have støtte fra Københavns Kommune, og som ikke selv kan klare det med alle de millioner, der bliver givet fra Danmarks Radio over licenspengene?

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Der er ikke flere, der har bedt om ordet, så forhandlingerne er afsluttet.

Indstillingen blev godkendt med 46 stemmer imod 2.

For stemte: A, V, F, Ø, O, C, B og D.

Imod stemte: P og L.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

=====

11) BR 91/01. Udkast til svar om statens tilsyn med kommunerne

Indstilling om, at Borgerrepræsentationen besvarer Indenrigsministeriets høring over Betænkning nr. 1395 om statens tilsyn med kommuner som anført i det som bilag til indstillingen optrykte udkast til skrivelse til Indenrigsministeriet.

(Økonomiudvalget)

Morten Kabell (Ø): Jeg skal gøre det kort. Enhedslisten bakker op om den indstilling, der ligger, med undtagelse af, at vi egentlig synes, at den styrkelse af tilsynet, der er blevet lagt op til, således at man ikke kun snakker om klare overtrædelser, bør udgå.

Således skal jeg stille det samme ændringsforslag, som jeg gjorde i Økonomiudvalget, at Københavns Kommune ikke bakker op om det, som Københavns Kommunes repræsentant har fremført i det her forberedelsesarbejde, men at vi tager, om man så må sige den rene model.

Morten Kabell (Ø) stillede ændringsforslag om, at næstsidste afsnit i svarskrivelsen udgår, idet man ønsker, at klarhedskriteriet afskaffes.

Ændringsforslaget blev forkastet med 42 stemmer imod 8.

For stemte: Ø og L.

Imod stemte: A, V, F, O, C, B, P og D.

Herefter blev indstillingen godkendt uden afstemning.

=====

12) BR 82/01. Folkeafstemningen om bydelsråd

Indstilling om, at Borgerrepræsentationen drøfter Jan Erling Klausens rapport vedrørende folkeafstemningen om bydelsråd i København.

(Økonomiforvaltningen)

Lars Engberg (A): Det er jo altid interessant at få videnskaben til at analysere, hvad det er vi går og gør som politikere, og det er med den indgangsvinkel, jeg har læst rapporten, ikke for at vi skal ændre vores beslutning, for befolkningen har jo talt sit tydelige sprog, og det står ikke til at ændre, men mere ud fra en teoretisk interesse og måske for at få et vink om, hvad vi skal sætte i stedet for bydelsråd.

Det første, jeg hæfter mig ved, er, hvor mange man har spurgt. 3.000 lyder af mange, men når man derefter deler op og laver konklusioner for hver bydel, så er det altså kun i gennemsnit 200, der er blevet spurgt i hver bydel. Så det vil sige, at de konklusioner, der går på forskellene mellem bydelene, nok skal tages med et stort gran salt.

Rapporten peger på, at en bydelsreforms konsekvenser for den kommunale service har været afgørende for københavnerne, eller sagt med andre ord, hvis den kommunale service blev bedre med bydelsrådene, ja, så ville man stemme ja. I det lys er det selvfølgelig et problem, at 2/3 af københavnerne faktisk mener, at bydelsstyret medførte dårligere service eller den samme service.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Skyldes det så dårlig information? Det kan man ikke sige ud fra rapporten. Godt nok siger rapporten, at 55 pct. føler sig dårligt informeret af Københavns Kommune, men det er jo ikke det samme som at folk ikke vidste, hvad de stemte på. Der er jo andre informationskanaler end lige kommunen.

Dertil kommer, at der ikke er sammenhæng mellem det, man stemte, og informationsniveauet. Det er ikke sådan, at de dårligt informerede stemte mere nej end de godt informerede.

Der kunne fremhæves flere andre interessante ting. Jeg synes f.eks. også, det er interessant, at 40 pct. mente, at de demokratiske forhold taler for en bydelsreform. Men det er måske endnu mere interessant, at omvendt 60 pct. altså mener, at de demokratiske forhold taler imod en bydelsreform.

Vores konklusion på det her er i hvert fald, at det godt kan være, at folk gerne vil have nærdemokrati, det tror vi faktisk på i Socialdemokratiet, men det er i hvert fald ikke den form for nærdemokrati, som bydelsrådene er udtryk for, man vil have.

Jeg er meget i tvivl om, hvad man skal med rapporten. Skal der placeres et ansvar? Er der nogen, der skal have skylden for valgresultatet? Det kunne jo godt tænkes. Det er jo også bydelsrådene, der har bestilt undersøgelsen.

Jeg vil bare sige: Pas nu på med at undervurdere vælgerne. De vidste godt, hvad de stemte. Hvis man absolut skal kritisere Københavns Kommune for dårlig information, så siger man jo i samme åndedrag, at vælgerne ikke kan finde ud af tingene selv, men skal vejledes. Det skal man nok passe meget på med.

Vores konklusion af rapporten er derfor, at der ikke er grundlag i rapporten for at sætte spørgsmålstejn ved københavnernes bevæggrunde for at stemme nej, og det er jo ikke så ringe en konklusion at drage af et demokratisk forsøg.

Martin Günter (F): Jeg skal heller ikke bruge voldsomt meget tid på denne undersøgelse, ikke fordi den ikke er interessant, men fordi vi i SF jo stadig tager det afstemningsresultat til efterretning, som vi fik sidste år, hvor kede af det vi end var.

Jeg synes selvfølgelig, det er spændende at se, at 2/3 af vælgerne mente, at udgifterne ville øges ved bydelsråd, og at det har været en stærkt medvirkende årsag til, at de stemte imod.

Jeg tror, vi vil se noget lignende, uanset hvilket forsøg vi gjorde, hvilke organer vi ville oprette. Jeg tror måske allerede nu, at nogle er ved at indse, at de servicecentre, som man overvejer for tiden, også er noget, som vil øge udgifterne i Københavns Kommune, og at man derfor skal tænke sig godt om, før man begynder at spendere 75 mill. kr. på at sætte dem i gang. Vi skal drøfte det meget grundigt, tænke det meget godt igennem, før vi sætter disse nye skibe i søen.

Det er især spændende, synes jeg, at se, hvad konklusionen er vedrørende sammenhængen mellem bydelsrådsafstemningen og EU-afstemningen, idet undersøgelsen jo nærmest viser, at det ikke ser ud, som om det har skadet bydelsafstemningen, at den blev foretaget på denne dag. Ved at foretage afstemningen på denne dag, så fik vi formentlig måske omkring dobbelt så stor en stemmedeltagelse, som vi ellers ville have fået. Der er ikke nogen sammenhæng i øvrigt imellem, hvad folk stemte til det ene, og hvad folk stemte til det andet. Så i den forstand ser det ikke ud, som om det ene har påvirket det andet.

Omkring 64 pct. af borgerne føler sig dårligt informeret, og der er der måske så en sammenhæng, at budskabet om, hvad det egentlig var, de så skulle stemme om, er druknet lidt. Men som Lars Engberg også sagde, så har den dårlige information tilsyneladende ikke påvirket afstemningsresultatet i en bestemt retning, altså at der ikke er noget, der tyder på, at de,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

der var dårligt informeret, i højere grad stemte nej til bydelsrådene, end dem, der var godt informeret.

De der stemte nej til bydelsråd, var tværtimod, som der står, den hårde kerne af modstanderne mod reformen. De fandtes blandt ældre, velstående og politisk konservative medborgere. Det er formentlig noget, som alle socialdemokrater, som var imod det her, kan genkende hos sig selv. Det synes jeg er et flot resultat.

Det viser sig også, at de borgerlige, konservative, velfunderede har haft større held til at mobilisere deres kernetropper, idet det viser sig, at 82 pct. på højresiden fulgte deres partifælles anbefaling om at stemme nej, som der står på side 52, mens kun 54 pct. af jupartierne, altså på venstresiden, i gennemsnit fulgte anbefalingerne fra de partier.

Man kan altså sige på en eller anden måde, at de tænker sig mere selvstændigt om på venstrefløjens og vejer for og imod. Den hårde kerne af konservative fik alle mand af hus. Men det viste sig dog heldigvis også, at halvdelen af den hårde konservative kerne, som kom af hus, og som var med til at skabe det her store flertal imod bydelsråd, stemte nej til den fælles mønt, hr. Ole Hentzen, så et eller andet godt var der så ved det.

Man kan få mange ting på den ene eller den anden side ud af det her. Jeg skal ikke trætte forsamlingen yderligere. Hvad gør vi nu, kan man sige, hvad gør vi nu, skal vi have andre demokratiske organer? Det er SF's opfattelse, at vi selvfølgelig ikke kan gå ud med nye bydelsråd. Socialdemokratiet har sat en diskussion i gang internt i deres eget parti. Jeg har læst deres oplæg, jeg har også skrevet nogle enkelte ting om det. Jeg synes ikke, det er godt, som det er. Jeg synes, at der er for lidt kompetence i det forslag og for meget diffus borgerdeltagelse.

Men vi kommer her inden valget i det kommende halve år til at diskutere nogle af disse ting og måske også diskutere, forhåbentlig meget snart, om ikke vi bør have en tænkepause og først sætte nye skibe i søen i næste valgperiode.

Lars Rinfalk Jensen (B): Jeg skal undlade at være talmagiker på tingene. Vi har lige haft to, der har stået og brugt en masse ting omkring kurver og ting og sager.

Det, jeg vil sige, er, at jeg synes, det er lidt besynderligt, at Lars Engberg fra Socialdemokratiet først bruger halvdelen af tiden på at fortælle, at denne rapport ikke kan bruges til en pind, fordi det er for få tal og for få mennesker, man har spurgt, og der er kun 200 fra hver bydel, den er simpelt hen totalt ubrugelig, hvorefter Socialdemokratiet faktisk laver en konklusion på den og siger, at københavnernes faktisk har fortalt os, at det er en dårlig idé.

Den hænger ikke helt sammen. Så må man ligesom sige, enten kan vi bruge den til noget, eller også kan vi ikke bruge den til noget. Socialdemokratiet, jeg håber ikke, det er sådan, at I bruger de ting, som I først fortæller er totalt ubrugelige.

Lars Hutters (L): Det er beklageligvis alt for sjældent, at der bliver lavet undersøgelser af, hvad befolkningen mener om, hvad der foregår herinde i Borgerrepræsentationen eller i dette tilfælde omkring folkeafstemningen om bydelsrådene.

En folkeafstemning er jo en markant sag. Hvis man erindrer, hvor meget der foregik i aviser, tv og radio forud for folkeafstemningen om ØMU'en den 28. september, så var det jo utrolig massivt. Der er selve spørgsmålet om bydelsrådene stort set usynligt i den forbindelse. Sjovt nok forholdt Lars Engberg fra Socialdemokratiet sig overhovedet ikke til det.

Der synes jeg, det er ret interessant, hvad der bliver angivet af årsager til, at man har stemt nej til bydelsrådene i denne rapport. Jeg synes, det er meget interessant, at der klart og tydeligt står, at interessen for service er det, der er afgørende ... (*Afbrydelse*). Det ved jeg ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

noget som helst om. Jeg forstod ligesom Lars Rimfalk, at Socialdemokratiet ikke fandt rapporten særlig interessant. Det gør jeg, jeg finder den meget interessant, og jeg synes, det er meget interessant, at borgerne forholder sig til selve servicen.

Der er det også bemærkelsesværdigt, at nogle af de bydele, der er blevet trukket ud som havende en meget høj nejprocent, er Kongens Enghave og Indre Østerbro Bydel, som jo for Indre Østerbro Bydels vedkommende i hvert fald iværksatte en ulovlig nedskæringskampagne af hjemmehjælpen over for de ældre, som førte til en anlæggelse af en retssag af Ældre Sagen. Det tror jeg har haft kæmpestor betydning.

Så jeg vil da rose borgerne, at de har reageret imod det, der har været servicenedskæringer. Jeg tror også, at hvis de fik mulighed for at stemme om det, som Socialdemokratiet har gjort med de borgerlige partier herinde, så vil de også tabe en folkeafstemning. Det er jeg fuldstændig overbevist om. De ældre i København, borgerne i København vil ikke finde sig i, at man lukkede plejehjem, og at man skar ned på hjemmehjælpen.

Så derfor er det heller ikke overraskende for mig at notere, at en af de ting, der i øvrigt også har været bærende i, at man har stemt nej, er en generel mistillid til Borgerrepræsentationen, en generel mistillid til Borgerrepræsentationen. Det vil jeg også gerne bede Socialdemokratiet, Lars Engberg, om at forholde sig til. Er det ikke korrekt, at det står i rapporten?

Det, der er sket her inden for Borgerrepræsentationen, har ikke gavnet, hvad der har været ude i bydelsrådene. At de så har været så ualmindeligt tåbelige, at de oven i købet ulovligt er gået i gang med en kampagne for at skære ned på hjemmehjælpen, er jo beklageligt, og det er sørgeligt.

Den dårlige information har været omtalt. Jeg tror, at når man lægger spørgsmål ud til folkeafstemning, nu har vi et tema om folkeafstemning på senere på dagsordenen, så skal vi mene det ærligt. Skal det ud til en folkeafstemning, så skal vi mene det ærligt. Det er jo ikke for ingenting, at der bliver brugt millioner og atter millioner, når man skal forsøge at få et tema til at slå an.

Det gjorde vi ikke her i Københavns Kommune. Jeg var selv ude for gud hjælpe mig at blive ramt af politisk censur fra overborgmesterens afdeling i den lille smule materiale, der blev sendt ud. Ikke engang det kunne tåle at komme ud til borgerne uden at blive politisk censureret af overborgmesterens afdeling.

Min konklusion af det her er, som jeg har været inde på, at det afspejler, at der stort set ikke er nogen reel dialog imellem borgerne og politikerne, var det ikke i bydelsrådene, og det er der i hvert fald slet ikke i den høje, cementerede, centralistiske Borgerrepræsentation.

Jeg tror, at når den mistillid er for en lang række, for flertallet af borgerne, så er det fordi de oplever, at politikerne, åbenbart et flertal i bydelsråd og her i Borgerrepræsentationen, mest er interesseret i deres egen politiske karriere og i deres egne politiske job. De brænder reelt ikke et hammerslag for noget som helst af det, de er sat til at skulle varetage i velfærdssamfundet. Det gælder de ældre, det gælder plejehjem, det gælder hjemmehjælp, det gælder daginstitutioner osv.

Her var der en ret høj stemmedeltagelse. Når vi kommer frem til borgerrepræsentationsvalget, så sniger det sig lige over 50 pct. Det ser jeg som udtryk for, at af nød stemmer man på nogle af dem, der opstiller herinde. Det er ikke fordi man har voldsom stor tillid til dem, og det er ikke med en voldsom stor glæde. Reelt er der ikke nogen dialog mellem politikere og befolkningen, og den manglende dialog er min konklusion på denne rapport. Det er meget beklageligt, og man burde helt anderledes overveje at drøfte ikke mindst i Økonomiudvalget, hvad man gør for at få brudt den skranke ned og fyldt den kløft ud, der er imellem befolkningen og politikerne i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Morten Kabell (Ø): Denne rapport, vi har fået her, som vi har haft dels i Økonomiudvalget, dels nu i Borgerrepræsentationssalen, er selvfølgelig interessant læsning.

Talmæssigt kan man sige, som det også er blevet sagt af andre, er indholdet nok lidt tyndt, og på nogle måder mangler vi nok også noget bedre fundering. Specielt når man begynder på vurderingen af enkeltpartiets stillingtagen til dette og hint, kan man læse, når man går igennem talmaterialet, at der især for nogle partiers vedkommende mildest talt er tale om lidt tynde grupperinger, og at der er tale om, at talmæssigt udgør det materiale, man har haft fat i, meget få i forhold til det antal, som vi ved, de udgør af københavnernes.

Specielt vil jeg sige, at Enhedslisten og Dansk Folkeparti nok er to af de grupper, man kan sige i den grad er underrepræsenteret i materialet i forhold til, hvad man kan se generelt blandt københavnernes. Lad det nu være det.

Selve indholdet er noget, som vi naturligvis måske mest endda kan bruge internt i partierne til at lave vurderinger af: Hvad gik galt, hvad gik godt? Hvad var det, som vi kan vurdere til kommende diskussioner om decentralisering af København? Som sådan er det naturligvis også et brugbart redskab for os i Enhedslisten.

Så er der et par udmeldinger i rapporten, som jeg synes er svært interessante. Man kan godt tale sig uden om, at der var en manglende information fra Københavns Kommunes side, og at det måske ikke har betydet det store.

Men dog slår rapporten jo alligevel fast, at blandt dem, som ikke følte sig tilstrækkeligt informeret om konsekvenserne af bydelsreformen, var der en meget større tendens til at stemme nej, hvilket vel også er ganske naturligt.

Det er jo også noget, der ikke bare hos os fra venstrefløjens og de decentraliseringsvenlige partier, men også hos Socialdemokratiet må give stof til eftertanke, at vi vurderer, hvordan kommer vi en anden gang bedre ud med konsekvenserne af noget, der har afgørende betydning for byen. Denne her gang skete det i hvert fald ikke, og det var for dårligt, har vi også diskuteret tidligere. Der er i og for sig ikke nogen større grund til at ændre på den konklusion.

Så er spørgsmålet: Kan vi i denne rapport finde støtte til de initiativer, der i øjeblikket er tilbage, til, hvordan vi demokratiserer byen, servicecentre, lokalråd, det socialdemokratiske miskmask til demokratisering? Kan man finde støtte til, at det er noget, som københavnernes på det ene eller det andet plan vil kunne gå ud og bakke op om?

Svaret er formodentlig et nej. Det har blandt en meget stor del af københavnernes været udtryk for en meget stor mistillid til, hvordan Borgerrepræsentationen fungerer, hvordan byens folkevalgte organer forvalter den tillid, som borgerne et eller andet sted har givet dem ved sidste kommunevalg.

Denne desværre meget store mistillid, som jeg på mange måder da i øvrigt også godt forstår og kan sætte mig ind og ikke mindst også har været eksponent for, er noget, som burde få mange alarmklokker til at ringe. Der er tale om en meget stor del af københavnernes, som ganske simpelt ikke tror en døjt på, hvad det er politikerne i denne sal fortæller dem. Hvis vi kan tale om noget, der er en krise for folkestyret og for det lokale demokrati, så skal vi måske lige præcis finde det i de afsnit i rapporten, der slår det fast. At så de mennesker, der har følt en mistillid til det politiske system, stemmer nej til en reform af det selv samme politiske system, kan jeg jo kun synes er ærgerligt og måske også i høj grad misforstået.

Men rapporten viser jo også, at det i alt for høj grad har været højresiden i Københavns politik. Det har været De Konservative, det har været de fastlåste, de stivnede, de betonagtige dele af det københavnske politiske liv, som desværre fik flertallet af borgerne med sig. Det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

måske nok så interessant også for os, som vil en anden vej, hvordan går vi ud og en anden gang får overbevist borgerne bedre, får taget en bedre debat?

Socialdemokratiets manglende udmelding om, hvad det var man ville, og hvad man ville acceptere, hvad man ville opfordre borgerne til at stemme, er selvfølgelig også noget, som vi har lagt mærke til betyder meget for afstemningsresultatet.

Vi vil selvfølgelig fortsætte med at forholde os kritisk til, at Socialdemokratiet ikke meldte noget ud. Vi vidste det godt, vi accepterede det, men at det ikke var en god idé, har der aldrig været nogen tvivl om, at vi syntes. Borgerne burde naturligvis have en udmelding om, hvad Københavns største parti mente i denne så vigtige sag.

Som jeg indledte, vil jeg afslutte med at sige, at rapporten er interessant læsning, den bør give stof til eftertanke i store dele af det politiske liv i København, og ikke mindst internt i mange af partierne er det en rapport, som vi kan bruge til noget.

Rapporten blev drøftet.

=====

13) BR 88/01. Tilskud til Røde Kro Teater i 2001

Indstilling vedrørende yderligere tilskud til Røde Kro Teater i 2001.
(Kultur- og Fritidsudvalget)

Karin Storgaard (O): En sag til eftertanke. Kultur- og Fritidsudvalget har tidligere besluttet, at Røde Kro Teater fremover ikke er med i gruppen af små storbyteatre. Den beslutning er der vel en mening med – eller hvad? Ja, jeg spørger.

Kultur- og Fritidsudvalget har endvidere bevilget 0,8 mill. kr. til teatret i indeværende år, og alligevel beder Røde Kro Teater i et brev i januar i år om yderligere 1 mill. kr., og det til trods for vores tilskud. Altså regner Røde Kro Teater med at få samme beløb, som da de var under de små storbyteatre. Dansk Folkeparti mener ikke, at vi skal give disse penge.

Et flertal i udvalget er overraskende af den opfattelse, at teatret skal have yderligere 200.000 kr., fordi det er et godt teater, fordi der er en god belægning, 90 pct.s belægning, det er et morskabsteater, dem er der vist ikke andre af.

Det er alt sammen udmærket, og jeg kan helt tilslutte mig, at de opfylder de betingelser. Men dermed ikke sagt, at de også skal have yderligere penge. Det må være muligt, at teatret måske selv kunne komme med forslag til besparelser. Kunne man ændre på aktivitetsniveauet, kunne man leje salen ud til andre aktiviteter? Der er måske også andre ting, man kunne se på. Men de har end ikke set på, hvad man kunne gøre for at ændre på det.

Der er heller ikke nogen, der taler om teatrets egenkapital. Når vi ser i budgetforslaget, så er det ikke opført et eneste sted. Der ligger sådan et budgetforslag her, det er lidt mindre i jeres indstilling, men intetsteds står det opført.

Derimod kan vi meget tydeligt se, at ved årets udgang, altså her i år 2001, vil der være et underskud på 996.500 kr. Stadig væk er det med det tilskud, som man har givet på forhånd fra Kultur- og Fritidsudvalget.

Jeg synes, det ville klæde Charley Kaye og dermed Røde Kro Teater at forsøge at løse de her problemer selv og ikke bare råbe op, sætte sig tilbage og sige: Vi har ingen penge, vi kan ikke klare det, uden et eneste forslag, et eneste forsøg på selv at klare det. Men det er selvfølgelig også så nemt, når man har siddet igennem flere år og fået penge fra Københavns Kommune, at sætte sig tilbage og sige, jamen de penge kommer nok igen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Hvem er det så, der skal betale? Ja, de københavnske skatteborgere. Der er vel ikke andre, der kan betale. Jeg er ikke sikker på, at de har lyst til at ryste op med yderligere penge.

Derfor skal jeg til sidst sige, at Dansk Folkeparti kan således ikke støtte ændringsforslaget, men vi tilslutter os forvaltningens forslag.

Mona Heiberg (A): Jeg vil sige – hvis Dansk Folkeparti ellers ville lytte til andre end sig selv – at vi jo er enige i, at det her er et glimrende teater. Vi er enige i, at de har et repertoire, som er rigtig godt, de har også en meget god belægningsprocent. Det er vi selvfølgelig glade for, fordi der er vitterligt ikke meget morskabsteater tilbage i København.

Jeg har så prøvet på at undersøge det, Dansk Folkeparti postulerer, fordi det har de jo så-mænd også skrevet i avisen. Så jeg kan fortælle fru Karin Storgaard, at de har sparet. De har nemlig sparet således, at de har afskediget 2 medarbejdere og en musiker. Det må man jo sige er at spare.

Det, jeg også kunne læse i avisen, var, at fru Karin Storgaard spurgte, om de ikke kunne finde andre måder. Det har Røde Kro Teater også gjort. De har nemlig lejet teatret ud, de har lejet det ud til børneteater. Men som bekendt er børneteatre jo ikke nogen velhavende teatre, så jeg tror ikke, det er de store beløb, de kan få ind i leje ved at leje det ud til børneteater. Men i hvert fald er hver en dag besat i Røde Kro Teater, og det er besat med god kvalitet.

Det, jeg også kunne se i avisen, og det, der også står i sagsbeskrivelsen fra forvaltningen, er, at ja, de har penge på kistebunden, det er ganske rigtigt. Men det har vi jo set tidligere, det har vi også set tidligere på Amager, nemlig med Amagerscenen, der også startede med at have penge på kistebunden og endte med at gå konkurs. Det er jo en branche, hvor man, som vi alle ved, er meget afhængig af publikum, man er meget afhængig af det kunstneriske niveau, og man er meget afhængig af repertoiret.

Nogle gange skal man i denne branche have lov til at tage nogle chancer. Jeg siger ikke, at Røde Kro Teater tager mange chancer, fordi de har den genre, de spiller ud fra, men det kunne jo godt være, at de også ville prøve at gøre det, og så er de få penge, man har på kistebunden, altså forsvundet.

Vi synes i Den Socialdemokratiske Gruppe, at de meget gerne må få nogle flere penge derude. Vi synes faktisk, at de har behov for at modtage nogle flere penge fra os. Vi kan varmt støtte de 200.000 kr., som vi også stemte for i Kultur- og Fritidsudvalget. Vi vil endda strække os så langt, at vi hermed vil stille et ændringsforslag om, at Røde Kro Teater gerne må få 500.000 kr.

Martin Günter (F): Jeg vil sige, jeg synes, det er utroligt, at Mona Heiberg pludselig står heroppe og vil have, at Borgerrepræsentationen skal disponere over Kultur- og Fritidsudvalgets løse penge til teaterformål. Jeg må bede om, at det forslag, som Mona Heiberg stillede her, oversendes til Kultur- og Fritidsudvalget til behandling der.

Derudover vil jeg sige, at standsningssagen her jo er en af de mest komiske standsnings-sager, man næsten kan opleve. At Dansk Folkeparti standser en bevilling til Røde Kro Teater, er jo nærmest selvmodsigende. Der er vel næppe noget så dansk, noget så folkeligt og indimellem så forfærdeligt som Røde Kro Teater, alt det, som også præger Dansk Folkeparti. Hvorfor Dansk Folkeparti – skulle jeg lige til at sige, hvorfor Røde Kro Teater ikke skulle have lov til at få de her 200.000 kr., forstår jeg ikke.

SF har i Kultur- og Fritidsudvalget været med til at bevilge de her 200.000 kr. Men det er også under forudsætning af, at nu må teatret klare sig for de penge, der bevilges.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Da vi skulle tage stilling til, hvem der skulle være små storbyteatre, så kom Røde Kro Teater ikke med, fordi det skulle gå op i en højere enhed. Og vi mente så i denne sammenhæng, at Røde Kro Teater denne gang var det teater, som måtte holde for. Så fik de 800.000 kr., og de fik de 200.000 kr., og nu må det altså stoppe her.

Derfor er det aldeles utidigt, at Mona Heiberg nu her i forsamlingen vil forsøge at få flertal for noget, som hun end ikke stillede forslag om, så vidt jeg husker, i Kultur- og Fritidsudvalget ... (*Afbrydelse*). Gjorde Mona Heiberg det? Nej, det siger formanden for Kultur- og Fritidsudvalget ... (*Afbrydelse*). O.k., men som sagt støtter vi også i dag de 200.000 kr. Vi beder om, at forslaget fra Mona Heiberg, som jo er en slags ændringsforslag, oversendes til Kultur- og Fritidsudvalget til behandling der.

Jens Kjær Christensen (Ø): Der er jo sådan set ikke så meget at oversende, hvis der ikke er nogen nyheder. At Mona Heiberg og Socialdemokratiet godt ville give flere penge, uanset at der ikke er blevet stillet konkret forslag om det, var jo tydeligt for alle og enhver. Det var også tydeligt for alle og enhver, at der ikke var flertal i udvalget, og der er ikke noget substantielt, der har ændret sig, siden vi behandlede det i udvalget. Så vil jeg godt høre, hvad det er.

Det var faktisk undertegnede, der stillede forslaget om de her 200.000 kr., som vi skal tage stilling til i dag. Det er ud fra et synspunkt, som jeg sådan set ikke kan forstå, at Karin Storgaard ikke kan synes er en ganske glimrende idé.

Karin Storgaard nævner, at der ikke står noget opført om, hvad egenkapitalen udgør. Prøv lige at læse indstillingen, prøv lige at kigge på papiret, det står der faktisk. Ja, undskyld, det står der, jeg er ked af det, men jeg kan ikke lave læsevejledning, hver gang vi har en sag oppe her, for Dansk Folkeparti. Man kan starte med at læse papiret, det står der faktisk.

Beløbet 200.000 kr. er ikke skudt sådan eller fundet ved en tilfældighed. Det skulle gerne give den sammenhængskraft, at Røde Kro Teater faktisk kan gennemføre 2 forestillinger i denne sæson.

Det er nemlig rigtigt, som Martin Günter var inde på, at Røde Kro Teater ikke kom med i ordningen af små storbyteatre. Og så kunne man jo vælge at sige, jamen så kan denne her Borgerrepræsentation, der har besluttet dette, lige så godt give dem tommelskruerne på og køre blusset så langt ned som overhovedet muligt.

Hvorfor skulle vi egentlig det i en situation, hvor vi har finansieret de 200.000 kr., som man kan se af indstillingen? Hvis der f.eks. efter valget her med Dansk Folkeparti i spidsen skulle være et flertal, som ville lukke Røde Kro Teater, så kan det ikke være meningsfyldt, at det er denne her Borgerrepræsentation, der lige har udelukket det, men samtidig givet dem 800.000 kr. til drift om året. Det vil ikke give mening.

Så derfor mener jeg og Enhedslisten, at det er at betragte som, nu holder vi liv i aktiviteterne her i 2001, og så må det vise sig, hvad den kommende Borgerrepræsentation i øvrigt måtte mene. Det kan være, den kommende Borgerrepræsentation vil opprioritere Røde Kro Teater, det kan vi ikke vide noget om. Men med dette forslag sikrer vi, at de kan gennemføre de 2 forestillinger. Det er det, der er formålet med det.

Jeg vil gerne høre fra Mona Heibergs mund, hvad årsagen skulle være til, at vi behandlede de 500.000 kr. Vi agter ikke at stemme for dem og har ikke hørt, at der skulle være nye oplysninger, der skulle gøre, at vi ville flytte os. Der er vel ingen grund til at sende sagen tilbage, hvis der ikke er noget nyt. Jeg har forstået helt klart, at der ikke er et flertal for 500.000 kr. Men jeg vil meget gerne høre det fra Mona Heibergs mund.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Leslie Arentoft (V): Den 10. august, det første møde efter sommerferien, havde vi i Kultur- og Fritidsudvalget en af de få sager, der har nogle beløb bag sig. Normalt plejer vi at give tilskud i størrelsesordenen fra 1.000 kr. til 100.000 kr. Af og til har vi beløb, der hedder 1 mill., 4 mill. kr., men det er encifrede millionbeløb.

Her skulle vi fastsætte for de kommende 4 år 140 mill. kr. til teatrene. Teatrene er den genre, der i København bliver forgyldt. Det er så også i orden. Vi skulle finde frem til, ja, vi landede på 12 små storbyteatre, blev det til i den omgang her. Inden da foregik der et sagligt, seriøst stykke arbejde. Det tror jeg, alle kan bevidne, der sidder i Kultur & Fritid. Der var med foretræde af samtlige ansøgere, der havde lagt billet ind på at blive blandt de små storbyteatre. Det var i samråd med Statens Teaterråd både før og efter beslutningen, og det var i en langvarig debat med os selv.

Det er klart, at når man laver den slags beslutninger, jamen så kalder man det prioritering. Det vil sige, at nogle får, andre de bliver fravalgt.

Der ligger i denne diskussion i aften et lille beløb på 200.000 kr., men der ligger altså også gemt nogle principper. De principper må gå ud på, at når vi én gang har fraprioriteret og tilprioriteret, hvad vi gerne ville have af teatre, så må det ligesom være det, så er de 140 mill. kr. tilstrækkelig støtte til teatrene. Sammenlignet med så meget andet, vi støtter, er det altså det forgyldte område inden for kulturen.

Så vil jeg sige aktuelt om Røde Kro Teater, at der ikke blev fundet plads til dem i det teaterlandskab, hvor vi i øvrigt tog højde for børneteatre, vi tog højde for repertoiremæssig sammensætning og lavede faktisk et meget fornuftigt teaterlandskab. Det er fornuftigt også derved, at man siger, jamen de får en 4-årig horisont, så de kan planlægge, og så de kan operere inden for nogle budgetter, de ved, de har.

Hvis jeg kort skal komme ind på det kunstneriske niveau, som vi også har nedlagt i valget af de teatre, som vi har foretrukket, må jeg sige, at hvis jeg skal være diplomatisk, så falder Røde Kro Teater altså uden for kategori. Nogle har sagt, jamen det kunstneriske niveau ligger lidt højere end et udvidet bingospil.

Der er ingen saglige begrundelser, hverken økonomiske eller kunstneriske, for, at Røde Kro Teater skal have præcis det samme beløb, de fik, som dengang de var med i ordningen. Det er der altså ikke. Jeg har ikke hørt dem, og jeg kan ikke forstå, at Mona Heiberg pludselig kommer og siger, jamen jeg vil gerne bruge 300.000 kr. flere af de frie midler, vi har alt for få af i Kultur & Fritid. Det er mig uforståeligt, og jeg tror heller ikke, den går igennem, og jeg vil heller ikke stemme for, at den bliver udvalgtshenvist.

Så vil jeg sige: Hvorfor er det så kommet op at stå, at Røde Kro Teater pludselig skulle have 200.000 kr., når så mange andre fik afslag? Der er virkelig en lang række andre teatre, der også måtte gå slukørede hjem, som vi ikke havde plads til i vores prioritering. Hvorfor er det så, at man har sagt, jamen Røde Kro Teater skal altså have nogle penge? Hvorfor er det, vi i begyndelsen sagde, jamen de skal have 800.000 kr.? Jo, det gjorde vi, fordi det var en aftrapningsordning, så måtte de vænne sig til nye forhold. Alligevel har de den frækhed at komme og spørge om 1 mill. kr., så man er tilbage præcis i det beløb, som de hele tiden har fået under ordningen, da de var et lille storbyteater.

Jeg synes, det er en dårlig signalværdi at sende ud, at der altså er et teater her, som kan komme og søge og få de penge, som de ikke fik, fordi de ikke kom med ind i ordningen. Det er dårlig pædagogik.

Vi har også andre store afgørelser, musikken er lagt fast, de regionale spillesteder. Skal vi også åbne op for der, at folk kan komme, efter at afgørelsen er truffet, og sige: Jamen vi skal også have nogle penge? Det synes jeg ikke.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

De 800.000 kr., vi afsatte, var medlidenhedspenge, og de havde 2 årsager. Der var geopolitiske årsager. Af en eller anden grund er folk, der bor på Amager, meget indstillet på at give til det, der sker på Amager, uanset det faglige indhold i det, der sker på Amager.

Så er der selvfølgelig de personlige kontakter, og der fatter jeg altså ikke, at Socialdemokratiet i de her tider, hvor de gang på gang får forelagt sager, der vidner om pamperi, stadig væk tør lave den her personlige holden hånden over vores venner. Der er jo ikke nogen tvivl om, hvorfor Socialdemokratiet går med på det her. Det er selvfølgelig fordi det er socialdemokrater, der styrer projektet derude. Der er ikke nogen saglige argumenter for det.

Så vil jeg sige til Jens: Du siger, jamen der er jo fundet finansiering. Ja, det var på et hængende hår. Udvalget, der bevilgede de her penge, kunne ikke selv finde finansiering. Det sagde til forvaltningen: Kan I ikke finde de penge. Det er kun ved et lykketilfælde, at de har fundet de her penge. 14 dage efter, at I havde pålagt dem at finde de her penge, spurgte jeg: Jamen hvor skal vi finde de her penge? Det vidste de faktisk ikke, så det er et rent held, at pengene er der.

Venstre vil på det kraftigste afvise Monas forslag. Vi vil gå ind for den indstilling, der hedder, at selvfølgelig skal Røde Kro Teater ikke tildeles de her 200.000 kr.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Der er nogle facts i denne sag. Røde Kro Teater modtager 800.000 kr. i 2001 i driftstilskud. Det var et beløb, der blev bevilget dem, efter at Ben Haddou og jeg havde gjort et forgæves forsøg på at bevare Røde Kro Teater som et lille storbyteater. Det blev der stemt imod af resten af Kulturudvalget, og så fandt man så frem til dette som et plaster på såret.

Nu har teatret altså bedt Kultur- og Fritidsudvalget om yderligere 1 mill. kr. i indeværende år, da teatret ikke mener, man kan klare sig for de 800.000 kr., og derved ønsker man altså at få det, man fik tidligere som lille storbyteater, nemlig de 1,8 mill. kr.

Der var Karin Storgaard, som benyttede sig af standsningsretten, og det er grunden til, at sagen er på BR's dagsorden i dag.

Sagen har som nævnt rødder tilbage til beslutningen om, hvilke teatre der de næste 4 år skal være små storbyteatre i kommunen. Røde Kro Teater var indtil 2001 lille storbyteater, de fik hvert år 1,8 mill. kr. Vi skulle så finde de nye teatre, som skulle have den fine rang for de næste 4 år, og så blev der altså ikke plads til Røde Kro Teater.

Jeg havde som nævnt gerne set Røde Kro Teater som et af kommunens små storbyteatre. Det er det eneste tilbageværende morskabsteater i København, det spiller næsten altid for fulde huse, og jeg tror, folk har en god aften, de spiser, og de hygger sig både, var jeg lige ved at sige, før og under forestillingen. Den samme form for intimitet finder man ikke i de andre små teatre i kommunen.

Men på dommens dag, da dette med lille storbyteater skulle drøftes, vendte altså flertallet i Kultur- og Fritidsudvalget tommelfingeren nedad.

Jeg mener, at vi nu må holde fast ved beslutningen. Det er ikke rimeligt, at udvalget først beslutter at skære drastisk i tilskuddet, og når teatret så kommer klynkende, så hiver man straks pungen op og finder nogle flere penge. Det er et forkert signal at sende til kulturlivet, at kommunens beslutninger kun holder til næste ansøgning om flere penge.

Kulturinstitutionerne gør vi en bjørnetjeneste. De kender ikke deres budgetter, før den sidste ansøgning er behandlet, og de lærer ikke at finde nye veje at skabe indtægter på, før end det måske er for sent.

Derfor synes jeg, uanset at der snart er kommunevalg og vi vel nu er startet på den sædvanlige runde, hvor man fra Socialdemokraternes side byder op med hensyn til at kaste penge

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

ud til grupper, man gerne vil have til at stemme socialdemokratisk ved valget, at vi skal holde fast på den beslutning, der én gang blev truffet, og afslå den fornyede ansøgning.

Jeg modtog som en række andre beslutningstagere her i området folketingsmand Larsen-Jensens, valgt på Amager, bønsskrift om at komme Røde Kro Teater i møde med 1 mill. kr. Der forestår jo både valg til Folketinget og valg til kommunen inden længe, så jeg forstod såmænd også godt hensigten hermed. Men jeg måtte jo så svare ham tilbage – det har jeg så ikke fået noget svar på – at rent faktisk var jeg en af dem, der syntes sammen med CD, at vi skulle beholde Røde Kro Teater som morskabsteater inden for lille storbyteater-ordningen.

Men nu er det valg, og nu skal pengene bruges, man anviser ikke dækning. Jeg vil gerne bekræfte, at det var Jens Kjær Christensen, som i udvalget foreslog de 200.000 kr. De, der så syntes, at nu var det vist en god idé at sørge for at få kastet nogle penge ud, også nu hvor folketingsmanden var gået i aktion her, ja, de sluttede så op om Jens Kjær Christensens 200.000 kr.

Nu ved jeg ikke rigtig, om Leslie Arentoft, som sagde, hvad der var Venstres holdning til sagen, taler for Venstre. Bo Hindkjær Pedersen, som er valgt på Amager, stemte jo for de 200.000 kr., mens Leslie Arentoft ikke stemte for de 200.000 kr. Venstre var altså splittet, de 2 Venstrefolk i Kultur- og Fritidsudvalget var splittet, så jeg er ikke klar over, om Leslie Arentoft nu taler både på den amagerkanske del af Venstres vegne og på den ikke-amagerkanske dels vegne.

Men jeg synes, at når vi træffer nogle beslutninger, uanset at vi så kan synes, at de er forkerte eller ej, så skal vi ikke pludselig nu miste overblikket over, hvad vi har af penge, fordele det fornuftigt ved at veje tingene op imod hinanden, og nu bare, fordi vi inden for et halvt års tid skal til stemmeurnerne, så skal vi så her til at byde op. Jeg hørte i hvert fald ikke, at Mona Heiberg i udvalget stillede forslag om et højere beløb end det af Jens Kjær Christensen foreslåede.

Lars Rimfalk Jensen (B): Kultur- og Fritidsudvalget har besluttet, at Røde Kro Teater ikke er et lille storbyteater, og så har man truffet et valg. Det synes vi i Det Radikale Venstre, at man skal følge.

Så kan man jo have et synspunkt, om man synes, det er det rigtige valg, der er truffet. Vi i Det Radikale Venstre synes absolut, der er noget positivt i Røde Kro Teater, men har man én gang sagt, at det her er den linie, man lægger, har man én gang sagt: I får 800.000 kr. – så må det være det, der holder, så må det være det, man skal holde fast ved. Ellers føler vi i hvert fald, at der er et problem. Hvis ikke man prøver på at overholde de budgetter, der bliver lagt frem, så kan alle andre teaterensembler, alle andre spillesteder, alle andre kulturelle institutioner komme og sige: Vi har også et lille problem. Kunne I ikke lige give os 100.000 kr. eller 200.000 kr.?

Enten vælger man en linie, og så må man prøve ligesom at sige fra Kultur- og Fritidsudvalget, at man ikke lægger sig op ad, hvad man godt kan lide, og hvem man godt kan lide, og hvem man er kammerater med. Der må være en ensartet linie, sådan at det, der er besluttet én gang ved budgettet, også er det, man prøver på at overholde.

Det andet er lidt for meget og lidt for venligt i forhold til nogle mennesker, man kender.

Louise Frevert (O): Det er jo ikke første gang, at Røde Kro Teater er oppe med nogle sager her i Borgerrepræsentationen. Men jeg vil indledningsvis sige, at jeg vil meget gerne sende et girokort fra Dansk Artist Forbund til hr. Martin Günter, fordi han udviser utrolig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

ekvilibrisme og adræthed her fra talerstolen ved at kaste rundt med bolden. Han burde jo gå efter bolden i stedet for manden.

Jeg synes, det er helt utroligt, at hvis man ikke kan finde på andre argumenter, så bliver man personlig. Jeg synes, det er en falliterklæring, at man ikke kan komme med nogen saglige argumenter, når Dansk Folkepartis ordfører på området faktisk har gjort det ganske glimrende på talerstolen og har sagt næsten det, der skal siges.

Jeg vil nok sige, at jeg har et par supplerende bemærkninger, også fordi, som jeg sagde tidligere, det jo ikke er første gang, der har været lidt bøvl med Røde Kro Teater herinde i Borgerrepræsentationen. Der var bl.a. en sag, som jeg selv tog op i 1994, og det var, at stillingen som kunstnerisk leder ved teatret ikke var blevet slået op. Det fik de en næse for, fordi bestyrelsen simpelt hen ikke havde slået stillingen op offentligt, men havde tildelt den til en af deres kammerater, om man så kan sige.

En anden ting var, at bestyrelsen jo havde pligt til ifølge vedtægterne at vælge ny bestyrelse hvert andet år, men det havde man også fiflet smart frem og tilbage hen over, fordi man havde lavet regnskabsår et halvt år efter, sådan så man, når man vedtog de nye vedtægter, ikke behøvede at vælge en ny bestyrelse.

Charley Kaye har altid formået at handle sådan lidt gedulgt – og det er ikke injurier, når jeg siger det på den måde. Fordi jeg kan heller ikke se her i budgettet, hvor mange penge Charley Kaye i virkeligheden har fået fra Dansk Artist Forbund. Fordi jeg har erfaringer for, at Charley Kaye rent faktisk får folk rekrutteret fra Dansk Artist Forbund, som er arbejdsledige artister og sangere, som skal ud i aktivering. Så det kan jeg overhovedet ikke se nogen som helst steder, og det har Charley Kaye rent faktisk gjort igennem mange, mange år. Det er anselige beløb, der er blevet postet ud i det der teater fra Dansk Artist Forbunds side.

Det her vil jeg nok sige er noget af det, som tangerer det værste socialdemokratiske papperi. Jeg kaster op af det. Jeg synes, det er en bekræftelse af, at det er på denne måde hele vejen igennem. Hvis Charley Kaye ikke havde været socialdemokrat, er jeg helt sikker på, at fru Mona Heiberg aldrig nogen sinde havde villet sige: Jamen 200.000 kr. er alt, alt for lidt, næh, vi skal have en halv million kroner, mindre kan sandelig ikke gøre det. I stedet for burde Charley Kaye bruge sin egenkapital derude, samtidig med at han burde finde nye besparelser.

Desuden synes jeg, det er yderst forargeligt, at man også tror, man kan få i pose og sæk ved at bede om at blive fritaget for at betale husleje. Enhver anstændig teaterdirektør vil da betale sin husleje. Hvad tror man ude på Røde Kro Teater? At man bare kan få det hele serveret på en sølvbakke, fordi man er socialdemokrat? Vorherre bevares.

2. næstformand (**Bente Frost**): Tak til fru Frevert, som var lige voldsom nok, måske.

Mona Heiberg (A): Altså jeg gider ikke beskæftige mig med det her plan. Jeg vil gerne tale om det teater, der hedder Røde Kro Teater. Jeg synes simpelt hen, det er under lavmålet. Heldigvis er der ikke så mange tilhørere, så der er heller ikke så mange stemmer i det, fru Louise Frevert. Men Dansk Folkeparti om det.

Altså hvem der er direktør eller ej, er jeg rimeligt kold over for. Det er et teater, der har behov for nogle penge, og de har søgt 1 mill. kr. Jeg må så ærligt indrømme, at når jeg kommer til min gruppe, hr. Jens Kjær, og behandler dagsordenen, så er jeg blevet underkendt. Jeg har sagt 200.000 kr. Jamen Den Socialdemokratiske Gruppe siger så: Jamen de har søgt om en million kroner, og vi vil gerne have, at du foreslår 500.000 kr.

Det er hermed så gjort, fordi vi i Den Socialdemokratiske Gruppe har diskuteret os frem til det, og det må jeg jo så tage til efterretning. Jeg mener, at vi skal stemme om det her i dag,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

og hvis Den Socialdemokratiske Gruppe stemmer for det og bliver stemt ned, så er det så det, der er ikke rigtig noget at gøre ved det. Men jeg har lyttet til, hvad der er blevet sagt på vores gruppemøde, og det har jeg så fulgt op.

Så vil jeg lige sige i forhold til det der med de små storbyteatre, at det er ganske korrekt, at borgmesteren og CD har stemt for, at Røde Kro Teater skulle være med som et lille storbyteater. Men jeg vil så gerne vide: Hvad ville borgmesteren og Ben Haddou så gerne have, der skulle gå ud, fordi vi havde jo X antal kroner, som skulle fordeles? Da der jo så ikke var penge til flere, så var der ikke penge til flere.

Men det er ganske korrekt, at borgmester Thustrup Hansen og Ben Haddou gerne ville have Røde Kro Teater med ind, og så var det, vi fandt den pågældende ordning bagefter med, at vi kunne finde 800.000 kr.

Nu er det jo ikke noget særligt, at der er nogle, der kommer og søger om penge i Kultur- og Fritidsudvalget. Det er jo ikke noget særligt, det er der ret mange, der gør, og det er der også ret mange andre teatre, der har gjort.

Jeg kan erindre, at sidste år gav vi også penge til børneteatre, som kom og sagde: Vi har ikke flere penge, vi har et problem, hvad gør vi så? Hvem talte for, at det pågældende børneteater skulle have nogle ekstra penge? Jamen det gjorde Venstre, det gjorde Venstre. Venstre kæmpede for, at det pågældende børneteater i byen skulle have nogle flere penge, for ellers havde de store økonomiske problemer.

Dele af Venstre, jamen jeg bliver også lidt forvirret. Man siger, at man ved, hvor man har Venstre, men det mener jeg ikke, at jeg ved i dette spørgsmål, jeg ved ikke, hvor jeg har Venstre. Jeg ved ikke, om Venstre stemmer for eller imod de her 200.000 kr. Jeg kan jo se, at den anden ordfører ikke er til stede i aften, men det må Venstre jo så gøre op med sig selv.

Jeg ved bare, at det var i hvert fald det ene medlem i Kultur- og Fritidsudvalget, der virkelig meget gerne ville have, at Røde Kro Teater skulle have de 200.000 kr., som vi endte på dernedad, efter vi havde startet med 1 mill. kr.

Leslie Arentoft (V): Jeg skal så opklare, hvordan Venstre forholder sig i denne sag.

Det er korrekt, at der var én stemme på det ene og én stemme på det andet, men som man også husker, så var det altså en tyrkisk basar, de fleste stod oppe i vindueskarmen, og der var en masse handeler, der skulle afklares. Det var bytte, bytte, bytte købmand den dag. Det var 30 mill. kr. i idrætspuljen, der kom i spil, der var Rock Amager, der kom i spil. Der var næsten ikke nogen, der sad på deres plads, da den her sag blev behandlet, fordi vi skulle afklare andre sager på kryds og tværs. Så man købte lidt, man solgte lidt.

For nu at være helt klar i min tale, så vil jeg sige, at det, jeg står og siger her, siger jeg selvfølgelig på Venstres vegne, det er helt klart.

Jens Kjær Christensen (Ø): Ja, tyrkisk basar. Altså man må på en eller anden måde fastholde, at kulturpolitik handler også om at bevilge midler til noget, man ikke selv nyder. Det tror jeg, vi alle sammen er enige i.

Det er også et tilfælde set i forhold til – vi kan ikke snakke om partier, i hvert fald ikke, når vi snakker om Enhedslisten i denne forbindelse. Jeg ved da ikke, hvad de andre medlemmer af Enhedslisten faktisk måtte mene om det enkelte teater osv., det er heller ikke det, der er spørgsmålet her.

Vi har haft og påtaget os tidligere en fast forpligtelse over for Røde Kro Teatret. Det besluttede vi, at det ville et flertal ikke have, at vi fortsat i den form skulle have, altså som en del af en ordning sammen med staten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Vi besluttede så samtidig, og derfor er beskrivelsen, et plaster på såret, lidt underligt måske, at sætte dem på budgettet med et væsentligt mindre beløb. Det var fra 1,8 mill. kr. til 0,8 mill. kr. Jeg formoder faktisk, at det flertal, der gjorde det, selvfølgelig også har til hensigt at gøre det for det budget, der hedder 2002. Det er jeg ret sikker på.

Godt, i forhold til Leslie Arentoft, som kommer og siger, jamen der er jo så mange teatre, nu må vi være principielle, og Lars Rimfalk er også pludselig voldsomt principiel. Det er rart at høre. Vi er også nede i en af de helt små sager økonomisk, som alle kan overskue.

Men der er jo forskel på alle de teatre, som måtte komme og søge os om at få 1½ mill. kr. i fast driftstilskud, hvor vi siger nej, det har vi ikke, og så teatre, vi på forhånd faktisk har taget særligt hånd om. Og det har vi med Røde Kro Teater i dette års budget ved, at det faktisk står inkorporeret i vores finansiering. Det giver altså en voldsom og forskellig forskel. Det er ikke unaturligt i kulturpolitikken, heller ikke i denne kommune, at man tager særligt hensyn til de institutioner, man har påtaget sig et ansvar for.

En anden parallel kunne være at sige f.eks. nogle af vores museer. Hen ad vejen har vi jo også bevilget ekstra penge til dem, renoveringsmidler, selv om det ikke stod på budgettet. Vi kunne da bare sige: Jamen I må bare finde de midler, fyr en hel masse, luk halvdelen af året. Sikke noget sludder. De ting, som vi påtager os et ansvar for i en eller anden form, er selvfølgelig dem, vi også har en forpligtelse til at nurse omkring.

Jeg sagde helt klart før, hvad vores opfattelse af situationen er. Vi har skudt dem ud af den sikre orden, men vi har samtidig fastholdt, at de var så væsentlige, at de skulle på budgettet. Jeg mener ikke, at denne Borgerrepræsentation skal rykke det, der er indholdet, de 2 forestillinger. De 2 forestillinger burde de med de økonomiske nøgletal, vi er blevet præsenteret for, kunne gennemføre. Derfor er 200.000 kr. stadig væk det rigtige tal.

Så skal jeg i øvrige sige, at jeg har forståelsen af, at Martin Günter trækker sit forslag om udvalghenvisning, og det synes jeg er meget fint.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Nu er Ben Haddou her, så han kan bekræfte det, jeg nu siger, nemlig at de 2 steder, hvor vi ville have hentet pengene til Røde Kro Teater, da vi diskuterede små storbyteatre, var Kanonhallen, og det var Café Teatret. Begge 2 teatre som, og det ved jeg selvfølgelig godt, står Mona Heibergs hjerte nær. Kanonhallen er jo det gamle Trevor Davies' teater, og Café Teatret er dér, hvor Mona Heiberg i mange år var formand. Men det var rent faktisk der, vi synes, at vi i stedet for at give disse meget store millionbeløb nok kunne finde de beskedne midler, der skulle til Røde Kro Teater. Derfor stod Ben Haddou og jeg altså frem og sagde, vi syntes, det var synd fuldstændig at fjerne alle pengene på én gang for Røde Kro Teater.

Men nu er der så blæst til valg, og nu har man så behov for at sørge for, at der ikke er nogen surhed i egne kredse, så nu finder vi bare. Jeg aner ikke, hvor de 500.000 kr. pludselig skal komme fra. Jeg mener, hvis man pludselig finder frem til, at der skal bevilges nogle beløb her, så kommer man vel med en dækning for beløbet et eller andet sted. Det er i hvert fald noget af det, jeg er vant til i udvalgene, at man altid anviser dækning. Jeg har endnu ikke hørt, hvor dækningen skal komme fra, hvad det er af andet, der i så fald nu skal udgå.

Det er nok lidt dramatisk, som Leslie Arentoft fremstiller det, men det er nu heller ikke helt usandt, at det foregik sådan lidt hektisk på det sidste møde i Kultur- og Fritidsudvalget. Valget nærmer sig, og som en ældre herre i forsamlingen her kan jeg godt tillade mig at sige, at denne valgtumult er et tilbagevendende problem hvert 4. år. I det Økonomiudvalg, som jeg også er medlem af, kan man såmænd også godt mærke nu, at valget er nærmere. Der holder de fleste aftaler heller ikke mødet ud.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Vi skal i øvrigt ved en senere lejlighed diskutere en anden sag, som jeg også troede, vi gennem lange forhandlinger var nået frem til, men som gik i koks forleden dag i Økonomiudvalget, fordi Per Bregengaard så havde fundet frem til en anden løsning. Per Bregengaard har ikke meget med Kultur- og Fritidsudvalget at gøre. Men det er altså udtryk for, at i Økonomiudvalget foregår det såmænd også lige så lystigt, som det gør alle mulige andre steder.

Alligevel synes jeg selvfølgelig, at vi alle sammen skal prøve på, selv om et valg er forestående, at bevare god ro og forstand. Så kan nogle sige, det kan jeg selvfølgelig måske sagtens sige.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det var rart, hvis man holdt sig til dagsordenen.

A. Ben Haddou (D): Jeg kan starte med at bekræfte det, som kulturborgmester Hans Thustrup Hansen sagde heroppe fra talerstolen, netop at da vi gik ind for at give penge til Røde Kro Teater i sin tid, så hang det selvfølgelig sammen med, at vi også anviste, at pengene skulle tages fra det store tilskud, som oprindeligt lå fremme til Kanonhallen og til Café Teatret. Men det endte jo, som vi jo alle kan huske, med, at flertallet besluttede sig for ikke at tage penge derfra, og derfor blev vi nedstemt.

Jeg vil bare sige, at CD fastholder sin tilslutning til de 200.000 kr. til Røde Kro Teater. Det har søreme ikke noget at gøre med, at vi ønsker at give en eller anden form for støtte til et socialdemokratisk bagland i Café Teatret, osv. Vi mener ikke, at denne sag er en sag, man nødvendigvis kan føre en ideologisk krig på.

Selvfølgelig har Socialdemokraterne ligesom alle andre partier her i Borgerrepræsentationen interesser, og det skal de selvfølgelig også have lov til. Det har de sikkert i Røde Kro Teater, men vi har en aftale om at stemme for de 200.000 kr. Det gjorde vi i udvalget, og det vil CD selvfølgelig fastholde i Borgerrepræsentationen. En aftale er en aftale. Der er ikke så meget at deles om i CD, for vi har jo kun det ene mandat og ikke ligesom Venstre.

Det er rigtigt nok, det virkede måske så basaragtigt, som det blev sagt, men jeg vil hellere sige, det var jo en politisk forhandling, der blev indgået mellem de forskellige partier selvfølgelig som led i en aftale om nogle andre ting. Det er jo meget normalt, det har vi set i mange tilfælde i vores tid i Kultur- og Fritidsudvalget. Det tror jeg, der er mange, der kan nikke genkendende til, hvis de ser et udsnit af referater af vores beslutningsprotokol i Kultur- og Fritidsudvalget.

Men den egentlige basar, hvis man skal tale om basar, var jo faktisk i forbindelse med udpegning af de der små storbyteatre. Det var ren basar, hvis jeg skulle tale om basar. Men jeg mener ikke, det er basar. Det var som led i nogle politiske aftaler. De blev ikke ført helt ud i livet, men jeg havde den her aftale på CD's vegne om at stemme for de her 200.000 kr., og det vil jeg så også fastholde i dag.

Til gengæld kan jeg samtidig sige, at jeg ikke lige pludselig kan stemme for Socialdemokraternes ændringsforslag om at tilføre flere midler til Røde Kro Teater, for det er ikke et led i vores aftale, som blev indgået i Kultur- og Fritidsudvalget.

Karin Storgaard (O): Jeg skal nok love, jeg gør det rimelig kort.

Mona Heiberg taler om et teater, der har behov for penge. Jamen der er jo mange, der har behov for penge, teatre og andre kulturinstitutioner. Men Mona Heiberg, som jeg ellers opfatter som en fornuftig dame, er ikke så fornuftig, når man ikke ved, hvad det er, man besluttede, dengang man lavede aftalen om de 800.000 kr., og at de ikke var med i det fællesskab mere. Det undrer mig, at man ikke kender konsekvenserne af den aftale.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Mona Heiberg siger også, at man på Røde Kro Teater har gjort forskellige tiltag for at finde besparelser, bl.a. noget med børneteater. Men det er tilsyneladende ikke godt nok. Så må man gå ind og se noget mere på det. Der er jo også cafeen.

Mona Heiberg har så fundet ud af, at der er penge på kistebunden. Jamen jeg er meget glad for at høre, at fru Mona Heiberg har indset det. Men alligevel finder man det legalt at søge om yderligere midler.

Så må jeg sige, at jeg bliver endnu mere forbavset, når Mona Heiberg kan stå heroppe og sige, at de skal have yderligere penge, 500.000 kr. Det var dog noget fantastisk noget at høre. Hvor i alverden vil Mona Heiberg finde dækning for de 500.000 kr.? Og i øvrigt er der heller ikke givet dækning for, hvor man finder de 200.000 kr.

Jeg tror, det var Martin Günter, der var inde på, at Dansk Folkeparti godt kunne lide noget, der var typisk dansk, og det var Røde Kro Teater. Ja, men det er ikke sådan, at vi støtter hver en ting, fordi det er typisk dansk. Altså vi går ind og ser på økonomien, og vi vil altså gerne være økonomisk ansvarlige for, hvad det er, vi giver penge til.

Jens Kjær taler om, hvis vælgere det er der går i Røde Kro Teater. Det ved jeg ikke, der er mange forskellige vælgere, der går ude i Røde Kro Teater. Jeg tror ikke, det typisk er Dansk Folkepartis. Det er nok mest ... (*Afbrydelse*). Var det ikke Martin? Nå, var det dig, o.k. Men det er ikke typisk Dansk Folkeparti, men vel overvejende er socialdemokrater, der går ude i Røde Kro Teatret. Men det kan være lige meget, hvor folk kommer fra, når de går i Røde Kro Teater eller et andet teater. Det er vel ikke det, der skal være afgørende for, om man skal have penge eller ikke penge.

Så vil jeg sige til Jens Kjær, der taler om, at egenkapitalen er nævnt i indstillingen, ja, ja, det er jeg da udmærket godt klar over, Jens Kjær, men det står ikke i budgettet for Røde Kro Teater. Så jeg ved ikke, hvem det er, der skal have en læsevejledning, Jens Kjær.

Martin Günter (F): Det var ganske skægt at høre Karin Storgaard. Hun mener ikke, det er Dansk Folkepartis vælgere, der kommer derude, det er Socialdemokratiets vælgere. Karin Storgaard må jo vide, at der er langt fra at være socialdemokrat til at være Dansk Folkepartist, så den forveksling skulle man jo nødig komme til at lave.

Jeg er lidt ked af, at det bliver fremstillet herinde, som om Kultur- og Fritidsudvalgets møder sådan er Hjallerup Marked. Ikke fordi det er forkert, men fordi vi risikerer, at alle 55 medlemmer i næste valgperiode ønsker at blive medlem af dette udvalg, fordi der har de det sjovt, og der handles der.

Men så meget Hjallerup var det vist heller ikke denne dag. Og i hvert fald hørte jeg ikke, at der blev budt 500.000 kr. på de røde heste på det pågældende møde.

Jeg kan også høre i dag, at Mona Heiberg, altså det er nærmest rørende at høre, hvor meget det smertede Mona Heiberg, at hendes gruppe havde pålagt hende at stille forslag om 500.000 kr. til Røde Kro Teater. Jeg synes ikke, man kan være bekendt fra en gruppes side at stille sine medlemmer i så svære og vanskelige situationer, som man her har stillet Mona Heiberg i. Men jeg vil gerne imødekomme Mona Heiberg, ikke ved at stemme for de 500.000 kr., men ved at trække mit forslag om udvalgshenvisning tilbage, fordi Mona Heiberg sagde, at hun ønskede afstemning i aften.

Ved en lidt eftertanke så kan vi også godt se, at hvis vi sender den ned i udvalget nu, og det går i udvalget, ligesom det gik ved sidste afstemning, og der ikke bliver flertal for de 500.000 kr., hvad sker der så? Så tror jeg, at Den Socialdemokratiske Gruppe pålægger Mona Heiberg at standse den sag, så den kan komme herop i Borgerrepræsentationen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Derfor kan vi lige så godt tage stilling til den i dag, så jeg vil gerne trække mit forslag om udvalgshenvisning tilbage.

Mona Heiberg (A) stillede følgende ændringsforslag:

”Tilskud i 2001 til Røde Kro Teater: 500.000 kr. Finansiering: konto 3.62.1 - Teatre.”

Ændringsforslaget blev forkastet med 37 stemmer imod 14.

For stemte: A.

Imod stemte: V, F, Ø, O, C, B, P, L og D.

Herefter blev det af Kultur- og Fritidsudvalget tiltrådte forslag om, at der bevilges Røde Kro Teater et tilskud på 200.000 kr. med henblik på en opsætning af forestilling nr. 2 (konto 3.62.1 – Teatre) godkendt med 29 stemmer imod 22.

For stemte: A, F, Ø, L og D.

Imod stemte: V, O, C, B og P.

=====

14) BR 54/01. FVU-loven - forberedende voksenundervisning

Indstilling om, at kompetencen vedrørende FVU-loven med hensyn til indgåelse af driftsoverenskomster, fastsættelse og udarbejdelse af skoleplan, udbud af undervisningen, overordnet tilsyn med undervisningen samt øvrige afledede forvaltningsmæssige opgaver delegeres til Uddannelses- og Ungdomsudvalget, samt at kompetencen til at behandle klager over afgørelser truffet i medfør af FVU-loven samt klager over prøver og bedømmelsen heraf delegeres til Uddannelses- og Ungdomsudvalget.

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

15) BR 59/01. Målsætninger m.m. for gymnasier og hf-kurser

Indstilling om, at ”Forslag til målsætninger og indsatsområder for københavnske gymnasier og hf-kurser 2001-2003” godkendes, at visionerne, målene og handleplanerne danner udgangspunkt for en konkretisering af de enkelte institutioners og forvaltningens mål og handleplaner, samt at ”Målsætninger og indsatsområder for københavnske gymnasier og hf-kurser 2001-2003” evalueres og revideres i efteråret 2003.

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Borgmester Per Bregengaard: Jeg synes, det er værd at markere, at vi med dette får vedtaget nogle målsætninger og indsatsområder for gymnasier og hf-kurser. Det er resultatet af en lang proces, hvor ikke mindst elever har været aktive. Det afspejler sig jo også i, at på det her område kan eleverne noget, og der er jo også blevet prioriteret elev- og kursistdemokrati som indsatsområder, som målsætning.

Der er en række målsætninger, som man kan læse om i indstillingen, og de afføder jo så indsatserne. Jeg vil hæfte mig ved et enkelt punkt, da udvalgene jo snart skal behandle bud-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

getter og forløbet frem til 15. oktober endnu ikke er startet rigtigt. Det er nemlig det, der hedder tidssvarende fysiske rammer, og man kunne godt føje til det punkt og sige, at rammerne skal også være der.

Vi vil i den kommende tid opleve en gevaldig vækst i ungdomsårgangene og dermed også på dette område. Skal man godt fra start, så skal der snart falde nogle penge både til planlægning og til at rette op på de skavanker, der er inden for området. Men det vender vi tilbage til.

Louise Frevert (O): Jeg skal jo ikke ligefrem være den, der trækker denne aften i langdrag. Men det var bare, at hvis nogen skulle have glemt det i denne forsamling, altså hvad Dansk Folkepartis mening var om det her med de tosprogede, så vil jeg bare sige, at vi ikke kan pointere nok, at en dansk studentereksamen er en dansk studentereksamen.

Men til gengæld vil man være et skarn, hvis man ikke synes, at de her målsætninger, der er i målsætningerne, er gode målsætninger. Så dem kan vi absolut gå ind for. Vi synes, det er et godt materiale og godt udarbejdet.

Til gengæld vil vi gerne have opretholdt vores forbehold, som vi har i indstillingen.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er der ikke flere i 1. runde, så går vi til 2. runde.

Borgmester **Per Bregengaard**: Altså jeg vil jo godt bekræfte Louise Frevert i, at en dansk studentereksamen er en dansk studentereksamen, og uanset hvilken etnicitet, man har, så tager man altså en dansk studentereksamen. Så Louise Frevert kan glimrende fjerne sine forbehold over for de ting, i hvert fald argumentet hænger ikke sammen.

Indstillingen blev godkendt.

Louise Frevert (O) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:

”Dansk Folkeparti synes, der er mange gode ting i ”Forslag til målsætninger og indsatsområder for københavnske gymnasier og hf – kurser 2001 – 2005”. Dog mener vi, at 3.6 + 4.5 er aldeles unødvendige, da det jo er en dansk studentereksamen, vi har, og der må være fælles retningslinier for alle, uanset etnisk baggrund. En gymnasial eksamen er studieforberedende, og derfor er det vigtigt, at alle er lige godt rustet på fælles og ensartede vilkår.”

=====

16) BR 66/01. Medlemsforslag om klinikken på Rudolph Berghs Hospital

(Stillet af Lars Hutters (L)):

Borgerrepræsentationen anmoder H:S om et genetablere klinik for kønssygdomme på Rudolph Berghs Hospital eller på andet centralt område på Vesterbro.

Sagen blev behandlet under eet med sag 69/01.

17) BR 69/01. Medlemsforslag om klinikken på Rudolph Berghs Hospital

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

(Stillet af Louise Frevert, Peter Skaarup, Poul Nielsen, Birthe Nødgaard, Karin Storgaard og Aage Pedersen (alle O)):

Klinikken for kønssygdomme på Rudolph Berghs Hospital skal genåbnes.

Hvis dette ikke kan lade sig gøre, bedes der anvises et sted i nærområdet, der er velegnet til formålet.

Lars Hutters (L): Baggrunden for forslaget er jo, at der har været udarbejdet en rapport, som beklageligvis klart dokumenterede, hvad flere af os allerede påviste, da man, til trods for at besparelsen egentlig var minimal, lukkede kønssygdomsklinikken på Rudolph Berghs Hospital.

Efterfølgende har det inklusive rapporter fra stadslæge Claus Lundstedt været påvist, at flytningen af kønssygdomsklinikken fra Rudolph Berghs Hospital til afdelingen ude på Bispebjerg Hospital, som vel geografisk er på 5-6 km, har været en sådan barriere, at de mennesker, som Rudolph Berghs kønssygdomsklinik oprindeligt har været beregnet for, ikke fulgte med derud. Det er blevet konstateret ved krydsrevisioner af fremmødet ude på Bispebjerg Hospital.

Jeg vil godt have lov til at understrege, at det jo er alvorlige sygdomme, det drejer sig om, ikke mindst spørgsmålet om hiv blandt de mennesker, som færdes i området ved Hovedbanegården og Istedgade.

Jeg vil indrømme, at for hver eneste gang der er et menneske, der bliver hiv-smittet, så koster det rent faktisk mere end 1 mill. kr. at behandle den pågældende. Sådan som jeg er blevet oplyst, så er der meget, der tyder på, at der er kommet en vækst af hiv-smittede, og en del af denne vækst kan tilskrives den barrierevirkning, det har haft, at man har flyttet kønssygdomsklinikken.

Jeg håber, at vi i aften i Borgerrepræsentationen kan gøre den skade mindre ved enten at genåbne klinikken på Rudolph Berghs eller meget hurtigt få etableret en klinik, som ligger lokaliseret centralt, tæt ved Hovedbanegården og Istedgade, som kan give de muligheder for, at vi kan få stoppet den meget store risiko for en meget stor opblussen, ikke mindst af hiv-sygdommene.

Jeg synes, det er tankevækkende, at indtil for få år siden syntes vi rent faktisk, at vi var ved at få kontrol over hiv-sygdommen. Der er desværre signaler, der tyder på, at hvis vi ikke gør noget meget hurtigt nu, så risikerer vi som sagt at få en vækst i denne meget, meget alvorlige sygdom.

Jeg vil også godt tilføje, at København jo er en international by, så den florerende ukontrollerbare hiv får beklageligvis også konsekvenser for alle dem, der er turister, der besøger København. Det er jo både dem fra den øvrige del af landet, fra det øvrige Skandinavien såvel som internationalt.

Så jeg håber, at vi i aften kan konkludere, vi har altså nogle forpligtelser. Det var en fejl, der skete, og nu gør vi skaden god igen enten ved at åbne Rudolph Berghs Hospital med sygdomsklinik, eller også finder vi et centralt sted, hvor vi kan oprette en lignende klinik.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg vil lige spørge fru Louise Frevert, om det er som forslagsstiller, hun ønsker ordet, eller bare i rækkefølgen. Hvis det er som forslagsstiller, så er det Louise Frevert nu.

Louise Frevert (O): Dette blot for at supplere lidt af Lars Hutters' bemærkninger. Det var en af grundene til, at vi opretholdt vores forslag, fordi vi synes, det er ganske fatalt, at man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

fjerner denne mulighed for borgerne på Vesterbro, hvor der er borgere, der er i en så belastet situation, at de måske vil have svært ved at tage sig sammen til at tage helt ud på Bispebjerg.

Nu er det ganske vist ikke amerikanske forhold, hvor der er langt imellem de forskellige hospitaler, men stadig væk kan det være meget langt for en narkoluder eller andre at tage langt ud til Bispebjerg i forhold til at tage ned til Rudolph Berghs.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor det ikke er muligt at finde en alternativ løsning fra sundhedsforvaltningens side og lave en klinik. Det behøver jo ikke at være store faciliteter, som Rudolph Berghs Hospital var. Det kan være et lille sted, så der er mulighed for borgerne i denne bydel på Vesterbro at komme hen et sted og blive undersøgt.

Til gengæld har jeg også hørt, at der er mange, som har været glade for, at de kan komme ud på Bispebjerg Hospital, netop fordi de er mere anonyme, end de har været dernede, og det er et andet klientel.

Jeg ved godt, at det kan være svært at tilgodese alle borgere, men hvorfor kan man ikke tilgodese nogle borgere, som virkelig har det hårdt, og som er meget betrængte? Det her er nogle tilfælde, de er ude i, med aids og andre kønssygdomme, som ikke alene kommer til at have konsekvenser for København, men også har konsekvenser langt ud over Københavns grænser, måske oven i købet landegrænserne.

Så jeg synes, at det vil være dejligt, ligesom den anden forslagsstiller, hr. Lars Hutter, siger, at vi må høre nogle forklaringer fra forvaltningens side. Om ikke andet ville det være dejligt med nogle nye tiltag og forslag til, hvor man eventuelt kan åbne en ny klinik.

Jette Bergenholz Baustrup (A): Dansk Folkeparti og SOL har stillet forslag om en genåbning af den såkaldte venereaklinik på Rudolph Berghs Hospital på Vesterbro, som blev flyttet til Bispebjerg Hospital i september 1999. Baggrunden er, at tal fra Bispebjerg Hospital angiver, at der er sket et fald på ca. 25 pct. i antallet af personer, der lader sig teste for kønssygdomme i København og Frederiksberg Kommuner siden flytningen.

Til oplysning for sagen kan jeg sige, at sagen er en anelse mere nuanceret end den, der er fremgået af pressen. Jeg kan oplyse, at vi i HS-bestyrelsen behandlede spørgsmålet på det seneste møde, den 31. januar, hvor vi modtog en orientering, bl.a. med baggrund i et notat fra hospitalsdirektionen på Bispebjerg Hospital, samt besluttede at iværksætte en række tiltag. Det skal jeg komme ind på lidt senere.

Jeg vil først gøre opmærksom på, at baggrunden for beslutningen om flytningen bl.a. var, at der skulle opnås en årlig besparelse på 1,6 mill. kr., ligesom udgiften til en større modernisering af klinikken på Rudolph Berghs blev undgået.

Det er ingen hemmelighed, at vi var flere, der gav udtryk for, at vi var alvorligt bekymrede for beslutningen, som blev taget i forbindelse med, at der skulle findes penge til omprioriteringer i forbindelse med budgettet for 1999 til bl.a. medicin og nye behandlinger.

Men desværre er det jo ofte sådan, at besparelser indebærer problemer, som det gælder om at minimere. Bl.a. derfor blev der inden flytningen iværksat en oplysningskampagne rettet mod de personer, som anvendte Rudolph Berghs, deres støttegrupper, praktiserende læger, træffesteder for unge m.v.

Derfor var det også en forudsætning for beslutningen, at der i forlængelse af flytningen ville ske en opfølgning på undersøgelsen. Det blev tilkendegivet, at hvis det var tilfældet, ville der blive søgt etableret et særligt tilskud til disse grupper. Det står vi selvfølgelig helt fast på. Følgende tiltag blev iværksat i forbindelse med oplysningskampagnen:

Opslag med information om flytningen. Fra sommeren 1999 blev der udleveret visitkort, som klienterne kunne opbevare i deres pung oplysende om dato for flytningen, adresse, kør-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

selsanvisninger m.v., herunder at buslinie 10, der passerer Tietgensgade, har stoppested 100 meter fra Bispebjerg Hospital.

Der blev udsendt oplysningspjecer om klinikens tilbud og om flyttetidspunkt til 28 organisationer spredt i Danmark, herunder til organisationer, der fungerer som støttegrupper for særligt svage personer, amternes sundhedsforvaltninger osv.

Der blev udsendt oplysende plakater til biblioteker og gymnasier, socialcentre og idrætsforeninger. Til unge i cafemiljøet udsendes 26.000 cards, hvoraf 87 pct. blev taget, og kampagnen blev evalueret til en af de mest succesrige i 1999.

I efteråret 2000 blev det som lovet undersøgt, om nogle risikogrupper undlader at lade sig undersøge efter flytningen. Resultatet af spørgeskemaets undersøgelser blev rapporteret til HS-bestyrelsen i notat af 16. oktober 2000. Af notatet fremgår bl.a., at antallet af henvendelser med henblik på undersøgelse er faldet til knap 80 pct. af det, der var tidligere på Rudolph Berghs og Bispebjerg Hospital tilsammen. Dette niveau har ligget konstant lige siden overflytningen. Da der ikke er sket en procentuel stigning i personer i særlig risiko, må det absolutte antal af disse være faldet tilsvarende efter overflytningen.

Det fremgik imidlertid også af notatet, at der var grund til at antage, at de rigtige personer henvender sig, idet det absolutte antal hiv- og gonorrésmittede er steget siden overflytningen.

Der har været 25 nydiagnosticerede hiv-tilfælde det første år på Bispebjerg, mens der blev diagnosticeret 22 året før på de 2 steder tilsammen ... Kan I ikke lade være med at tale så højt? Jeg kan dårligt selv finde ud af, hvad jeg siger. Det er lidt irriterende.

117 personer har fået diagnosticeret gonorré det første år efter overflytningen, mens der fandtes 58 året før på de 2 steder tilsammen.

Sammenfattende var det i oktober sidste år Bispebjerg Hospitals direktionens vurdering, at overflytningen ikke har haft utilsigtede følger. Senere har bl.a. embedslægeinstitutionen sat spørgsmålstegn herved og anmodet HS og Bispebjerg Hospital om at uddybe problemstillingen, hvilket man nu er i færd med.

I et notat til det seneste bestyrelsesmøde i januar i år har Bispebjerg Hospital bl.a. sammenlignet udviklingen i København med det øvrige land i antallet af hiv-positive og gonorré-tilfælde. Det fremgår af notatet, at hospitalsdirektionen ved Bispebjerg Hospital fortsat ikke finder belæg for, at flytningen af Venereaklinikken har haft utilsigtede konsekvenser, idet udviklingen i diagnosticerede sygdomme på Bispebjerg fuldt ud er på højde med situationen fra før flytningen og med udviklingen i det øvrige land, selv om der ganske rigtigt har været et fald i antallet af personer, der lader sig teste.

Omvendt er det tydeligt, at en løbende målrettet oplysningsindsats over for klinikens svageste patienter, bl.a. narkoprostituerede, er relevant. Vi besluttede derfor i HS-bestyrelsen at følge forslaget fra Bispebjerg Hospital om en fornyet og forstærket indsats over for disse grupper, som skal følges op efter 6 måneder med en fornyet spørgeskemaundersøgelse.

Vi udbad os desuden en senere redegørelse for øgede muligheder for en tilstedeværelse i området, herunder samarbejde med relevante organisationer og institutioner, bl.a. distriktscentre i området og Reden. Der har desuden været peget på en mobil enhed eller fremskudt klinik placeret på eller tæt ved Hovedbanegården.

Disse tiltag er dog ikke uproblematiske, men den senere redegørelse må vise, hvad der er hensigtsmæssigt såvel fagligt som økonomisk.

Jeg skal derfor foreslå SOL og Dansk Folkeparti og andre partier at afvente resultatet af den kommende indsats mod de særligt svage risikogrupper samt den lovede redegørelse.

Jeg kan oplyse, at vi fra Socialdemokratiets side tager denne sag meget alvorligt og håber derfor, at debatten vil dreje sig om den bedst mulige løsning for de svageste risikogrupper, så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

vi får en ordentlig undersøgelse, og vi så herefter kan se på de skitserede muligheder med eventuelt en mobil enhed i området.

Med disse ord vil jeg stille et ændringsforslag på vegne af Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten vedrørende flytningen af Venereaklinikken fra Rudolph Berghs Hospital til Bispebjerg Hospital:

»BR tilslutter sig HS-bestyrelsens beslutning om, at der iværksættes en fornyet og forstærket indsats over for specielle risikogrupper på Vesterbro, samt at der udarbejdes en redegørelse vedrørende øgede muligheder for en tilstedeværelse i området, herunder samarbejde med relevante organisationer og institutioner, bl.a. distriktscentre under familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen i Københavns Kommune.

Sagen henvises således til opfølgning i Sundheds- og Omsorgsudvalget.«

2. næstformand (**Bente Frost**): Der er brugt 3 minutter og 20 sekunder af den næste tale-tid.

Marlene Krogh (F): Det var jo et interessant indlæg, Jette Baurup havde her. Det minder sandsynligvis meget om det, som vi har fået forelagt i HS-bestyrelsen. Man kan sådan set ikke rigtig nogle gange se forskel på, om det er HS-bestyrelsens, direktionens oplæg, eller om det er Socialdemokratiets.

SF har været imod den her nedlæggelse af Rudolph Berghs. Vi mener, at det var en katastrofe, og det har det så også vist sig at være.

Men i øvrigt er det så også nogle interessante tal, vi får frem i denne redegørelse. Vi kan ikke sige, at ved lukningen er der ikke sket nogen ting. Der er sket nogle ting. Der er sket en flytning af nogle grupper, der er sket en forbedring på dette område, men der er også sket en forværring. Der er sket en forværring på Vesterbro for de mest udsatte grupper og de mest risikofyldte mennesker, som har en adfærd, som betyder, at de benytter sig af prostitution og andre ting, som er med til at sprede aids og andre sygdomme.

Grunden til, at jeg fremhæver, at det ikke er risikogrupper, vi kun taler om, vi taler om et andet begreb, som SF mener er mere relevant at give udtryk for, nemlig risikoadfærd blandt de mennesker, som nu færdes og har lyst til at færdes i de miljøer, er, at den er stigende, og det er bekymrende.

Flere steder østpå ser man også en spredning på de her områder. Det er altså kvinder, som bliver skilt, og som får lyst til at møde hinanden, og de har i allerhøjeste grad, viser det sig flere steder sydpå, en risikoadfærd. Det er jo normalt mennesker, som vælger en løsning for at få nogle behov dækket.

Det bør vi også tage alvorligt i København, og derfor er SF enig i, at der skal gøres en indsats. Jeg vil godt pointere én ting over for Socialdemokratiet: Det var SF, der rejste sagen i HS-bestyrelsen, men det har HS-direktionen muligvis glemt i deres tale, for det var på den baggrund, at sagen kom op.

Men ud over det er vi jo ikke så uenige i de ting, der skal ske, så vi kan selvfølgelig tilslutte os det, som Jette Bergenholz Baurup var oppe og foreslå, nemlig at der iværksættes nogle tiltag omkring Vesterbro, og at det gøres gerne i samarbejde med familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen.

Vi er også enige i, at de her ting skal følges tæt. Vi er enige i, at Sundheds- og Omsorgsudvalget skal følge op på de her ting.

Men nu er det sådan, at familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen jo ikke er en del af HS, og derfor sidder der andre medlemmer i HS, som måske også skal høres i de her ting. Så der-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

for er det selvfølgelig også vigtigt, at vi behandler sagen her i København. Men det er også vigtigt, at vi tager udgangspunkt i, at det er HS, som i første omgang lægger strategilinierne for, hvad der skal ske. Og jeg tror da også, de vil være enige på Frederiksberg i, hvordan og hvorledes forløbet skal være. Men spørgsmålet er jo også, hvem der skal betale de her penge i sidste ende. Om det skal være en del af familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen, eller om det er HS, må vi jo have fundet ud af, før vi slår de her ting sammen i en større enhed.

Men vi er enige i, at det skal ske i sammenhæng. Nogle af dem er det samme kundegrundlag, og andre er nogle andre.

Martin Geertsen (V): Vores HS-ordfører er ikke til stede her i aften på grund af sygdom. Men jeg vil sige på Venstres vegne, at vi sådan set er enige i mange af de betragtninger, der er blevet gjort, at man skal have fokus rettet mod de problemstillinger, der er, osv., osv., og at vi kan tilslutte os det af Socialdemokratiet fremsatte forslag.

For det første vil jeg egentlig bede borgmesteren og HS-formanden om at konkretisere, hvilke økonomiske implikationer der ligger i det ændringsforslag, som er fremsat. Det vil vi i hvert fald i Venstre føle nyttigt, eftersom vi bærer et vist ansvar for og har gjort det i en årrække, HS-budgettet som sådant.

Jeg ved ikke, om det var en fortalelse fra den socialdemokratiske ordfører, men Jette Bergeholz sagde ikke desto mindre, at det var et ændringsforslag, som var fremsat på vegne af Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten.

Jeg synes måske, at det er lige frækt nok at fremsætte ændringsforslag. Man kunne sige, det er frækt nok at fremsætte det på egne vegne, men når man så fremsætter det på vegne også af SF og Enhedslisten, så vil jeg bare sige, at vi, der har båret et vist ansvar for HS-budgettet igennem en årrække, ikke føler os udpræget godt behandlet. Men lad det nu ligge.

Vi kan tilslutte os Socialdemokratiet, SF og Enhedslistens ændringsforslag.

Bente Møller (Ø): Det er fuldstændig rigtigt, at det er et ændringsforslag, som er fra alle 3 partier. Det var SF, der sørgede for, at sagen kom på dagsordenen på HS-bestyrelsesmødet, og det var vel i vid udstrækning Enhedslisten, der var anledning til, at forslaget blev formuleret, som det blev formuleret. Men der jo ikke nogen grund til i virkeligheden at slå om æren for det her.

Enhedslisten var ligesom SF imod lukningen af Venereaklinikken i sin tid. Vi advarede mod konsekvenserne af at flytte et velfungerende sted, godt nok måske nogle lidt usle fysiske rammer, som havde en lang historie, som var kendt i de miljøer, der var vant til at komme der. Man vidste, at det var dér, man skulle gå hen.

Det var et flertal herinde, som ganske rigtigt bestod af de daværende budgetforligspartier, de borgerlige partier, Socialdemokratiet, der besluttede, at den relativt lille besparelse, man kunne hente på at lukke Venereaklinikken, var vigtig at hente hjem, og at klinikken skulle overflyttes til Bispebjerg Hospital.

Der var samtidig dengang, fordi jeg tror, alle var lidt bekymrede for, hvad er konsekvenserne af det her, et løfte om, at indsatsen i forhold til de grupper, som Marlene Krogh beskriver som havende risikoadfærd, altså de grupper, som, når nu noget bliver svært og uoverstige- ligt og ikke ligger lige rundt om hjørnet, og som man skal planlægge sig til, så får man det ikke gjort, ikke måtte svækkes. Allerede dengang diskuterede vi i HS-bestyrelsen muligheden for måske at lave et opsøgende arbejde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Nu er der jo så sket det, at klinikken er lukket. Bygningerne er disponeret til anden side, så man kan ikke bare rulle tilbage og sige, jamen så genåbner vi klinikken på Rudolph Berghs Hospital, fordi det er ikke muligt.

Vi synes også i Enhedslisten, det er vigtigt at finde ud af, om der har været nogle fordele ved at flytte den til Bispebjerg Hospital. Det tror vi, der har været for nogle grupper, der nu ikke længere, når de går ind ad hospitalsporten, har sådan et usynligt skilt på ryggen, hvor der står »Fy-fy-kontrol«. Det er bare ikke de grupper, som har allermest brug for, at vi hjælper dem måske, selv om man kan sige, at under alle omstændigheder er det jo vigtigt at få stillet diagnosen og få behandlingen sat i gang.

Da vi diskuterede det her i HS-bestyrelsen, lå der i hvert fald ikke fra Enhedslistens side nogen forventning om, at der var penge i det, heller ikke, at det skulle påføre familie- og arbejdsmarkedsforvaltningens udgifter.

Det her med at inddrage andre: Der er så mange aktører på Vesterbro, der arbejder med de her mennesker, der jo ikke, hvilket undrer mig, da Louise Frevert jo har sit virke på Vesterbro, at vesterbroborgere er jo stort set alle sammen boligmæssigt blevet fordrevet fra Vesterbro i forbindelse med byfornyelsen og nu bor i Nordvest og Tingbjerg og andre steder. Men de føler sig alligevel som vesterbroere, så det er der, de tilbringer døgnets vågne timer. De af dem, der har en lille gesjæft med kønshandel, praktiserer også i vid udstrækning deres forretning der.

Men der er nogle, der er i meget bedre kontakt med de her mennesker, end HS er. Det er f.eks. Reden. Personalet i Reden ved noget om, hvad er godt, hvis vi vil nå de piger, der kommer her. Der er Pro-Centret, som har kontakt til prostituerede af begge køn, de har også en viden. Der er distriktscentrene, som har kontakt til en stor del af stofmisbrugerne.

Derfor blev konklusionen i HS-bestyrelsen, at i stedet for, at vi nu laver en dumhed, så må vi høre, hvad er det vigtigste og det rigtigste. Det kan godt være, at det rigtigste er at lave en klinikmulighed på Vesterbro, og så vil det være det, Enhedslisten går ind for.

Men det kan også være, at det er en lige så god idé, at de her institutioner, foreninger, frivillige rum, Mariatjenesten, hvor de færdes, har nogle taxaboner liggende i skuffen, sådan at når Gurli alligevel er inde og hente sine kondomer og få en kop kaffe, så kan man sige: Du, skulle du ikke lige? Nå jo, siger Gurli, men jeg har sgu ikke til bussen og sådan. Nu skal du se, jeg ringer efter en vogn og her er en bon.

Jeg synes, det er vigtigt at gå i dialog med dem, der har kendskabet, og så få lavet den ordning, der er den allerallerbedste for dem, hvor det er vigtigt at få det diagnosticeret, både for deres egen skyld og fordi de jo har en kundekreds, som man måske nok kan sige bliver lidt selvforskyldt smittet, men som jo i hvert fald fører smitten videre.

2. næstformand (**Bente Frost**): Der er lidt rod i edb-systemet, så Louise Frevert og Lars Hutters står på listen til 1. runde, men de har haft ordet, så de må trykke sig ind, hvis de vil have ordet i 2. runde, når vi er færdige med 1. runde.

Grete Henius (C): Da det blev foreslået i sin tid, at Venereaklinikken på Rudolph Berghs Hospital skulle flyttes ud til Bispebjerg, gav jeg på De Konservatives vegne udtryk for en vis bekymring for, om de svage patienter eller mennesker, som også har benyttet klinikken, ville kunne finde ud til midten af den jungle af bygninger og annekser, som er på Bispebjerg.

Jeg har faktisk selv taget ud for at se, hvor enkelt det var at komme derud, og hvor enkelt det var at finde frem til det hus, hvori Venereaklinikken er. Jeg vil sige, det er meget, meget, meget svært, og jeg er hverken ordblind eller andet, men jeg vil sige, at skiltningen, og det si-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

ger jeg nu i en sidebemærkning, på Bispebjerg Hospital i det hele taget er ualmindelig ringe. Jeg har hørt utallige taxachauffører klynke over, hvor svært det er at bringe patienter ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Det handler altså om Venereaklinikken.

Grete Henius (C): Jo, det handler om, at folk kan finde til Venereaklinikken på Bispebjerg, hvortil den er flyttet. Det er præcis, hvad det handler om.

Det er ikke særlig nemt, for nu at sige det pænt, det er nemlig nærmest umuligt at finde ind til den Venereaklinik, hvor man nu vil have, at de svageste her i byen, de prostituerede og andre, som lever deres hverdag på Vesterbro ...

Derfor kan vi naturligvis tilslutte os, at man forsøger at finde en løsning på det problem, der ligger for ca. en fjerdedel af de patienter, der burde behandles eller i hvert fald blive diagnosticeret på Bispebjerg.

Nu sidder Dansk Folkeparti og Lars Hutters jo ikke i HS' bestyrelse, og derfor kan man ikke forlange, og det siger jeg ikke ironisk eller noget, at de præcis skal vide, hvad det er vi har drøftet i HS. Men det har jo været drøftet i HS, hvad vi kunne gøre ved den sag. Det har også været drøftet i Sundheds- og Omsorgsudvalget, hvad vi kunne gøre ... (*Afbrydelse*). Ja, det har jeg ikke undersøgt nogen dato på, men jeg kan sige, at jeg ikke har nogen dato på det. Men jeg ved bare, vi har drøftet det.

Det er jo også det, der danner baggrunden for, at Socialdemokratiet nu har stillet et forslag, eller gerne vil have, at man her i aften beslutter, at der bliver iværksat en undersøgelse, og at der fremsendes en redegørelse for, hvad man kan gøre for at lette problemet for dem, som ikke af egen drift vil tage derud, og så i øvrigt, hvis de gerne ville, vil have svært ved at finde ud til midten af Bispebjerg Hospital.

Men vi vil gerne stille et underændringsforslag til Socialdemokratiets forslag, eller bare et ændringsforslag. Det forslag vil jeg overrække her i håb om, at det er muligt for formanden at læse, hvad jeg har skrevet. Der er i hvert fald ingen stavfejl, skulle jeg hilse og sige ... (*Afbrydelse*). Det kunne I godt tænke jer?

Vi vil nemlig foreslå præcis som Socialdemokratiet har foreslået, men vi vil tilføje, at denne redegørelse skal forelægges til drøftelse i Sundheds- og Omsorgsudvalget senest den 30. april 2001, hvor vi har møde. Så har man 2 måneder til at komme med en redegørelse om, hvad man så kunne tænke sig at gøre.

Jeg vil tilslutte mig det, der er blevet sagt heroppefra, at det ikke vil være muligt at genetablere klinikken på Rudolph Berghs Hospital, idet hospitalet jo nu bruges til andet formål. Men der behøver heller ikke at være et helt hospital til det. I virkeligheden kan en sådan diagnose stilles i en hvilken som helst praktiserende læges klinik.

Men et eller andet sted i det belastede kvarter på Vesterbro må der etableres noget, et sted, hvor ikke bare prostituerede, men hvem som helst, der i det område af byen måtte have lyst til at frekventere netop det sted, kan komme og få undersøgt, om de er smittet, og så få at vide, hvad der videre skal foranstalles i den anledning.

Jeg overrækker hermed forslaget. Hvis der skulle være problemer med at læse det, så kommer jeg gerne op og stiller mig til rådighed.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det er jeg ikke i tvivl om.

Henrik Morgen (B): Vi synes fra radikal side, det er meget relevant at drøfte dette emne, fordi det er, som mange talere så glimrende har gjort opmærksom på, jo på mange måder et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

grænseoverskridende problem, hvis det forholder sig sådan, som der er nogle, der mener, nogle indikationer, der tyder på.

Vi synes måske ikke, det er så relevant nødvendigvis at drøfte retssagen her i Borgerrepræsentationen. Det kunne være drøftet i Sundheds- og Omsorgsudvalget, hvor i hvert fald den ene af forslagsstillerne har siddet, men lad det nu ligge.

Som det også har været sagt, så følges sagen rent faktisk nøje af HS-bestyrelsen takket være SF's initiativ der bl.a. Det er også allerede besluttet i HS-bestyrelsen, at man vil iværksætte en informationskampagne rettet imod den gruppe, som vi jo er ret sikre på, det primært handler om, nemlig den svage gruppe i og omkring prostitutionsmiljøet på Vesterbro.

Vi må sige, at hvis der er tale om en mærkbar forværring, så skal der tages initiativ til noget. Jeg siger »hvis«, fordi i modsætning til i hvert fald den ene af forslagsstillerne må vi jo sige, at som vi har fået oplyst sagen både i sundheds- og omsorgssammenhæng og i HS-bestyrelsen, så er der altså ikke belæg for, der er ikke dokumentation for at sige, at der er et stigende problem. Det er endnu ikke, om man så må sige statistisk bevist. Men der er en indikation, som tyder på, at der måske er et problem, og derfor er det også væsentligt nok at diskutere det.

Så hvis der er tale om en mærkbar forværring, så skal der tages initiativ til at få gjort noget ved det, og så tror jeg også, at det helt rigtige er at få genindført en bedre behandlingsadgang lokalt ude på Vesterbro, hvor vi har de store problemer.

Så vidt, så godt. Der må vi så sige, at vi ser også med sympati på det ændringsforslag, som stilles af S, SF og Enhedslisten, sympati ikke alene, fordi det har været meget underholdende at overvære forslagsstillernes indbyrdes huggen om, hvem der egentlig har æren for hvad, men sympatisk, fordi det er et godt og fornuftigt forslag, som vi derfor støtter.

Borgmester Peter Martinussen: Jeg skal gøre det meget kort, idet jeg selvfølgelig kan henholde mig til det, som Jette Baurtrup som Socialdemokratiets ordfører, ikke så meget som HS' ordfører, Marlene, har sagt i denne sag.

Når jeg tager ordet, så er det faktisk bare for at prøve at sige, at nu synes jeg med al respekt ikke, at vi skal fortabe os i for mange ophavsrettigheder til det her. Så jeg vil gerne herfra sige på egne og HS-formandens vegne, det er helt korrekt, at det var Marlene Krøgh og SF, der rejste sagen ved et særligt initiativ på seneste HS-bestyrelsesmøde, når nu historien skal skrives om det her.

Jeg kan betro, at HS-formanden ville have taget sagen op alligevel under mødet, men det blev rejst som et særligt dagsordenspunkt af SF, og vi var nogle i Den Socialdemokratiske Gruppe, der blev så glade for, at SF ikke bare kom og foreslog tingene rullet tilbage, men faktisk kom med et, synes vi, meget sympatisk forslag om at følge tingene, noget der i virkeligheden allerede lå i den beslutning, der blev truffet af nogle partier engang i forbindelse med et HS-budgetforlig.

Der vil jeg gerne sige til Martin Geertsen klart og beklager, hvis Martin Geertsen føler sig dårligt behandlet, så vil jeg gerne undskylde på firmaets vegne. Vi vedkender os meget fra Socialdemokratiets side, at de, der har taget ansvaret for HS-økonomien, bl.a. er Venstre, det er De Radikale, det er CD, det er De Konservative, og det er Socialdemokratiet, det må vi sige. Det er rigtigt, at dermed har man også taget medansvaret for f.eks. flytningen af denne klinik. Hvis vi i dag ville have stillet forslag om, at vi skulle den modsatte vej igen eller bruge mange penge på det her, så ville det være helt urimeligt at gøre det, uden at Martin Geertsen og Venstre er med. Det vil jeg skynde mig at sige.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Det sker så heller ikke, og idet jeg håber, og det sagde Martin Geertsen jo så også, at Venstre også kan tilslutte sig forslaget, så håber jeg ikke, at vi bliver uvenner af den grund, der er så meget andet, vi kan diskutere.

Jeg synes i virkeligheden, der er grundlag for – det synes jeg også, jeg kan høre på debatten her, at en samlet Borgerrepræsentation siger, og det sagde vi også dengang, nemlig da vi vedtog det, så så fæle var de partier jo heller ikke – at sige, at der er grund til at følge det her op. Og hvis der er et problem, og jeg er enig i Henrik Morgens formulering, og det skal undersøges nærmere, så skal man kigge på det. Det skal ske igennem informationsindsats, det skal ske ved at inddrage relevante forvaltninger i Københavns Kommune. Jeg tror nok, vi klarer den der med, hvad HS kan beslutte, og hvad udvalgene her kan beslutte. Skal vi nu ikke for en gangs skyld vise, at vi kan trække på samme hammel? Det tror jeg faktisk, vi kan.

Så har jeg fuld respekt både for de partier, der står bag HS-økonomien, og for de partier, der står bag det her forslag, og som har vist en nuanceret stillingtagen til tingene og ikke bare kræver gamle tilstande genindført, men har været med til at kigge på nye veje til at løse det her. Jeg tror i virkeligheden, det kan lade sig gøre. Det bør være en af de sager, der kan slutte i fred og ro.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det 2. runde.

Jette Bergenholz Baurup (A): Jeg vil da starte med at sige, at jeg synes, det er rart, at vi faktisk alle sammen kan være enige om, at det her er et alvorligt problem, og at der er nogle risikogrupper, som vi selvfølgelig skal ind omkring og ved en undersøgelse finde ud af: Skal der gøres mere, og hvordan og hvorledes skal det gøres?

Så derfor kan jeg da godt sige, at Grete Henius' forslag om, at De Konservative ønsker en redegørelse forelagt til drøftelse i Sundhedsudvalget inden den 30. april 2001, kan vi godt som socialdemokrater følge, fordi selvfølgelig er det her noget, som ikke skal trække i langdrag. Det er noget, der skal undersøges, og det er noget, der skal drøftes. Man skal selvfølgelig lave nogle tiltag, hvis man ser ud fra den undersøgelse, redegørelse, at der er behov for det inden for en meget, meget rimelig tid.

Jeg synes, det er rart, der er så stor tilslutning til det, og jeg synes også, det er rart, at vi alle sammen er enige om, at der ikke skal gå politik i det på den måde, at det er valgår, men at vi tager det seriøst. Det er nogle grupper, som vi alle sammen ønsker at komme ind om og give den støtte, hvis ikke det sker ud fra de forudsætninger, vi har i dag.

Så jeg imødekommer i hvert fald, at der kommer en redegørelse, som også er blevet drøftet, inden den 30. april 2001.

Louise Frevert (O): Vi kan da være helt enige med den socialdemokratiske ordfører i, at det er et følsomt område, og det er noget, som ligger os alle sammen meget på sinde.

Men vi vil jo altså stadig væk foreslå, at vores forslag bliver tilbagevist til udvalget, idet vi godt er klar over, at vi ikke har tænkt os at rulle filmen tilbage, fordi det kan ikke lade sig gøre med hensyn til bygningerne. Men vi vil gerne være helt sikre på, at vi kan få forevist et lokale eller nogle lokaler. Vi vil gerne se noget konkret, vi vil gerne se konkrete forslag.

Til gengæld siger vi også, at forslaget fra Socialdemokraterne, Enhedslisten og SF er ganske glimrende, og vi kan støtte den første del af ændringsforslaget. Det vil sige, vi vil gerne have delt afstemning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Vi tilslutter os til gengæld De Konservative med hensyn til tidshorisonten, fordi vi synes, det er glimrende, at man binder forvaltningen op på at skulle aflevere et notat inden for et vist tidsrum. Så det kan vi tilslutte os.

Men vi vil gerne have indstillingen tilbagevist til udvalget, så vi kan få behandlet denne her med nogle konkrete tiltag med anvisning af et lokale i området.

Lars Hutters (L): Så kan jeg ikke rigtig forstå, hvor enigheden er. For mig at se er Borgerrepræsentationen i gang med bare at slutte op omkring, at det er helt i orden, at man lukkede kønssygdomsklinikken på Rudolph Berghs med, at man skal have det hele lullet ind i en lang række undersøgelser. De mennesker, det rent faktisk drejer sig om, er det blevet påvist, at der i øjeblikket ikke bliver taget vare på; det viste undersøgelsen ganske klart.

Jeg har noteret mig, at hospitalsdirektionen på Bispebjerg Hospital, som jeg tror blev nævnt i alt 13 gange i den tale, som HS-bestyrelsesmedlemmet holdt heroppefra, og som vel var skrevet nede i HS, har en anden opfattelse, og det skal de vel have. Ja, det synes jeg faktisk ikke, de skal. Jeg synes, det er skammeligt, at de ikke engang vil erkende, at de har begået en fejl, men skal stå heroppe og selvrose ud over alle grænser og forsøge at skyde sig ind i en masse undersøgelser.

Til Henrik Morgen fra Det Radikale Venstre vil jeg sige, at jeg synes, man ved en god undersøgelsesanalyse må konstatere, at der er ingen som helst tvivl om, og det bør Henrik Morgen, som jo sidder i HS-bestyrelsen, jo være udmærket klar over, for det har stadslægen jo sagt i notatet fra december, som har været forelagt bestyrelsen den 31. januar, at det forholder sig på den måde, at det, der er meget bekymringsværdigt, er, at man ved intet som helst om de allersvageste grupper, som ikke er kommet ud på Bispebjerg Hospital. Man ved intet som helst om det.

Hvis man har en almindelig statistisk fornemmelse af de her ting, så ved man udmærket godt, at det er dér, tilfældene af kønssygdom og aids findes. Der er meget, og det siger stadslægen også i sit notat, der tyder på, at de er blevet aids-inficerede, og at der er en stigning i det. Men vi ved det ikke, det er korrekt, og det er, fordi de ikke har haft mulighed for at blive undersøgt, efter at man lukkede klinikken.

Jeg vil godt sige med det samme, at jeg deltager ikke i den lovsyngning, der i øjeblikket finder sted, af den skammelighed, der er foretaget fra HS' side. Jeg ønsker ikke, at det her bare skal lules hen i en eller anden syltekrukke i et udvalg. Hvis der skal være ræson i det, så vil jeg anmode om, at man først tager stilling til fru Grete Henius fra De Konservatives forslag. Den redegørelse, der skal foretages, skal være på plads den 30. april 2001.

Så vil jeg gerne bede om, at man er så parlamentarisk hæderlig, at man sender samtlige forslag til udvalgsbehandling.

Jeg kan godt se, hvad det er Enhedslisten, SF og Socialdemokratiet er ude på: At der skal lægges låg på alt, hvad der er mulighed for, omkring Rudolph Berghs Hospital, osv., osv. Det skal åbenbart stemmes ned i aften, uden at det sagligt er undersøgt, hvordan det forholder sig. Det er parlamentarisk ualmindelig skammeligt, og jeg synes, det er ovenud interessant, at SF og Enhedslisten i den grad er blevet støttepartier for Socialdemokratiets skammeligheder og forsøg på at revaske sig for de katastrofale fejl, de foretager sig, ikke mindst over for de allersvageste, som fru Grete Henius meget rigtigt sagde, de allersvageste.

HS er på vej til, at det bliver et sundhedssystem, hvor de, der er privilegerede, de, der er godt informeret, de, der ved, hvordan det skal være, klarer sig. De, der har det svært, de, der har svært ved at overskue systemet, de, der er allersvagest stillet, og som jeg troede, SF og Enhedslisten støttede, tager fanden bare. Det er det, man gør sammen med Socialdemokratiet i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

denne sag. Det er ualmindelig skammeligt. Jeg er snart ualmindelig ked af at være medlem af denne her Borgerrepræsentation og skal udsættes for sådan nogle taktiske manøvrer den ene gang efter den anden.

Det her drejer sig først og fremmest om, at man hurtigst muligt kommer dem til hjælp, der er ude omkring Hovedbanegården og Istedgade. Lad være med at renvaske alt muligt om hospitalsdirektionen på Bispebjerg Hospital. Det er sikkert udmærket det, de laver der, men det er bare ikke tilstrækkeligt for det, der foregår inde ved Hovedbanegården og Istedgade, og det er dem, man skal hjælpe.

Så jeg vil bede om, at formanden lader foretage en afstemning om, at hvis det skal i udvalg, så skal det være klart senest den 30. april, og det er samtlige forslag, der er stillet her i aften, der skal sendes til udvalgsbehandling.

Jens Johansen (F): Jeg skal prøve at gøre det kort. Jeg har fået lov af vores sundhedsordfører at komme herop og blande mig lidt.

Det var Lars Hutters' bemærkninger om, at vi ved ikke, hvad der sker i Istedgade med de svageste grupper på Vesterbro. Det synes jeg faktisk er beklageligt, for der sker en del. Der har igennem et par år været udstationeret sygeplejersker i Istedgade, Mariatjenesten, i tilknytning til Reden, Mændenes Hjem, som har haft en primær sundhedstjeneste i forhold til de svage grupper, der her er tale om, både misbrugere og prostituerede.

Der uddeles kondomer i striber, og glidecreme, både den, der indeholder kimdræbende stoffer, og den, der er uden. Der uddeles gratis sprøjter, og de bliver udsat for et sandt tæppebombardement af informationer omkring smittefare, smitterisiko både, hvad de udsætter sig selv for, og hvad andre ved at være sammen med dem udsætter sig for, og det gælder både hiv og hepatitis.

Så jeg tror, at det kunne være en faktor, som har haft indflydelse på statistikken, nemlig at der har været et sundhedsarbejde på gadeplan i forhold til de grupper, der her er tale om, som har haft indflydelse på statistikken omkring det at opsøge den veneriske klinik på Bispebjerg, at der altså findes sygeplejersker på gaden.

Men det må Lars Hutters have glemt, og det er selvfølgelig beklageligt. Det er også, fordi det er en anden forvaltning end sundhedsforvaltningen, der tager sig af det.

Bente Møller (Ø): Jeg har det meget afslappet med, hvordan Lars Hutters har det følelsesmæssigt med Enhedslisten eller med mig som person. Jeg vil sige, vi har ikke haft det specielt varmt med Lars Hutters i snart 4 år, så det er jo lige meget i den sammenhæng. Men hvis Lars Hutters vælger ikke at høre efter, hvad vi siger fra talerstolen, så kommer det jo til at påvirke niveauet for debatten herinde.

Enhedslisten har ikke lyst til at lægge låg på noget. På den anden side kan vi heller ikke se noget formål med at vedtage et forslag, som måske er tåbeligt, fordi det ikke er det bedste.

Nu var Jens Johansen oppe og nævne den styrkede forebyggende sundhedsindsats, som sygeplejerskerne laver. Jeg er ikke ekspert på dette område.

Jeg synes stadig væk, det var en fejl, at Venereaklinikken blev lukket, da den blev lukket. Vi har erkendt, at den ikke kan genåbnes, fordi lokalerne er disponeret til anden side. Og før vi så kaster os ud i noget, så vil vi gerne i dialog med dem, der kender de her grupper, har kontakt med de grupper, der har risikoadfærd, måske også i dialog med dem, der har risikoadfærd, hvis det er muligt, og så få en snak om, hvad det er de synes er det bedste, hvad det er de selv helst vil have. Hvis det er, at man er til stede i en klinik eller i en ambulansfunktion på Vesterbro i en eller anden form, så er det det. Hvis det er andre ting, så er det det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det Lars Hutters i 3. runde.

Lars Hutters (L): Jens Johansen omtaler sundhedssygeplejerskernes indsats på Vesterbro, og det er prisværdigt. Men jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, og det bør Jens Johansen så lige tænke en lille smule over, at til trods for det, som Jens Johansen omtaler som en enestående og omfattende forebyggende indsats, så har stadsråden slået alarm i december 2000. Fordi netop præcis disse grupper har man ikke undersøgt, de har ikke henvendt sig, til trods for at de statistisk set er en meget stor risikogruppe, og man havde forventet, at de kom. Det skærper faktisk situationen, sådan som Jens Johansen fremstiller det.

Det er derfor det ikke må tage lang tid, før man træffer en beslutning, som reelt hamler op med den barrierevirkning, som stadsråden har påpeget, og som en lang række af dem, som er involveret i det her, har påpeget. Det skal ikke være sådan, at man i Borgerrepræsentationen bare for at have en eller anden polering af prestige for HS eller hospitalsdirektionen på Bispebjerg undlader at komme disse mennesker til hjælp.

Det håber jeg, vi kan være enige om. Det var også det, jeg forsøgte at lægge op til i starten. Men jeg er bekymret for, at man bare trækker det i langdrag. Det kan Borgerrepræsentationen afvise ved at sætte en frist på, den 30. april 2001, hvor man undersøger alle muligheder, og at man så ud fra det når frem til det, der vil være det bedste.

Der går jeg selvfølgelig ud fra, at man i det hurtigtarbejdende udvalg frem til den 30. april lytter til, hvad man kan få at vide ude på Vesterbro, omkring Hovedbanegården og Istedgade, såvel som man får drøftet det med stadsråden og nogle af de specialister, der er mest involveret i det, og ud fra det, at man så når frem til det, der er det mest hensigtsmæssige.

Jeg føler mig ret overbevist om, at man er nødt til at reetablere en klinik. Jeg står ikke fast på, at det skal være Rudolph Berghs. Det havde jeg gerne set, fordi det ved jeg hvad er, men det skal ikke komme an på det; det står der heller ikke i mit forslag. Man skal bare finde, at der er en klinik, som er i stand til at modtage det her klientel og skabe det nødvendige tillidsfulde miljø, således at vi kan få den samme mulighed for kontrol omkring ikke mindst hivsmittens udvikling, som stadsråden og jeg og andre, der har sat sig ind i det her, er meget bekymret for rent faktisk i øjeblikket er under udvikling.

Det skyldes ene og alene, og det vil jeg godt have lov til at slå fast politisk, at man fuldstændig kortsigtet gik efter meget få, det var under 2 mill. kr.s besparelse, man ville. Der vil jeg godt bede om, at man i Sundheds- og Omsorgsudvalget får svar på, hvor mange hivsmittede der er, og hvor meget omkostningerne er. Fordi så kommer man til at se, hvor ualmindelig tåbeligt og kortsigtet det, man har gjort, er. Jeg tror nemlig beklageligvis, at når man har fået testet disse mennesker, så er der en stigning, en meget alvorlig stigning i hiv.

Det kan gøres op økonomisk, menneskeligt kan det overhovedet ikke gøres op. Det må de mennesker, der har lukket klinikken og har medvirket til, at det her skete, påtage sig et ansvar for. Jeg ved ikke, om de nogen sinde vil komme i tanke om det og huske det. Det må være meget, meget svært at gå rundt med en sådan samvittighed, at man har været medvirkende til, at andre mennesker har fået hiv, fordi man har svækket beredskabet og svækket mulighederne for, at man kan få diagnosticeret og behandlet dem.

Bente Møller (Ø): Enhedslisten har ikke noget imod, at vi vedtager en frist, der hedder 30. april 2001, men vi synes i virkeligheden, det er alt for sent. Jeg vil sige, at det har været vores forventning, at vi på HS-bestyrelsesmødet den 14. marts fik fremlagt resultatet af sonde-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

ringerne blandt de parter, der har med de her grupper med risikoadfærd at gøre, og at det så kunne føre til en beslutning.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg vil godt, at vi stopper debatten her. Der er et ændringsforslag om den 30. april 2001. Er der nogen, der vil stille andre ændringsforslag, så er de velkomne, og så er det lige præcis nu, fordi ellers lukker jeg sagen. Er vi helt med på det? (*Ophold*). Der er ikke flere, der ønsker ordet.

De af Borgerrepræsentationen trufne beslutninger vedrørende BR 66/01 og BR 69/01 er anført herunder:

Et af Lars Hutters (L) stillet forslag om begge sagers henvisning til Sundheds- og Omsorgsudvalget, samt at den i et af Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten fremsat ændringsforslag nævnte redegørelse fra H:S om sagen (- se nedenfor) forelægges for Udvalget senest den 30. april 2001, blev forkastet med 41 stemmer imod 8.

For stemte: O, P og L.

Imod stemte: A, V, F, Ø, C, B og D.

Herefter blev det af Lars Hutters (L) stillede beslutningsforslag (sag 66/01) forkastet med 23 stemmer imod 9.

For stemte: O, P, L og D.

Imod stemte: A, V og B.

Undlod at stemme: F, Ø og C.

Grete Henius (C) fremsatte følgende underændringsforslag til 1. punkt i et af Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten fremsat ændringsforslag (- se nedenfor):

”Redegørelsen forelægges til drøftelse i Sundheds- og Omsorgsudvalget senest den 30. april 2001.”

Ændringsforslaget blev godkendt med 49 stemmer imod 0.

For stemte: A, V, F, Ø, O, C, B, P, L og D.

Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten havde fremsat følgende ændringsforslag:

”BR tilslutter sig H:S Bestyrelsens beslutning om, at der iværksættes en fornyet og forstærket indsats over for specielle risikogrupper på Vesterbro, samt at der udarbejdes en redegørelse vedr. øgede muligheder for en tilstedeværelse i området, herunder samarbejde med relevante organisationer og institutioner, bl. a. distriktscentre under Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen i Københavns Kommune.

Sagen henvises således til opfølgning i Sundheds- og Omsorgsudvalget.”

Louise Frevert (O) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 11, stk. 5, delt afstemning over ændringsforslaget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Ændringsforslagets 1. punkt blev godkendt med 48 stemmer imod 0.

For stemte: A, V, F, Ø, O, C, B, P og D.

Undlod at stemme: L.

Ændringsforslagets 2. punkt blev godkendt med 42 stemmer imod 0.

For stemte: A, V, F, Ø, C, B, P og D.

Undlod at stemme: O og L.

Endelig blev det af Louise Frevert, Peter Skaarup, Poul Nielsen, Birthe Nødgaard, Karin Storgaard og Aage Pedersen (alle O) stillede beslutningsforslag (sag 69/01) forkastet med 30 stemmer imod 8.

For stemte: O, P og L.

Imod stemte: A, V, F, B og D.

Undlod at stemme: Ø og C.

=====

18) BR 68/01. Medlemsforslag om garanti for plejehjemsplads

(Stillet af Lars Hutters (L)):

Borgerrepræsentationen beslutter, at der maksimalt må være 1 måneds ventetid til plejehjem.

Lars Hutters (L): I debatterne i offentligheden, efter at vi sidst har taget stilling til plejehjemslukninger, udtalte borgmester Peter Martinussen, at fremtiden burde være, at der maksimalt er en ventetid på plejehjem på 1 måned. Jeg må sige, at det er et godt forslag, det vil jeg godt støtte.

Det er derfor, jeg har fremsat forslag om, at borgmester Peter Martinussens løfte til de ældre om, at der maksimalt skal være 1 måneds ventetid, naturligvis skal realiseres. Jeg ser ikke nogen som helst grund til, at det er noget, der skal ligge i en borgmesterskuffe eller sådan komme ud en gang imellem, når borgmesteren gerne vil gøre noget godt for de ældre. Jeg synes, det skal være en realitet.

Så jeg forventer naturligvis, at borgmester Peter Martinussen i aften står ved sine ord og medvirker til sammen med det øvrige Socialdemokrati, at der maksimalt bliver 1 måneds ventetid på plejehjem. Det synes jeg sådan set også vil være naturligt. Hvad skal vi have de der månedsvise ventetider til, hvor de ældre rent faktisk går til? Det er da på tide, at Socialdemokratiet og borgmester Peter Martinussen viser sig som mennesker, der kan forstå, hvad det er de ældre gerne vil have.

Jeg går ikke ud fra, at borgmester Peter Martinussen ville sige sådan noget i radioen som bare ren og skær luft, så jeg forventer da om lidt en kolossal opbakning fra borgmesteren, og at borgmesteren takker undertegnede for, at jeg har sørget for, at borgmesterens forslag, som deles med undertegnede, om maksimalt 1 måneds ventetid, nu i aften er på dagsordenen og formentlig med stort flertal kan blive realiseret her i Borgerrepræsentationen.

Jeg ved naturligvis godt, at hvis det skal være noget, der får effekt, så må borgmesteren og Socialdemokratiet samtidig sørge for, at plejehjemmene er til stede. Det går jeg ud fra, at borgmesteren har ment, da borgmesteren lovede de ældre, at der kun skulle være 1 måneds ventetid til plejehjem.

Så jeg går ud fra, at når vi i aften, formodentlig i god, opløftet stemning, får vedtaget det, så går borgmesteren i gang med fuldstændig loyalt sammen med Sundheds- og Omsorgsud-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

valget og sundheds- og omsorgsforvaltningen at skaffe de nødvendige plejehjemspladser, plejehjemsboliger, så borgmesterens og mit store ønske om kun 1 måneds ventetid bliver realiseret. Jeg går da i hvert fald ud fra, at borgmesteren har ment det alvorligt, siden borgmesteren har sagt det.

Men alt det får vi jo at vide om lidt. Det kunne være meget interessant, hvis borgmesteren og undertegnede for en gangs skyld gik sammen om et godt forslag.

Borgmester Peter Martinussen: Jeg skal ikke give karakter til Lars Hutters for citatevner, men sige, at det er korrekt, at jeg på Socialdemokratiets vegne har sagt, at ventetiden til plejehjem bør være kortere, end den er nu, og at man godt kunne ønske sig, også fra vores side, at vi kom ned på noget, der lignede ikke nødvendigvis 1 måned præcis, men noget, der lignede 1-1½ måneds ventetid.

Jeg sagde, jeg ikke skulle give karakter til Lars Hutters' citatevner, og så vil jeg også lade være med det, mere end jeg har gjort nu.

Må jeg så bare sige, at det kan man have meget sympati for. Det er jo typisk for Lars Hutters, ud over det der med ophavsretten, så straks at fare frem og stille forslaget og glemme én meget, meget lillebitte detalje: Økonomien. Det lykkedes også Lars Hutters heroppefra at bruge flere minutter på at citere sig selv og mig i en eller anden rækkefølge og tale om den store forbrødring i dansk politik – den kommer nok ikke i aften, Lars Hutters – uden overhovedet at nævne kronerne. Det er sådan set ikke, fordi det overrasker mig. Det skal bare lige nævnes.

Jeg vil stiltfærdigt, roligt på Den Socialdemokratiske Gruppens vegne – og jeg siger på forhånd til Lars Hutters, at uanset hvad Lars Hutters kan finde på at sige i 2., 3., 4. og 5. runde med korte bemærkninger og tilføjelser, så gider vi ikke tage en lang plejehjemsdebat en gang til. Det har denne forsamling brugt timer på for nylig og også truffet fornuftige beslutninger, og der er ingen grund til at fortsætte det.

Jeg vil bare sige, vi vil meget gerne kigge på i samarbejde med alle Borgerrepræsentationens partier, hvad en rimelig ventetid er på plejehjemsplads i denne her by. Det skal ses i forhold til økonomien – det ved jeg godt, Lars Hutters ikke bærer medansvar for, men det er der jo nogle, der gør – og det skal ses i forhold til, hvordan man i øvrigt praktisk kan løse tingene.

Og så vil jeg godt nævne noget, som jeg tror, Lars Hutters har glemt, da han stillede forslaget. Nu har vi med omhu bedt mere end 500 mennesker om at troppe op til en konference i Bella Centret den 22. november sidste år – jeg tror endda, Lars Hutters også var til stede – og drøfte ældrepolitik. Vi har mennesker siddende i 4 arbejdsgrupper i øjeblikket, den ene beskæftiger sig faktisk med boligområdet, og drøfte forslag på ældrepolitikområdet. Vi har bedt dem om at komme frem med forslag til os, de skal drøftes i Sundheds- og Omsorgsudvalget, de skulle gerne danne baggrund for en vedtagelse her i Borgerrepræsentationen lige inden sommerferien i år.

Det ville da være makabert og helt i strid med den demokratiopfattelse, jeg troede, Lars Hutters stod for, men der kan jeg jo have citeret Lars Hutters forkert eller husket forkert, at vi midt i den proces skulle skære igennem og sige, at vi ved, hvad ventetiden til plejehjem bør være, helt på tværs af økonomien og de ældres egne ønsker. Jeg ved ikke, om Lars Hutters mener det. Det mener vi ikke i Socialdemokratiet.

Så vi mener faktisk, at Lars Hutters' forslag i aften – bemærk nu mine ord – bør sendes i Sundheds- og Omsorgsudvalget, og det bliver ikke inden den 30. april som så meget andet, så man dér kan drøfte forslaget videre i takt med og samtidig med at der fremkommer de flotte forslag til ny ældrepolitik og de ældrepolitiske mål, der kan laves der.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Så vil jeg gerne sige, fordi jeg ved jo, at andre partier, i hvert fald ét andet parti herinde, vil benytte denne lejlighed til for en gangs skyld mere at stille forslag om genåbning, fastholdelse eller andet på plejehjemsområdet, derfor vil jeg bare sige – selv om der ikke er nogen, der lytter efter, men så står det da i hvert fald i referatet – at vi deltager ikke i flere timers plejehjemsdebat på det grundlag én gang til.

Vi vil foreslå – dette også sagt til dirigentens vejledning – samtlige de ændringsforslag, der måtte komme, til afstemning, således at det kun er Lars Hutters' rene forslag, vi sender i udvalg. Vi mener ikke, der skal skabes fornyet utryghed i den københavnske plejehjemsverden. Så nej til de forslag, der er bebudet på skrift her. Lad os så sende Lars Hutters' forslag i udvalg og drøfte det i den sammenhæng, hvor det hører hjemme, nemlig i form af den dialog, vi har med befolkningen om en ny ældrepolitik i byen.

Martin Geertsen (V): Jeg er meget enig med borgmesteren i den sidste del af hans indlæg, som handlede om genåbning af de allerede lukkede plejehjem. Jeg forestiller mig i hvert fald, at der næsten ikke er den sammenhæng og dimension, hvor Dansk Folkeparti ikke kan tage det spørgsmål op. Så vi medvirker sådan set heller ikke til at trække den diskussion i langdrag.

Må jeg ikke sige til Lars Hutters' rene forslag, at det har vi faktisk meget, meget stor sympati for i Venstre. Vi har stor sympati for, at vi indgår nogle kontrakter med borgerne, indgår nogle kontrakter med københavnere, hvor vi siger til københavnere: Her er en ydelse. Det er en ydelse, vi stiller jer i udsigt, her er en ydelse, her er en vare, som vi stiller jer i udsigt, og så kan I sådan set få den til den og den tid. Hvis vi har en ydelse og en vare, som vi stiller jer i udsigt, så skal I københavnere have den til den og den tid.

Det er jo sådan set en kontraktform, som vi ser på mange andre områder. Vi ser det på daginstitutionsområdet, hvor man har en eller anden form for pasningsgaranti. Man ser det også i HS-systemet, hvor vi opererer med ventelistegarantier. Når man kan indføre ventelistegarantier, når man kan indføre pasningsgarantier, jamen så kan man selvfølgelig også indføre ventelistegarantier, altså at man får sin vare inden for en nærmere aftalt tidshorisont.

Vi synes også, det er interessant at tænke Lars Hutters' forslag ind i det nye aktivitetsstyringssystem, som er på bedding i Sundheds- og Omsorgsudvalget i forhold til, hvordan vi styrer hele plejehjemssektoren, hvor vi tænker i mennesker i stedet for at tænke i mursten, og i den forbindelse sige, at hvis det er sådan, at Københavns Kommune ikke kan overholde sin egen opstillede ventelistegaranti, så må vi sådan set se, om vi har andre muligheder for at garantere de ældre københavnere en eller anden form for plejehjemsplads. Det må også godt for vores skyld være uden for kommunen.

Faktisk har vi det lidt sådan, at det ikke giver nogen mening at have visitering som sådan, hvis ikke man har en form for garanti for, at der er en plads, uanset om det så måtte være her i kommunen eller uden for kommunens grænser. Så vi vil sådan set godt tænke det ind i det nye aktivitetsstyringssystem, hvor man sætter mennesker før penge.

Til borgmester Peter Martinussens seneste bemærkninger om at tænke hele det her forslag fra Lars Hutters ind i en generel ældrepolitisk sammenhæng vil jeg sige til borgmesteren, at vi vil sådan set godt stå fast sammen med Lars Hutters på kravet om at indføre en ventelistegaranti. Grunden til, at vi sådan set gerne vil have det ned i Sundheds- og Omsorgsudvalget, er for at tænke det sammen med aktivitetsstyringssystemet, men også for at finde ud af, hvorvidt 1 måned nu lige præcis er den garanti, man skal have, eller vi skal finde en anden tidshorisont. Men pointen om at indføre en kontrakt med københavnere og indføre ventelistegaranti kan vi godt tilslutte os i Venstre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Marlene Krogh (F): SF vil godt sige tak til Lars Hutters, fordi han har rejst det her spørgsmål. Vi synes, det er vigtigt. Vi har jo også med bekymring set den udvikling, der har været på sundhedsområdet, med de mange plejehjemsgodkendte, som ligger på hospitalerne eller hjemme i egen seng.

Vi tror, det er vigtigt, at man tager diskussionen om, hvad det er for en service, vi vil give. Vi har haft den flere gange. Vi har haft den i forbindelse med vedtagelsen bl.a. af de 50 plejehjemsgodkendte, som kun måtte ligge på hospitalerne, hvoraf de 10 pct. kun måtte blive direkte henvist til plejehjemmene. Vi finder den ordning, som man lavede dengang, fuldstændig uholdbar, og vi ser også nu, at den ikke har holdt vand overhovedet.

SF har flere gange kritiseret også forvaltningen, vi vil gerne sige Socialdemokratiet, men også Venstre, for ikke at tage de her ting alvorligt. Vi mener ikke, at man tager alvorligt, at der er nogle patienter, nogle ældre, som har det skidt og har brug for den omsorg og tryghed, som er væsentlig. Derfor lytter SF også meget gerne til det, Venstre ligesom giver udtryk for, at de nu er parate til at give en eller anden form for garanti for, at de ældre får en værdig afslutning på deres liv.

Vi vil samtidig sige, at vi synes, at vi ikke vil føre en længere debat om, hvordan og hvorledes ældrepolitikken skal udvikle sig. SF vil selvfølgelig i forbindelse med budgetvedtagelsen, når vi skal på seminar, gerne deltage i den debat, som sikkert kommer til at omhandle mål og midler til, hvordan og hvorledes vi når til en bedre ældrepleje i København. Når den debat kommer, skal vi have diskuteret, hvad det er for nogle mål, vi skal i gang med i København. Det bliver en meget vigtig diskussion, som selvfølgelig skal analyseres i forhold til økonomien og hvad der kan lade sig gøre.

Derfor synes vi også, det er vigtigt at henvise Lars Hutters' forslag til Sundheds- og Omsorgsudvalget og få det med ind i en større diskussion omkring vores ældrepolitik.

Så vil jeg sige kort til Dansk Folkepartis forslag, at vi har jo set det igen, igen, igen, igen, og SF vil ikke udvalghenviser det, men vi vil stemme for det i Borgerrepræsentationen her i aften.

Bente Møller (Ø): I Enhedslisten er vi store tilhænger af retssikkerhed, og det vil sige, at når man laver kvalitetsmål, så går vi også ind for, at det har konsekvenser, når man ikke overholder dem. Sådan er det bare ikke i dag.

Hvis der var lidt konsekvenser i kvalitetsmål, så var det sådan, at alle, der ikke kunne få deres barn passet, når pladsgarantien trådte i kraft, skulle have fuld lønkomensation for den periode, de så var nødt til at lade være med at gå på arbejde for at blive hjemme og passe barnet. Det får de ikke.

Laver vi en ventetidsgaranti på plejehjemspladser, så bliver det bare også et eller andet fint stykke papir, hvor der står, at det har vi så, fordi det bliver også konsekvensløst. Fordi er pladserne der ikke, får vi ikke skaffet penge til pladserne, så får de ældre ikke deres plads. Vi ved, der heller ikke er nogen at købe rundt omkring. Der er andelen af ældrebefolkningen jo stigende. Og tro, at private aktører vil kaste sig ud i et marked, der er så usikkert, så de ikke kan være sikre på at tjene penge på det, for man ved ikke, om der er kunder i boksen, er vel heller ikke særlig fremkommeligt.

Så i virkeligheden har vi mere sympati for et forslag som det, Dansk Folkeparti stiller, der siger, at vi må genåbne nogle pladser, for vi kan se, at behovet er der.

Vi har også meget sympati for, at man – det stillede vi faktisk forslag om under vedtagelsen af HS-budgettet – i HS indførte en strafafgift for færdigbehandlede. For vi tror lidt på, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

partierne bag de her plejehjemslukninger, når de skal til at betale mere for at have folk liggende i sygehussengene, end det ville koste at åbne Granbo eller et andet plejehjem, måske så ville synes, at det var en god idé at genåbne Granbo.

Så vi har faktisk meget sympati for Lars Hutters' forslag. Vi er bare så bange for, at det går, ligesom det er gået med alle mulige andre garantier, garanti for brystkræftbehandling eller andet: Der er jo ikke nogen konsekvenser, når offentlige forvaltninger ikke overholder, hvad de lover. Sådant er det desværre.

Men vi vil gerne støtte udvalgshenvisningen. Vi vil gerne være med i et fortsat offensivt arbejde for at få lavet en reel pladsgaranti både for børn og gamle i denne kommune. Og vi kan støtte Dansk Folkepartis ændringsforslag og vil stemme for dem i aften.

Peter Skaarup (O): Det er jo nok det vigtigste punkt overhovedet på dagsordenen i dag, det forslag, som Lars Hutter har stillet.

For os at se i Dansk Folkeparti er det helt, helt afgørende, at vi får skabt de pladser, der er nødvendige for, at vi kan få rettet op på den miserable situation, vi har for de ældre i København, at der ikke kan komme en plejehjemsplads til dem.

Der synes vi, at det er ærgerligt, at sundhedsborgmesteren tager det på den måde, at man godt vil diskutere, om man kan lave en omsorgsgaranti på maks. 1 måned, men man vil ikke diskutere at genåbne nogen af de plejehjem, som man har besluttet lukket. Det hjælper jo ingenting, at man siger, at man i 2002 ikke vil lukke nogen nye plejehjem, når man her i 2001, i de her måneder, vil til at lukke flere plejehjem, samtidig med at rekorden slås gang på gang for, hvor mange der ligger på hospital eller er hjemme og venter på en plejehjemsplads.

Så der er et eller andet fuldstændig galt i den socialdemokratiske sundhedsborgmesters hoved i forbindelse med det her. Fordi det hjælper ingenting på omsorgsgarantien, det hjælper ikke noget for de ældre, at man siger, man godt vil diskutere og sende et forslag i udvalg, når det er her og nu, der skal handles med hensyn til de plejehjemspladser, som bliver lukket i de her måneder.

Jeg forstår ikke, at sundhedsborgmesteren lukker øjnene for det. Der har været masser af eksempler på beregninger, der er tudetossede, der ikke hænger sammen, manipulerede beregninger endda tilsyneladende fra politisk side, som har gjort, at vi har den der helt, helt uacceptable situation, som vi har i øjeblikket, med hensyn til manglende plejehjemspladser.

Der vil jeg selvfølgelig kvittere for, at både SF og Enhedslisten har sagt, at hvis der overhovedet er en mulighed for, at vi kan bevare nogle af de plejehjem, der stadig væk her i 2001 bliver lukket, så skal vi gøre det. Tak for det.

Men jeg forstår så bare ikke, at den ansvarlige, den, der sidder med muligheden for at beslutte tingene, som sidder på flertallet, nemlig sundhedsborgmesteren, at Socialdemokratiet og sundhedsborgmesteren så bare siger, jamen vi vil godt diskutere det her med omsorgsgaranti som sådan et flygtigt begreb, men vi vil ikke være med til reelt at gøre noget for at sikre den omsorgsgaranti eller bare sikre noget, der ligner den her omsorgsgaranti.

Jeg ved f.eks., at man i øjeblikket er i færd med at afhænde, jeg ved ikke, om det er faldet fuldstændig på plads, Lillehjemmet. Jamen hvorfor kunne man ikke have taget nogen initiativer til at bevare Lillehjemmet som plejehjem? Hvorfor kan man ikke sikre, at de plejehjemspladser, der er mulighed for at bevare, bliver bevaret? Det har jeg svært ved at overskue.

Så derfor forventer jeg da, at sundhedsborgmesteren kommer herop og fortæller, hvad årsagen er til, at ændringsforslag, der er konkrete, operationelle, skal fejes af bordet, men at man godt på lidt længere sigt og måske her i et valgår vil begynde at diskutere en omsorgsga-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

ranti. Det forstår jeg ikke. Det synes jeg egentlig, i betragtning af at der er så mange hundrede, der venter på at få en plejehjemsplads, at vi har et krav på at få at vide.

Jeg vil så selvfølgelig også godt appellere til Venstre og Konservative, som vel, efter at man kan være lidt sure over, at man bliver holdt uden for forskellige aftaler, at der laves forskellige aftaler uden om Venstre og Konservative, også Det Radikale Venstre og CD, må siges at være modne til at gå lidt solo på dette område, at man tænker sig om i forhold til, at man meget ofte gerne fra Venstres og Konservatives side godt vil give nogle garantier til borgerne, sige, at det er rimeligt, at hvis man ønsker en plejehjemsplads, så får man en garanti for at få den inden for en vis periode, at de partier så også begynder at tænke på, jamen er det så ikke nødvendigt, at vi bevarer nogle af de plejehjem, vi i øjeblikket er ved at lukke?

Samtidig, når vi ser, at de beregninger, der ligger til grund for plejehjemslukningerne, sandsynligvis, muligvis er manipulerede, jamen så er der da al mulig grund til at sige, jamen så er forudsætningerne for de flotte forlig, vi engang indgik, ikke længere til stede. Derfor vender vi nu bøtten og starter på en frisk, og så lader vi selvfølgelig være at begynde at ødelægge mulighederne for at bevare plejehjem, men i stedet for sikrer, at de plejehjem bliver bevaret.

Så jeg håber som sagt, at det relativt store mindretal, som Enhedslisten, SF, Solidarisk Alternativ og Dansk Folkeparti er, kan vendes til, at vi får om ikke andet et lille flertal for det initiativ med at bevare de plejehjem, der står for at blive lukket her i 2001.

Grete Henius (C): Det er ulykkeligt, at de beregninger, der blev lavet af behovet for plejehjemspladser, har vist sig at bygge på et forkert grundlag. Det betød, at for mange pladser blev lukket for hurtigt. Men heldigvis opdagede man fejltagelsen og ændrede på det lukketempo, som var ved at være iværksat også for sidste del af året og for næste år og for næste år igen, således at der efter de nye beregninger heldigvis vil blive lukket færre plejehjem, end man først havde lagt op til. Så langt, så godt.

Det kan jo være en af årsagerne til, at vi på det sidste møde i Sundheds- og Omsorgsudvalget fik en oversigt over, hvor mange patienter der var indlagt på hospitalerne her, og som ventede på en plejehjemsplads. Kurven var heldigvis for nedadgående. Vi ved ikke, om den vil blive ved med at være for nedadgående, men det er da altid noget, at den var for nedadgående.

Med min sædvanlige frækhed og skepsis spurgte jeg selvfølgelig, om det nu var, fordi man bare havde sendt de patienter hjem, sådan at det pyntede pænt på kurven. Jeg fik at vide, at det var det ikke. Nu må vi så tro på den meget håndfaste tilkendegivelse fra formandens side, fra borgmester Peter Martinussens side, og også hans embedsmænd gav mig det tilsagn, at der ikke var fiflet – jeg tror ligefrem, det var det udtryk, der blev brugt – med tallene, kurven var for nedadgående.

Det kan jo også skyldes, at man her på det absolut allerseneste har åbnet 4 plejehjem, som er blevet ombygget og ibrugtaget. Ålholmehjemmet skal også ombygges, det var så det 4. Det er det ikke blevet endnu, men der er bevilget penge til ombygning af det plejehjem. De plejehjem, der er åbnet, er Bonderupgård, Rundskuedagens Plejehjem og Aftensol, som er lige på trapperne.

Vi må håbe, at det betyder en lettelse af det tryk og den kø, der er, ikke bare for hospitalsindlagte, men også for gamle mennesker, som er visiteret til en plejehjemsplads, men som venter i deres hjem.

Det er forfærdelig ulykkeligt, at det er gået, som det er. Så kan man jo gøre 2 ting: Man kan bare sige, jamen sket er sket. Eller man kan sige: Hvad gør vi nu ved det? Jeg har meget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

sympati for Lars Hutters' som sædvanlig store hjerte, og det mener jeg alvorligt, og det ved du også godt, jeg mener. Men jeg mener, at det er urealistisk at forvente, at man vil kunne åbne nogle plejehjem igen, som faktisk er mere eller mindre lukket, og man har i hvert fald fortalt de beboere, der var på plejehjemmene, at nu skulle de flytte. De har efterhånden indstillet sig på det, deres familie har indstillet sig på det. Man har lovet dem og i et meget stort omfang kunnet indfri det løfte, at man vil flytte dem samlet til en anden institution, altså til et andet plejehjem, sådan at de kunne være sammen, hvis de ønskede det, med mennesker, de har boet sammen med i de seneste par år.

De plejehjem, man har valgt at lukke først, var jo så de plejehjem, som fysisk og korporligt var mest miserable, altså de plejehjem, som trængte mest til istandsættelse. Det er jo fair nok. Hvis vi andre skal tynde ud i klædeskabet, så smider vi jo ikke det bedste tøj ud først. Vi tager det, der trænger til reparation og oplægning og nedlægning. Sådan har det jo også været her, hvis man nu skulle bruge lidt allegori og sammenligne de to forhold.

Men som sagt har jeg meget sympati for Lars Hutters og hans store hjerte i denne sag. Vi andre har også syntes, at det har været vildt ulykkeligt, hvad der er sket. Men jeg mener ikke, det er realistisk på nuværende tidspunkt, hvor vi er ved at arbejde os ud af puklen, så at stille et forslag om, at der kun må være en måneds ventetid på en plejehjemsplads.

Jeg er ked af at måtte sige til Lars Hutters, at det vil vi ikke kunne stemme for, fordi det er alt for rigtigt et forslag. Det er et langsigtet forslag, men det er, som om Lars Hutters lægger op til, at det er noget, vi skal beslutte her og nu. Men det lader sig jo ikke altid gøre, og det lader sig i hvert fald ikke gøre at genåbne de plejehjem, som er indstillet til lukning, og som for fleres vedkommende allerede er ved at blive tømt, og for nogles vedkommende allerede er helt tømt. Dem kan man ikke begynde at montere igen, det er ikke realistisk.

Men lad mig lige til slut tilføje, at det betyder ikke, at vi synes, det er lykkeligt, at folk venter på at komme på plejehjem.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (O): Jeg har fået at vide, at for alle formaliteters skyld skal jeg egentlig fremsætte det ændringsforslag til Lars Hutters' forslag, som er omdelt både sidste gang og denne gang. Det gør jeg så ved lige at læse det op. Der står bare:

»Med henblik på at opfylde den foreslåede garanti besluttet det at genåbne de plejehjem, som ellers er planlagt lukket, men hvor det stadig er praktisk muligt at drive plejehjem.«

I den forbindelse vil jeg godt spørge Grete Henius, der siger, at det ikke er realistisk at genåbne de plejehjem, fordi der er nogle beboere, der er på vej til at flytte: Jamen hvorfor er det ikke realistisk? Vi kan vel stoppe den udflytning og så sige, at de beboere kan flytte tilbage, der har måttet flytte, dem af dem der har overlevet det. Det kan vi jo gøre. Derfor er det, jeg spørger Grete Henius, hvorfor det ikke er realistisk. Det er da bare med at komme i gang.

Henrik Morgen (B): Jeg synes, at forslaget fra Lars Hutters er et ekstremt sympatisk forslag, som vi i denne kommune i virkeligheden burde have haft for mange år siden. Ligesom vi på børn- og unge-området jo har pasningsgarantier for, hvornår det skal tilbydes, så bør vi anstændigvis også have det på plejehjemsområdet for ældre og for alle, som har behov for en plejehjemsplads.

Det, som er værd at diskutere ud over det helt principielle, at det grundlæggende er et forslag, som jeg mener, alle partier bør kunne stå sammen om at støtte, det, der så bør diskuteres eller i hvert fald ihukkommes i debatten, er, hvilke konsekvenser det så vil have her og nu at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

indføre en sådan garanti på 1 måned eller 2 måneder eller 14 dage, eller hvad det nu måtte være.

Én ting er jo, at det vil have en effekt på den belastning, som er på hjemmeplejen. Det vil så sige, at hvis man kan øge plejehjems kapaciteten, så vil det alt andet lige have den effekt, at det vil lette presset på hjemmeplejen. Så det burde man egentlig holde sig for øje, også når man indførte en sådan garanti.

En anden ting er jo, at hvis vi her og nu beslutter at indføre f.eks. 1 måneds ventetid maksimalt på plejehjem, jamen så må vi måske også både på kort sigt og på længere sigt revurdere den plejeboligplan, som Borgerrepræsentationen også har vedtaget, nemlig hvor vi er i fuld gang med, i hvert fald på papiret, at ombygge en masse 1-rums-boliger i den eksisterende plejeboligmasse til 2-rums-boliger. Og sådan kan man blive ved.

Hvis vi udsteder garantier, så skal vi, som Venstres ordfører meget, meget rigtigt sagde, altså også være i stand til at holde dem. Jeg tror heller ikke, at forslagsstillerne er helt sikre på, at det faktisk vil være muligt at genåbne allerede nedlagte plejehjem eller ej.

Derfor mener vi som sagt, at det er rigtigt at støtte intentionen i forslaget fra Lars Hutters. Vi mener også, det er rigtigt at henvise det til udvalget med henblik på drøftelse, først og fremmest for at indpasse det i hele den ældrepolitik, som er under udarbejdelse i dialog med ældre og med brugere og interessenter og borgere i det hele taget på området.

Omkring ændringsforslaget, som er stillet, må jeg sige til formanden og til forsamlingen, at jeg har lidt svært ved at se sammenhængen i det, og egentlig ville jeg faktisk foreslå, at vi behandler det forslag som et selvstændigt forslag, altså debatten nu for 117. gang, som det foreslås, at genåbne allerede lukkede plejehjem. Jeg mener, det er et separat forslag, som har været drøftet flere gange og er stemt ned og tilbage i udvalg adskillige gange her i Borgerrepræsentationen.

Men det er et forslag, som under alle omstændigheder bør kunne stå alene i forhold til det meget sympatiske forslag fra Lars Hutters, som vi meget gerne vil drøfte videre i en 100 pct. imødekommende atmosfære med henblik på en løsning på det område.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (O): Jeg vil bare lige spørge Henrik Morgen og Det Radikale Venstre: Hvad vil der så egentlig være galt, hvis en følgevirkning af at vedtage forslaget om en omsorgsgaranti på 1 måned ville være, at man stoppede op og så på, er det egentlig nødvendigt, at en række af de her ældre har 2 rum, eller ville det være nok, at de i hvert fald i en overgangsperiode bare havde ét rum, og man så til gengæld kunne skaffe tilstrækkelige plejehjemspladser til alle. Ville det egentlig ikke være en meget god idé?

Vi skal huske på, at der er mange af de her ældre, som ikke er særligt mobile, og som ikke har meget gavn af, at der partout, absolut skal være 2 rum. Så var det ikke meget fleksibelt, at vi i en situation, hvor vi mangler pladser, rydder op og siger: O.k., så accepterer vi 1-rums-løsningen, i hvert fald i en overgangsperiode, til gengæld for, at vi kan opfylde alles behov?

Preben Møller Hansen (P): Nu har vi så situationen, hvor vi skal diskutere det med plejehjemmene. Jeg er ikke bange for dirigenten, heller ikke om hun vil stoppe højttaleren. Jeg skal sgu nok forklare, hvad det er jeg mener. Men nu var det Bente Frost, der var her før, og hun kunne jo godt tage mosten, så jeg tænkte: Nu tegner du dig til ordet. Det var ikke nødvendigt, for Lars Hutters havde jo sådan set sagt det, der skulle siges, og det havde Peter Skaarup også.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Det, der undrer mig allermost, er den enorme forståelse, der er for det problem og for det forslag, Lars Hutters har fremsat. Det var jo ikke de samme tanker, der gjorde sig gældende, da vi diskuterede, om vi skulle nedlægge så og så mange plejehjemspladser. Da var det helt andre toner, der kom, også fra en Grete Henius. Men det er da bedre, at de kommer på gode tanker på et tidspunkt. Det skal man selvfølgelig kun glæde sig over.

Men jeg har en lille kritik til min gode ven Lars Hutters. Jeg synes, det er at gå lidt for vidt at sige, at man skal vente 1 måned. Næh, man skal sgu til med det samme. Der er jo plejehjemspladser, og der er kun én ting at gøre, og det er at træffe den beslutning, at de skal ind med det samme. Så sker der det, hvis man træffer en sådan beslutning, at så tvinges de til, de, der er modstandere af, at vi har plejehjemmene, at genåbne dem, der er under afvikling.

Så er der min gode ven Peter Martinussen. Han beklagede, men var dybt forstående over for det forslag, men beklagede alligevel, for der er noget med penge. Jamen så kunne man jo stille et ændringsforslag eller et tilføjelsesforslag om, at alle parkeringsafgifter og parkeringsbøder, der vælter ind i kassen, som ikke står på budgettet, kunne man jo lade gå alene til det formål. Så var man jo ude over hele problemet med, at der er ingen økonomi.

De penge er jo ikke nogen, man kan kalkulere med, før de er der, men ifølge det, man kan læse i aviserne, så vælter det ind med millioner på de der, jeg havde nær sagt plattenslagertrick, som de laver for at få ekstraskatter ind i kassen. De penge kunne man lade gå alene der til.

Så kunne man også, når man diskuterer budgettet, sige, at Peter Martinussen skal bare have 150 mill. kr. mere om året end det, de ellers havde tiltænkt, og så har vi det hele kørende på skinner igen. Det vil jeg foreslå, at vi lægger hovederne i blød på, og så får lavet nogle forslag af den art ...

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Nej, jeg smed dig ikke ned, Preben Møller Hansen. Du var så pæn.

Nu ringer jeg ind. Det er, fordi vi er så få herinde, så det kan vi ikke have. Jeg ringer ind, fordi vi skal være beslutningsdygtige herinde i salen, og det er vi ikke. Så går vi til 2. runde.

Henrik Morgen (B): Blot et svar til Peter Skaarup, som jo har helt ret i, at mange ældre jo lige så gerne vil have en 1-rums-bolig som en 2-rums-bolig på et plejehjem, fordi det vigtige for dem formentlig er, at det er en plejehjemsplads. Jeg kan ikke være mere enig, fordi det er jo vigtigere, at alle med behov for en plejehjemsplads også får en plejehjemsplads, frem for, at de færre heldige, der så vil være, kan få 2 værelser frem for 1.

Jeg må også sige, at Peter Skaarup tror jeg også er politisk erfaren nok til at vide, at Det Radikale Venstre næsten altid søger at undgå kortsigtede løsninger, fordi det er og bliver lap-løsninger. Derfor mener vi altså heller ikke, det er en løsning midlertidigt at genåbne eller for den sags skyld permanent genåbne plejehjem, som vi har lukket med åbne øjne. På trods af beslutningsgrundlag og hvad der ellers har været drøftet, så har vi lukket plejehjemspladserne ud fra et faktum, som stadig står uantastet, at der er færre ældre, og i totalantal er der altså også færre med behov for plejehjemsplads.

Det er også at føje spot til skade at genåbne nogle af de pladser, som, og det er så det tredje argument for ikke at gøre det her hverken midlertidigt eller permanent, jo ikke var tids-svarende plejehjem. Uanset at det kun var 1-rums-boliger, så lever de ikke op til den standard, vi gerne ser på vores plejehjem i Københavns Kommune.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Lars Hutters (L): Allerførst skal jeg da takke for den store sympati, der har været omkring forslaget. Det tror jeg vil glæde mange af de ældre, som forhåbentlig med tiden får gavn af det. Det er jo rart, der har været mange gode bemærkninger om det. Jeg vil gerne citere Martin Geertsen, som sagde, at det her var virkelig menneskene før pengene. Jeg var da glad for, at det blev konstateret.

Under de lange ordførertaler kunne jeg ikke lade være med at se flere af de ældre, som jeg jo kender, og som igennem meget lange tider har ventet og ventet og ventet tålmodigt for de flestes vedkommende, lidt kritik, nogle gange meget kritik fra de pårørende. Der er ingen som helst tvivl om, at sådan en garanti vil være en meget, meget stor hjælp over for den overmagt, som mange ældre og pårørende føler, når de sådan er overladt til at sidde der og vente og ligesom føler, at de er glemt af samfundet.

Så jeg tillader mig at tro på, at når Sundheds- og Omsorgsudvalget får det over, så behandler de det på en sober og en god måde, at det ikke kommer til at ligge og sylte og overvintre i årevis, fordi så har man jo ikke gjort noget gavn. Men med den sympati, der var i aften, så tror jeg på det.

Men jeg vil da også sige, når borgmester Peter Martinussen taler om det der med penge, fordi selvfølgelig betyder det da noget, og det ved borgmesteren jo også udmærket godt, at jeg ved. Der er 264 dage til vi skal have valg til Borgerrepræsentationen. Jeg synes, det ville klæde Borgerrepræsentationen politisk markant at turde stå frem og sige: Vi vil prioritere pengene på den og den måde, forstået på den måde, at de partier, som vil have plejehjem, så mennesker ikke skal vente på at komme på plejehjem, klart og tydeligt går ud og siger, at det prioriterer vi pengene til.

Og omvendt, at borgmester Peter Martinussen og Socialdemokratiet er så ærlige og uden omsvøb siger, at det prioriterer vi ikke penge til, det er vores klare politik, at det skal der ikke prioriteres penge til, og ikke komme med en masse omsvøb, men klart og tydeligt, og lad så befolkningen tage stilling ud fra det.

Det vil være ærlig politik, og det vil være politik på en måde, hvor man viser, at det, man har stået for herinde i Borgerrepræsentationen, vil man egentlig gå til valg på.

Det vil jeg egentlig godt spørge borgmester Peter Martinussen og Socialdemokratiet om: Kan vi omkring et hovedpunkt i den kommende valgkamp, for det vil det blive, i al fredsommelighed sige, at her på denne side står vi, vi vil have bevaret plejehjemmene? Vi vil have, plejehjemmene skal være, og det skal pengene prioriteres til, så borgmester Peter Martinussen og Socialdemokratiet kan sige: Vi vil prioritere pengene til noget andet, inklusive at give penge til Parken og Melodi Grand Prix og hvad pokker det er, alt det, man altid har penge til, men altså ikke til plejehjem.

Det vil jeg godt, nu når borgmesteren har været inde på det med pengene, om vi også lige kan få en bemærkning om det. Der er 264 dage, vi kunne selvfølgelig også gøre det for at gøre pinen kort, at vi kunne blive enige om, at nu kunne vi måle det, og så kunne vi lave en vejledende folkeafstemning om, hvordan vi skulle prioritere det.

Men tak for det. Jeg sidder ikke selv i Sundheds- og Omsorgsudvalget, det er er sikkert nogle, der synes er ganske udmærket. Men jeg går så ud fra med de meget sympatiske bemærkninger, at man så også lover hinanden, at det ikke skal være en syltekrukke, men det skal være i den ånd, som jeg faktisk udmærket hørte, og som jeg var utroligt glad for.

Jeg kan mærke, at partierne rent faktisk har ment det. Og bliver det vedtaget, så føler jeg mig ret sikker på, at så er der opnået et virkeligt gode. Det tror jeg også, borgmesteren kan fortælle til de grupper, der sidder og arbejder, at det vil være et gode, hvis en sådan garanti blev gennemført.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Grete Henius (C): Jeg synes, det er beskæmmende, at så mange medlemmer af Borgerrepræsentationen har valgt ikke at følge debatten om det alvorlige problem, vi har her i København, nemlig at vi mangler plejehjemspladser. Det er dybt beskæmmende.

Når det er sagt, så vil jeg godt lige sige til Preben Møller Hansen, som uden al tvivl også har sit hjerte på rette sted, at det er meget morsomt at stå og sige: Nej, nej, der skal overhovedet ikke være ventetid. Men det ved Preben Møller Hansen jo godt er urealistisk at sige. Det er et popforslag. Nu har du været her i så mange år, så nu synes jeg ikke, at Preben Møller Hansen skal blive ved med at fyre sådan nogle popforslag af. Altså tingene er jo ikke morsomme ved at blive ved med at blive gentaget ... (*Preben Møller Hansen: Du kan bare holde din kæft!*). Så, nu opfører du dig ordentligt for en gangs skyld.

Til Peter Skaarup må jeg sige, at det er jo ikke så enkelt bare at åbne nogle plejehjem igen. Hvis Peter Skaarup f.eks. prøvede at forestille sig, at han skulle flytte fra sin lejlighed, og nu var Peter Skaarup kommet hen i en anden lejlighed og havde fået indrettet sig der, håndværkere havde afmonteret skabe og komfur og strømførende ledninger og hvad ved jeg, vandforsyning og alt og var begyndt at fjerne alt løst udstyr fra den lejlighed, han havde beboet. Så er det altså ikke særlig morsomt pludselig at få at vide: Nu kan De godt flytte ind igen, hr. Skaarup, og så skulle begynde forfra. Det er heller ikke realistisk at foreslå, at det skulle være på den måde.

Peter Skaarup har ret i, at der naturligvis er nogle, der vil være ligeglade med, om de bebor 1 eller 2 værelser på et plejehjem. Men ligesom vi andre, som ikke er på plejehjem, har fået bedre boligforhold igennem de sidste 100 år, man bor ikke så trangt og snævert mere, på samme måde synes jeg også, at gamle mennesker har ret til også at bo ordentligt, når de bliver gamle, så de skal på plejehjem. Derfor kan jeg godt forstå, at man har valgt at sige: Nej, gamle mennesker skal bo ordentligt.

Det er også et spørgsmål om, at personalet skal kunne passe beboerne på en hensigtsmæssig måde. Mange af de mennesker, der bor på plejehjem i dag, er jo så dårlige, at de ikke selv kan komme på toilettet. Der skal en hjælper på hver side af toilettet for at hjælpe dem. Der skal være flere personer til at give dem et bad, og der skal være ordentlige badeværelser, hvor personalet kan fungere uden at få diskusprolaps og andre fysiske skader. Så det lyder meget pænt, at ét værelse er godt nok, men man kan ikke blive ved med at sige, at folk kan bo så ringe, som de altid har boet.

Men jeg synes, at vi skal være glade for, at der i det mindste er udsigt til, at puklen er på vej ned. Så må vi sætte vores lid til det løfte, vi har fået fra sundhedsborgmesteren, og håbe, at han er i stand til at indfri det – borgmesteren ser allerede helt bekymret ud ved tanken om, at jeg nu vil klynge ham op på det løfte, han har givet – nemlig et løfte om, at der vil blive sørget for bedre pleje i hjemmene, altså den primære pleje, således at gamle mennesker har mulighed for at være i deres eget hjem under betryggende forhold og betryggende pleje. Altså der har været givet tilsagn om en intensivering af hjemmeplejeforanstaltningerne.

Vi må så sætte vores lid til, at pengene vil blive kanaliseret derovertil, de penge, der skulle have været brugt til plejehjemmene.

Martin Geertsen (V): Det er sådan set et spørgsmål til borgmesteren. Jeg vil godt bede borgmesteren om at komme med en vurdering af, hvornår borgmesteren tror, at man kan have et forslag på bordet. Nu sender vi det i udvalg. Hvad er borgmesterens vurdering af, hvornår man kan have et forslag på bordet her i Borgerrepræsentationen, som går på at opfylde de intentioner, der ligger i Lars Hutters' forslag?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Grunden til, at jeg siger »intentioner«, er, at jeg ikke er klar over, om vi skal lande på 1 måned, 1½ måned eller 14 dage, lidt analogt med det, Henrik Morgen var inde på før. Men hvornår vurderer borgmesteren, med den ekspertise, han har, at man kan have et forslag på bordet her i Borgerrepræsentationen, som lever op til intentionerne i Lars Hutters' forslag. Kan borgmesteren give en vurdering af det? For ellers kommer vi med et forslag til det, hvis ikke borgmesteren kan give en vurdering af, hvad han synes, der sådan rent tidsmæssigt vil være det mest rationelle.

Peter Skaarup (O): Nu har jeg jo ventet lidt på, at vores borgmester på området fik sat tingene på plads, men det ser ikke ud til, at borgmesteren har bedt om taletid. Men det kan være, at nogle af de spørgsmål er så uduelige og ufornuftige og dumme, at de ikke er værd at besvare. Martin Geertsen har stillet nogle spørgsmål, jeg har stillet nogle spørgsmål, der er flere, der har stillet spørgsmål, så det må vel være rimeligt at få svar på dem.

Et af spørgsmålene mener jeg er ret afgørende, og det er spørgsmålet om de beregninger, der ligger til grund for, at vi nu står i den uheldige situation, at der er så mange, der ikke kan få en plejehjemsplads. Der har Dansk Folkeparti jo stillet en række spørgsmål i Sundheds- og Omsorgsudvalget ved Louise Frevert, og vi venter spændt på svar, men der må jo være nogle svar på vej.

Der kunne jeg godt tænke mig allerede nu at høre Peter Martinussen, om det er rigtigt, at de beregninger har været manipuleret, eller det er forkert, om det er en skrøne, eller det er rigtigt, at der har været tale om manipulering af beregninger, der har gjort, at tallene er blevet skæve, der igen har gjort, at vi altså står i den kedelige situation med meget, meget lange ventelister på plejehjemsplads i dag. Det synes jeg vil være klagende for alle.

Så er der flere, der nævner, både Henrik Morgen og Grete Henius, at vi skal fastholde planen om, at der skal være 2 værelser. Jeg er for så vidt enig i, at det ville da være det skønneste. Men når vi nu har en situation, hvor vi helt klart kan se, at vi mangler masser af plejehjemspladser, så kunne vi jo dog godt fravige de her meget forkromede principper en enkelt gang og så sige, at nu sætter vi altså dem ud af kraft i en periode, indtil vi ikke har de ventelister længere. Det ville være sund fornuft, logik for burhøns, at gennemføre en sådan plan. Derfor forstår jeg ikke rigtig, at ikke nogen, hverken Henrik Morgen eller Grete Henius, er parate til at gå ind i den tankegang, at det kunne da være en mulighed på lidt kort sigt.

Så siger Grete Henius: Jamen vi kan da ikke sige til folk, I må flytte, sætte dem ind i et andet plejehjem og så sige, at nu skal de flytte tilbage igen, eller sætte dem ind i en ældrebolig, nu skal I flytte tilbage igen. Det er jo heller ikke nødvendigt, hvis vi sørgede for at genåbne nogle af de plejehjem, som man er i færd med fra flertallets side, bl.a. De Konservative, at lukke. Så kunne vi jo starte med at tage nogle af de over 100 ældre mennesker, der ligger på hospital i dag på gangene til gene både for de mennesker, der skal færdes på hospitalerne, men søreme også til skade for dem, der skal ligge på de her gange, og flytte ind i de plejehjem. Det vil da trods alt være en forbedring i stedet for at ligge på gangen på et sygehus at komme ind og få en plejehjemsplads. Det vil da være en forbedring, og det vil da være noget, der ville være fornuft i.

Så jeg synes, der mangler noget logik i de afvisninger, vi ser her. Og jeg forstår egentlig ikke, hvorfor Venstre og Konservative og Radikale, som næsten under hvert eneste punkt, når det gælder sundhedsområdet, er parate til at sige, at de er blevet snydt, de får ikke ... (*Afbrydelse*). Ja, sundhedsborgmesteren har travlt med andre ting ...

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Undskyld, Peter Skaarup, der er lidt uro, men du får ordet igen.

Peter Skaarup (O): Nej, men jeg hører jo både Venstre og Konservative, og jeg hører egentlig også De Radikale lidt nogle gange og CD sige, jamen vi føler ikke, vi er taget med på råd. Her er der gennemført noget, som vi ikke synes om.

Der er også nogle beregninger, som man må sige ikke var i tråd med det, går jeg ud fra, som Venstre og Konservative, De Radikale og CD har ønsket sig, fordi det ikke er nogen beregninger, der har holdt vand, det viser tallene nu.

Hvorfor så ikke tage skridtet fuldt ud og sige: O.k., på baggrund af de forkerte oplysninger, forkerte beregninger, så støtter vi altså et forslag fra Lars Hutters om en omsorgsgaranti, så støtter vi altså et forslag om at genåbne de plejehjem, så vi kan få huset de ældre mennesker? Det ville da være meget naturligt.

Så lad os prøve at bruge den sunde fornuft, i stedet for at være så stædige og bare sige: Jamen vi vil stemme det ned, vi vil stemme alle ændringsforslag ned, og så vil vi måske diskutere om nogle måneder, om vi kan lave en eller anden form for omsorgsgaranti.

Så jeg efterlyser ligesom Martin Geertsen svar på, hvornår vi kan få en omsorgsgaranti, og hvor lang tid den omsorgsgaranti skal være. Jeg håber, borgmesteren kommer herop og svarer.

Preben Møller Hansen (P): Det, der får mig til at tage ordet, er Grete Henius, som åbenbart har en helvedes dårlig samvittighed over sine tidligere stillinger, og så skal hun prøve på at gøre det, vi andre siger, til noget odioøst, nemlig det, jeg gav udtryk for, hvordan man kunne finansiere. Det var så et popforslag. Næh, det er ikke noget popforslag. Nu skal jeg udarbejde det skriftligt, og så kan du få lov til at tage stilling til det på et senere tidspunkt.

Men der er også andre måder, man kan få penge på. Vi kan jo se her, vi bevilger millioner og atter millioner kroner til alt muligt og skærer ned på vores ældre, og det er det, jeg ikke kan acceptere.

Hvad var der i vejen for, at man stoppede alle de forbandede udlandsrejser, hvor folk æder og drikker og slås i flyvemaskine og skidt og lort? Stop alt det lort. Det er penge, som vi bruger af skatteborgernes penge, i stedet for at bruge dem til vores ældre, som har betalt skat hele tiden til det her foretagende.

Så kunne jeg forstå på Grete Henius, at hun mener, det er bedre, at der ligger 170 mennesker på sygehusgangene, frem for at de får en 1-værelses-lejlighed. Det må hun jo synes, det er bedre. Det er nok, fordi hun selv mener, hun klarer nok sin egen alderdom bedst. Hun har sikkert raget til sig.

Borgmester **Peter Martinussen**: Det skal bare være to små bemærkninger.

Når jeg nu er kommet på talerstolen, primært for at svare Martin Geertsen, og det skal jeg lige vende tilbage til, så kan jeg ikke dy mig for at sige til Grete Henius, jeg skal i øvrigt ikke blande mig i Grete Henius' ordvalg heroppe, men bare sige, at den der med, hvad borgmesteren har givet løfte om, der må jeg stiltfærdigt sige til Grete Henius, at pr. 1. januar 1998 indførte vi noget, der hedder udvalgsstyre. Det vil sige, det kan ikke nytte noget, at Grete Henius trods sine mange år i forsamlingen her ensidigt nu tror, at man kan stå og sige: Borgmesteren har også lovet mig et eller andet. Næh, fru Grete Henius kommer til i Sundheds- og Omsorgsudvalget på det her som på alle andre områder, det udvalg behandler, selv at være med til at tage stilling og selv også bære en del af ansvaret for beslutningerne. Sådan er det nu engang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Nå, og det, jeg så gerne ville sige til Martin Geertsen, der efterlyste, hvornår det her forslag – som vi jo alle sammen har sympati for, kan jeg høre, vi har også – kunne komme tilbage. Som jeg sagde indledningsvis, så mener jeg i virkeligheden, at det bør ses i forhold til, og det forstod jeg også, Lars Hutters egentlig selv var indstillet på, den dialog, vi i øvrigt har med københavnere om en ny ældrepolitik og bør vurderes i forhold til de mål og værdier, vi lægger der.

Dem kigger denne forsamling godt nok på forhåbentlig før sommerferien. Alligevel vil jeg foreslå, også da der er klar økonomi i det her, at det var noget, vi tog stilling til i forbindelse med budgetvedtagelsen i år som det seneste tidspunkt. Der synes jeg til gengæld også, det hører hjemme, fordi så kan man sætte handling bag ordene og vedtage en garanti for plejehjemsplads med en eller anden rimelig ventetid for det, og så også sikre, at der er de midler, der skal til for faktisk at opfylde det.

(Kort bemærkning).

Martin Geertsen (V): Da det jo er en diskussion om garantier det her, så vil jeg gerne have en helt klar garanti, så jeg vil gerne stille som ikke et ændringsforslag, jo, det er vel teknisk set et ændringsforslag til Lars Hutters' forslag, at vi senest i forbindelse med budgetvedtagelsen får intentionerne i Lars Hutters' forslag om en omsorgs-, pleje-, ventelistegaranti tilbage her i Borgerrepræsentationssalen til endelig vedtagelse. Det vil jeg gerne stille som ændringsforslag.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Det skal jeg lige have skriftligt, Martin Geertsen. Så er det Grete Henius i 3. runde.

Grete Henius (C): Borgmester Peter Martinussen udtalte her, at der var et eller andet, jeg havde sagt, han ikke ville kommentere. Jeg vil til gengæld gerne kommentere, hvad borgmesteren har sagt heroppe.

Borgmesteren mente, at jeg ikke kunne lade ham hæfte for noget, han havde sagt, fordi vi har jo udvalgsstyre, og det var jo slet ikke ham. Nej, men det er det, når der er pressemeddelelser om noget godt; så er det borgmesteren, der åbner et plejehjem, så er det borgmesteren, der giver, så er det borgmesteren, der uddeler, så er det borgmesteren mig her og borgmesteren mig der. Men når det er noget ubehageligt, så er det ikke borgmesteren, så er det udvalget.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Peter Martinussen**: Nu har denne forsamling jo meget viseligt truffet beslutning om at lade være at lave flere plejehjemslukninger.

Jeg ville ellers have stillet Grete Henius det forslag, at jeg lover aldrig mere i denne eller næste valgperiode at åbne et plejehjem, uden at jeg nævner Grete Henius, hvis Grete Henius til gengæld lover mig, at hver gang Grete Henius deltager i lukning af et plejehjem, så tager hun også medansvaret for det.

Peter Skaarup, Louise Frevert, Birthe Nødgaard, Aage Pedersen, Poul Nielsen og Karin Storgaard (alle O) stillede følgende ændringsforslag:

”Med henblik på at opfylde den foreslåede garanti besluttes at genåbne de plejehjem, som ellers er planlagt lukket, men hvor det stadig er praktisk muligt at drive plejehjem.”

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 1. marts 2001**

Ændringsforslaget blev forkastet med 27 stemmer imod 21.

For stemte: F, Ø, O, P og L.

Imod stemte: A, V, C, B og D.

Martin Geertsen (V) stillede herefter følgende ændringsforslag:

”BR tager senest i forbindelse med budgetvedtagelsen for 2002 stilling til intentionerne i Lars Hutters forslag om en ventelistegaranti.”

Ændringsforslaget blev godkendt med 48 stemmer imod 0.

For stemte: A, V, F, Ø, O, C, B, P, L og D.

Endelig foreslog borgmester Peter Martinussen (A) beslutningsforslaget henvist til Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Forslaget blev godkendt med 48 stemmer imod 0.

For stemte: A, V, F, Ø, O, C, B, P, L og D.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så har jeg modtaget et forslag fra 6 medlemmer i salen i henhold til Borgerrepræsentationens forretningsorden § 4, stk. 7, om, at mødet afsluttes nu, og at den resterende del af dagsordenen, bortset fra punkt 24 (94/01), udsættes til næste ordinære møde.

Lars Hutters (L): Jeg har naturligvis stor sympati for, at mødet, sådan som det egentlig også er fastsat i forretningsordenen, sluttede nu, men jeg vil indrømme, at jeg forstår ikke rigtig, hvorfor man ikke samtidig udskyder punkt 24.

Der er omdelt et 10 siders notat på medlemmernes pladser omkring sagen, der vedrører valg af omsorgssystem, som jeg rent faktisk har en opfattelse af, at måske bortset fra undertegnede har skimlæst det lidt igennem, har man ikke læst det. Jeg synes, at det giver en mulighed for yderligere lige at få det her læst igennem og være helt sikker på, at de svar på spørgsmål, der er kommet, gør, at vi kan få det mest kvalitative.

Så jeg skal som ændringsforslag til det af de 6 medlemmer foreslåede også stille forslag om, at vi naturligvis også udskyder punkt 24.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi har lige et par ting heroppe, vi skal have afklaret først, så jeg må bede om, at vi får en lille timeout på et par minutter.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi genoptager mødet. Nu er det sådan, at 6 medlemmer af Borgerrepræsentationen ikke kan »overrule« et medlems initiativret. Så for, at man skal udsætte en sag, skal de medlemmer, som har et forslag til behandling i aften, være indstillet på, at selve sagen udsættes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Så nu gør jeg det, at jeg læser sagerne op i den rækkefølge, de kommer, og hvis de medlemmer, der har sagerne, siger, at de er med på, at de udsættes, så kan vi udsætte dem. Er medlemmerne ikke indstillet på, at sagerne udsættes, så gennemfører vi mødet i aften ... (*Afbrydelse*: Hvornår udsættes sagerne til?). Sagerne udsættes til det næste ordinære møde, den 29. marts 2001. Det vil sige, man kan også indkalde til et ekstraordinært møde.

Peter Skaarup (O): Jeg skal sige på vegne af Dansk Folkepartis Gruppe, at vi er helt med på at udsætte alle sagerne fra det her møde. Vi synes, det er i orden, at man altid slutter møderne kl. 23.

Men vi har dog en bøn, når man gør det, og det er, at man sikrer, at de medlemsforslag, der gang på gang bliver udsat, ikke ender nederst på dagsordenen, så de bliver udsat igen, igen. Altså at man starter med de medlemsforslag, der er blevet udskudt, først på dagsordenen på det nye møde. Kan vi ikke være enige om det?

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg tror, at det har vi hørt alle sammen, og vi kan godt heroppefra love, at de medlemsforslag, der bliver udskudt, kommer først på dagsordenen på det næste ordinære møde.

Mona Heiberg (A), Martin Geertsen (V), Jens Johansen (F), Morten Kabell (Ø), H. Thustrup Hansen (C) og Henrik Morgen (B) fremsatte forslag om, at mødet afsluttes (nu), og at den resterende del af dagsordenen – bortset fra punkt 24 (sag 94/01) – udsættes til næste ordinære møde (den 29. marts 2001).

Lars Hutters (L) stillede ændringsforslag om, at også punkt 24 (sag 94/01) udsættes til mødet den 29. marts 2001.

Ændringsforslaget blev godkendt med 30 stemmer imod 12.

For stemte: 4 medlemmer af V (Tine Peters, Preben Bille Brahe, Vagn Hindkjær Pedersen og Wallait Khan), F, Ø, O, C, B, P, L og D.

Imod stemte: A med undtagelse af 1 medlem (Lubna Elahi) og 1 medlem af V (Leslie Arentoft).

Undlod at stemme: 1 medlem af A (Lubna Elahi) og 2 medlemmer af V (Søren Pind og Martin Geertsen).

Den del af forslaget om udsættelse, der vedrører dagsordenens punkt 23 (sag 89/01), blev forkastet med 25 stemmer imod 20.

For stemte: V med undtagelse af 1 medlem (Leslie Arentoft), O, C, B, P og D.

Imod stemte: A, 1 medlem af V (Leslie Arentoft), F, Ø og L.

Forslagsstillerne til dagsordenens punkt 18 (sag 93/01) tilkendegav i henhold til Styrelseslovens § 11, stk. 1, at de ikke ønskede beslutningsforslaget udsat.

Endvidere tilkendegav Forslagsstillerne til dagsordenens punkt 19 og punkt 20 (sag 72/01 og sag 67/01) i henhold til Styrelseslovens § 11, stk. 1, at de var indforstået med, at de 2 sager blev udsat til mødet den 29. marts 2001.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Da der ikke blev forlangt afstemning over den del af forslaget om udsættelse, der vedrører de resterende sager, var også punkt 21 (sag 83/01) og punkt 22 (sag 97/01) udsat til mødet den 29. marts 2001.

Hermed var også de 2 sager, der ved mødets begyndelse var optaget på dagsordenen (sagerne 136/2000 og 541/2000), udsat til mødet den 29. marts 2002.

=====

19) BR 93/01. Medlemsforslag om, at der ikke udelukkes teatre fra DST's efterårskatalog

(Stillet af Martin Günter (F) og Jens Kjær Christensen (Ø)):

Borgerrepræsentationen pålægger de medlemmer, som er udpeget af Borgerrepræsentationen til Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab (DST), i DST at stille forslag om og stemme for at DST's beslutning om at udelukke en række teatre fra efterårets nytegningskatalog og/eller fællesannoncering skal trækkes tilbage.

Martin Günter (F): Jeg vil gerne bede om, at man lukker døren ud til Snapstinget, og at man bliver i salen.

Alle er vist helt klar over, hvad denne sag drejer sig om. I hvert fald har man haft alle muligheder for at blive informeret, eftersom der næppe har været ét dagblad, som ikke inden for de seneste uger har haft en leder, som bakkede det synspunkt op, som Jens Kjær Christensen og jeg her beder om Borgerrepræsentationens støtte til. Vi ønsker, at Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab ... (*Afbrydelse*).

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Ved I hvad! Nu må jeg bede om ro.

Martin Günter (F): Altså jeg synes ikke lige, Winnie behøver at være så næbbet, vel.

Vi ønsker, at Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab skal ændre sin beslutning om, at de små teatre i hovedstadsområdet ikke længere, som det ellers er sket i årtier, skal markedsføres på lige fod med de store teatre ved sæsonstarten i august-september måned.

Vi kender alle sammen de store teaterkataloger, som dropper ind ad brevsprækken efter sommerferien, og hvor man kan sidde og glæde sig over alle de dejlige forestillinger, der spilles i den kommende teatersæson. Uanset om det sker ved at abonnere, eller man blot inspireres ...

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Må vi så bede om ro i salen, og det gælder alle.

Martin Günter (F): Uanset om det sker ved at abonnere, eller man blot bestiller billetter på egen hånd, så får man gennem disse kataloger teatersituationen og teatersæsonen på et fad.

Det er jo ikke altid de store teatre, som appellerer mest til nysgerrigheden. Ofte fanges vi ind af et af de mindre teatres kammerforestillinger med nye skuespillere og nye tekster. Nogle af os har faktisk set både Ghita Nørby og Jørgen Reenbergs dygtigt sminkede ansigter til behov og føler måske, at virkeligheden kommer tættere på, når nye, ukendte ansigter i hverdags-tøj og spartansk scenografi taler gennem en forfatter, som vi måske aldrig har hørt om. Vi møder ofte den slags teater med færrest fordomme.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Hvorfor vi nu skal undvære informationen om disse teatre, forstår jeg ikke, og ingen har kunnet fortælle mig på en fornuftig måde, hvorfor der skal laves om på markedsføringen, så kun de store teatre skal synliggøres ved sæsonstart. Teaterfællesskabet, og det gælder også dets formand, Mona Heiberg, siger blot, at de store teatre har flest teatersæder, og derfor skal der reklameres mest for dem.

Så vidt jeg er orienteret, så er det ikke engang fast besluttet, hvordan teatrene overhovedet skal markedsføres ved sæsonstarten, altså efter sommerferien. Det er besluttet, at det sædvanlige gentegningskatalog udsendes i maj måned til alle abonnenter fra den afsluttede sæson samt til tidligere abonnenter. Det er altså ligesom i supermarkedet, hvor den, som køber 4 eller 6 bøffer, får disse endnu billigere og bliver bedre betjent end den, som uden at lade sig notere ved navn køber en billet eller 2 i løbet af sæsonen.

Men gentegningskataloget skal altså stadig udkomme i maj måned, og i dette katalog er både de små og de store teatre med. Så vidt, så godt.

Men nyttegningskataloget ved sæsonstarten, altså det katalog, som husstandsomdeles til os alle, har man, så vidt jeg har kunnet læse mig til, tænkt sig at droppe og lade det erstatte af avisreklamer eller indstik i aviser, hvor kun de store teatre markedsføres. Dette kan blive ikke mindre end en kulturpolitisk katastrofe, en tikkende bombe under hele hovedstadens teaterliv.

Københavns Kommune, og det vil sige denne Borgerrepræsentation, udpegede faktisk sidste år en række små storbyteatre, som får fast tilskud i de kommende år. Hvis udelukkelsen fra efterårskataloget eller fællesannonceringen medfører nedgang i publikumstallet, så undergraves disse teatres økonomi katastrofalt. Det kan København og vi herinde ikke være tjent med. Det kan blive endda meget dyrt for os. Det ser i øjeblikket ud til, at Kulturministeriet som følge af DST's beslutning vil tage administrationen af abonnementsordningen fra DST, fordi Teaterfællesskabet ikke varetager borgernes, men kun nogle få teatres interesser. Derfor vil det være absurd at lave om på markedsføringen af teatrene nu, hvis den genindføres fra næste sæson.

Desværre er der på nuværende tidspunkt kun ét at gøre, nemlig at Borgerrepræsentationen pålægger sine 3 medlemmer af Teaterfællesskabets bestyrelse at stille forslag om, at beslutningen om at droppe markedsføringen for de små teatre på lige fod med de store gøres om.

Formanden for Teaterfællesskabet har ikke vist vilje til at se de mulige katastrofale følger af Teaterfællesskabets beslutning i øjnene, og kulturborgmesteren har heller ikke vist forståelse for de små teatres problemer, men foretrækker vist i øvrigt også traditionelle udstyrsstykker på de store teatre. Derfor har det været nødvendigt at stille beslutningsforslag herinde, borgmester Thustrup Hansen. Derfor er det nødvendigt, at Borgerrepræsentationen beskytter hovedstadens små teatre.

Disse teatre skal ikke favoriseres, for slet ikke at tale om at blive forkælet. De skal blot ikke stilles ringere, end de er i dag. Det bliver de, hvis pengene til markedsføringen af teatrene ved sæsonstarten fremover skal reserveres til de store teatre.

Derfor håber forslagsstillerne, Jens Kjær Christensen fra Enhedslisten og jeg, at forsamlingen vil pålægge vores 3 medlemmer af Teaterfællesskabet at få taget sagen op til gavn for de små teatre her i byen.

Jeg har ikke kommenteret her Lars Rimfalk Jensens omdelte ændringsforslag. Jeg har forstået, at det måske kommer frem i anden sammenhæng, ellers vil jeg tale om det i næste omgang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Jens Kjær Christensen (Ø): DST's beslutning om at ekskludere de små teatre fra den centrale markedsføring er en tikkende bombe under hele hovedstadens teaterliv og kan anfægtes ud fra flere vinkler.

Der er et juridisk spor, der handler om, hvorvidt DST har levet op til lovgivningens bestemmelser angående nedsættelse af et fællesudvalg. Det vil jeg ikke komme yderligere ind på her; den diskussion vil fortsætte og vurderes andetsteds.

Så er der den kulturpolitiske vinkel. DST's hensigt med at udelukke de små teatre er, som næstformanden meget manende udtrykker det, at få »flere rumper i sæderne«. Det kan jo kun betegnes, når der ikke foreligger andre overvejelser, som et rent forretningsmæssigt synspunkt.

Mangel på helheds- og samtænkning af teaterudbuddet er ganske åbenlys. Fraværet af en strategi for, hvordan en fælles udvikling styrkes, er markant. For at der består en synergieffekt mellem de store og de små teatre, er jo ikke til diskussion.

Teaterdriften er, som vi alle ved, i udgangspunktet placeret i forskellige regier. Vi er involveret meget tydeligt i to af dem. Det ene er gennem HUR, Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab, og det andet er den ordening, som Martin Günter før omtalte, ordningen med de små storbyteatre, hvor vi jo har 12 små teatre i stald, som man kalder det.

Et helhedssyn burde vel i den forbindelse være især noget, som Borgerrepræsentationens politikere stod for, fordi virkeligheden er jo, at hovedparten af alle de her teatre, ja, det er vel på nær 2 af de 2 ordninger, jeg omtaler her, ligger i Københavns og Frederiksberg Kommuner.

Man burde forvente, at københavnske politikere så dette udbud, hvor man er med i flere af disse ordninger, i en sammenhæng. Men desværre må vi konstatere, at DST's flertals beslutning er uden perspektiv, fordi analysen simpelt hen er fraværende.

Teatrene, store som små, henvender sig stort set til det samme publikum. Med beslutningen nu sker der en klar fokusering på de store teatre, og man kan vel næppe påstå, at det kan styrke de små teatre og sammenhængen i det samlede teaterudbud i hovedstadsområdet.

DST's aflad i denne forbindelse består i at etablere en særlig rabatordning for unge. Om det er institutioner, folkeskoler eller gymnasier, er jo noget, der arbejdes med i øjeblikket, så det kan man ikke sige noget helt præcist om. Det er 12.000 billetter med en særlig rabat på 25 kr.

At stimulere unge til at komme ind i teaterets mangfoldige og inspirerende verden, er i sig selv ikke noget dårligt initiativ. Men når vi nu endelig snakker sammenhæng, og hvorfor det måske går lidt dårligt på nogle af de store scener, så burde det selvfølgelig også være samtanke ind at få de unge engageret også i forhold til de store teatre.

Næh, det afgørende, der sker på de små teatre med beslutningen, er, at de på et meget vigtigt tidspunkt, lige før sæsonstart, smides ud af det fælles mediebillede, hvor de hidtil har optrådt, og rykkes ned i 2. division.

Den 3. vinkel eller det 3. spor er det demokratiske. Det er ingen hemmelighed, at det er en noget modsætningsfuld rolle, DST's bestyrelse skal udføre. Man har 2 roller. Den ene er konkret at være bestyrelse for et antal teatre. Den anden er at forestå en abonnementsordning, som dækker meget bredere og videre. Og imellem disse 2 ordninger er der altså en indbygget modsætning.

I betragtning af, at der er en teaterlov på trapperne, og hvor vi må forvente, at der kommer nogle markante ændringer, så virker det jo endnu mere hovedløst og uden nogen kulturpolitisk overvejelse at ville smide de små teatre ned på bageste bänk. Derfor vil jeg gerne som medlem af DST's bestyrelse pålægges af jer det, jeg har gjort allerede én gang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Mona Heiberg (A): Lad mig indledningsvis slå fast, at DST's styrelse, som har kompetencen i denne sag, nu 2 gange har haft sagen forelagt og begge gange fastholdt at gennemføre det forslag, som entreprenøren på området, Arte, har fremsat efter aftale med teatrene og på baggrund af en tilkendegivelse fra DST's styrelse om, at man ønskede en modernisering af markedsføringen.

Det vil alene på denne baggrund være helt urimeligt at forsøge at omgøre DST's beslutning. Men også andre forhold taler for at gennemføre den beslutning, DST har truffet. Lad mig lige nævne 5 stk. – Jens Kjær, nu gælder det om at høre efter.

Man har i 30 år i august måned husstandsomdelt en brochure i HT-området, hvor alle teatres repertoire kunne ses. Over tid er udbuddet af teatre som bekendt vokset kraftigt med bl.a. det resultat, at brochuren bliver stadig mere og mere uoverskuelig.

Hertil kommer, at effekten af husstandsomdelingen er blevet stadig ringere, og i sidste sæson nåede den ned på at afføde et salg af kun 28.000 billetter svarende til, at markedsføringsomkostningerne var på over 100 kr. pr. billet.

DST bad på den baggrund Arte om at finde nogle alternativer til den hidtidige praksis. Arte skulle så finde et alternativ til den hidtidige praksis. Effekten var simpelt hen for ringe. Arte forhandlede herefter med teatrene – og nu vil jeg bede Jens Kjær lytte igen – i det samarbejdsudvalg, man har til sådanne formål, og ud af disse forhandlinger kom bl.a. det forslag, som DST efterfølgende tilsluttede sig, nemlig at opgive husstandsomdelingen og i stedet gå over til en mere segmenteret markedsføring.

Man tager faktisk en beslutning om 1) at opgive husstandsomdelingen, som ikke havde effekt, 2) at modernisere markedsføringen gennem at bruge forskellige midler mod forskellige målgrupper.

Det tredje, jeg vil sige, er, at indholdet i den nye markedsføringsplan er i hovedtræk, at det hidtidige sæsonmagasin også i år, Jens Kjær, også i år kommer i maj måned ... (*Afbrydelse*). Nå, det var jeg ikke helt klar over. Jens Kjær var sikker på, at det også kommer i år, og indholdet vil også være der.

Dette magasin, som i det seneste år er det magasin, altså Jens Kjær, hvor alle er med, der har genereret over 80 pct. af det samlede salg, uddeles altså også i år fra Irmaforretninger og fra cafeer m.v. Man sikrer med andre ord, at en kerneforretning bevares og styrkes.

Når det drejer sig om at hverve nye kunder til abonnementsordningen, så går man i år lidt anderledes frem. Man laver et indstik, som uddeles sammen med de store søndagsaviser, hvor de 10 store teatre præsenteres. De står traditionelt for 80 pct. – og jeg gentager: 80 pct. – af salget. Håbet er, at et sådant overskueligt indstik med et begrænset udbud vil appellere til nye kunder. Samtidig iværksættes en kampagne for at bringe børn og unge i teatret, og dette sker bl.a. ved at nedsætte priserne på skoleklasser til bare 20 kr. pr. billet.

Dette initiativ laves sammen med de små teatre, som hermed får bedre muligheder for at generere et nyt publikum. De kan f.eks. spille om formiddagen en eller to gange om ugen, og de får naturligvis fuld dækning for rabatten via tilskuddet fra abonnementsordningen og et særtilskud fra markedsføringsmidlerne.

Man vælger altså at udnytte forskellige teatres forskellige muligheder optimalt i stedet for blot at blive ved med at kaste penge ud til en husstandsomdeling, der ikke har nogen effekt.

Teatrene er tilfredse med det nye tiltag på nær et enkelt, som har markeret sig kraftigt. Her er det værd at bemærke, at alle, store som små, bakker op om den nye markedsføring. Det hele handler om at få et større publikum i alle teatre, og det er der altså tilslutning til i teaterbranchen, og det bør der, synes jeg, også være i denne forsamling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Det beslutningsforslag, som er fremlagt, er baseret på forkerte forudsætninger og lægger op til at fastholde en markedsføring, som har vist sig ikke længere at have effekt. Det vil altså ikke gavne nogen, men blot skade det samlede teaterbesøg. Jeg synes selvfølgelig derfor, at det må afvises.

Endelig med hensyn til den eventuelle lovændring ligger det jo sådan, at den godt kan fremsættes nu, men den kan tidligst få effekt i sæsonen 2003 og 2004, og ingen ved endnu, hvordan loven kommer til at se ud, og vi kan ikke vente så længe med at gøre noget. Derfor er vi selvfølgelig gået i gang, og jeg synes bestemt, vi har gjort det rigtige, og jeg er glad for, at det bakkes op af alle på nær en enkelt måske, teatre i al almindelighed.

Selvfølgelig kan Den Socialdemokratiske Gruppe ikke stemme for det forslag, der er fremsat.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Det er repræsentanter for 2 politiske partier, hvis udgangspunkt er totalitære systemer, der har stillet dette forslag om at pålægge, om at pålægge politiske modstandere at stemme på den måde, som det nu passer dem.

Jeg har gjort opmærksom på sidste gang, da vi havde HS-sagen, hvor der også var tale om, at det skulle pålægges nogle folk at stemme på en ganske bestemt måde imod deres politiske overbevisning, der sagde jeg ved den lejlighed: Det får aldrig nogen sinde nogen mig til. Mine politiske modstandere skal ikke diktere mig, at jeg skal stemme i overensstemmelse med mine politiske modstandere et eller andet sted. Sidste gang, jeg sagde det, var i forbindelse med HS-sagen, og jeg gentager det bare nu her, at det står jeg bare ikke model til.

Jeg ved ikke, om man kan slæbe mig i retten, eller hvad man kan, men repræsentanter for 2 partier, hvis udgangspunkt er totalitære systemer, skal ikke pålægge mig, at jeg skal stemme på en måde, som passer dem, og det skal så vedtages her med et flertal. Det agter jeg i hvert fald under ingen omstændigheder at følge.

Dette omkring det principielle, og det overrasker mig for så vidt ikke, at det er ekskommunister, som stiller dette forslag ... (*Afbrydelser*). I kan godt grine så meget, I vil. Udgangspunktet for jer er kommunismen. I kalder jer bare noget andet i dag.

Må jeg sige, at de mange små teatre får mange midler, men de får det ikke via DST. De får det på en anden måde. De får det via status som små storbyteatre, hvor vi støtter 12 af dem. Vi har haft et yderligere teater til debat i aften, nemlig Røde Kro Teater, som yderligere nu får støtte med 1 mill. kr. Vi støtter på mangfoldig måde de små teatre, men de bliver bare ikke støttet igennem DST.

Hvad skal denne støtte bruges til? Det er jo en meget lille husleje, man har de steder, hvor man typisk lejer sig ind. Jeg ser de fleste af deres stykker. Der er 2 eller 3 skuespillere, der er med, så de har meget lave omkostninger. Jamen hvad er det, vi betaler disse mange, mange millioner kroner til, hvis det ikke er for, at de skal markedsføre sig? Lav husleje, et meget lille antal skuespillere, i betydeligt omfang frivillig hjælp til at stille det hele op. Jamen hvad er det, vi giver de mange millioner for i støtte fra Kultur- og Fritidsudvalgets side? Det er vel til, at de skal sørge for at gøre opmærksom på sig selv.

De får pengene, de får dem bare fra en anden kilde. Frederiksberg støtter Riddersalen, oppe i Frederiksborg Amt støtter Allerød Kommune Mungo Park. De får bare pengene til deres markedsføring på en anden måde.

Må jeg sige, at DST betaler jo typisk et meget stort millionbeløb til de store teatre, 10-15 mill. kr. Det er selvfølgelig meget væsentligt, at der ikke er en bunke ledige pladser i forbindelse med de stykker, der spilles på disse teatre, fordi de får altså støttebeløb, der ligger på det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

tidobbelte af det, der er typisk for et lille storbyteater. Derfor er det vigtigt, at disse teatre også bliver fyldt op.

Jeg ved godt, at der er teaterkrise. Jeg ved godt, at det er svært at få folk til at gå i teatret, men jeg har en idé om, at uanset hvad alle skønånder kommer og fortæller, så er situationen den, at hvis folk går i et teater, hvor man spiller noget, der er mere eller mindre professionelt, og folk får en dårlig oplevelse, så jager man dem væk fra teatret.

Så kan man så grine ad »Phantom of the Opera« og »Showboat« og »De Tre Musketeerer«, grine ad alt det, som folk går ind og ser. Men de folk, der går ind og ser disse stykker, tror jeg får en god oplevelse, og de vender tilbage til teatret. Jeg er ikke sikker på, at de folk, som kommer i de meget små halvprofessionelle teatre, altid får denne gode oplevelse. Jeg tror faktisk, at dette, at vi skyder så meget med spredehagl, som vi gør, medvirker til, at vi får flere og flere tomme pladser i teatrene, så meget mere som film i disse år bliver bedre og bedre.

Så jeg tror, vi er i en god sags tjeneste, vi, der gerne vil gøre noget for teatrene, hvis vi sørger for at koncentrere indsatsen omkring de store teatre, som spiller nogle stykker, som har det store publikum. Og vi er opmærksomme på, at de penge, der ydes fra lokal side til de små teatre, jamen det er de penge, de skal markedsføre sig for. Vi kan ikke se bort fra det. Det er ligesom om det i debatten her lyder, som om de små teatre er ladt i stikken. Men rent faktisk bruger Københavns Kommune jo langt, langt, langt flere penge på de små teatre, end vi bruger gennem de penge, vi lægger i DST-ordningen. Hvorfor skal det egentlig forties?.

Lars Rimfalk Jensen (B): Må jeg med det samme sige, at selv om det er omdelt på pladserne, så vil jeg ikke stille ændringsforslaget, bl.a. fordi jeg har hørt, at der er nogle, der mener, at det ikke lægger sig tæt op ad det forslag, der er, så det skal I undlade at få lov til at tage stilling til i dag. Men jeg skal så love, at det kommer på næste gang som et medlemsforslag.

Det Radikale Venstre er ikke direkte modstander af, at de små storbyteatre udgår af Artes katalog, men vi finder, at så må man sætte noget andet i stedet. Vi synes, det magasin, der indtil nu er blevet sendt ud, faktisk er lidt af en rodet affære. Det er noget med, at hvert enkelt teater får stillet nogle sider til rådighed, og så laver man sit eget design, hvilket gør, at dette magasin jo faktisk ikke har et helhedspræg. Det ligner et bedre reklameblad for Netto eller ISO, så der er faktisk ikke rigtig nogen idé i at sidde og kigge i det. Det er muligt, at der er nogle. Jeg hørte, at Martin Günter bruger meget tid på at sidde og kigge i dette og blive inspireret, og det er da også fint nok. Det tager i hvert fald lang tid at komme igennem det.

Det Radikale Venstre mener derimod, at Københavns Kommune skulle gå ind og sige, jamen nu er de små storbyteatre vores, nu vil vi gerne gøre noget for dem. Det vil være naturligt, at vi giver dem en hjælpende hånd omkring annoncering, sådan så vi kan fortælle, at vi i kommunen støtter de små storbyteatre.

På sigt vil der være en mulighed for, at man allerede under forhandlingerne om nye kontrakter kan indgå en aftale om, hvordan man laver en fælles annoncering, hvordan man kan prøve på at lave initiativer til at komme ud til publikum.

Mange af de små teatre, vi snakker om, har en personalestørrelse og også en økonomi, for den sags skyld, der gør, at de ikke har mulighed for selv at lave den markedsføring, der måske skal til for at komme helt ud over rampen.

Man slår dem sammen. Hvis man hjælper dem lidt fra Københavns Kommunes side, så vil der helt givet være masser af muligheder for, at det meget varierede kulturliv og kulturtilbud, vi har i København via vores små teatre, vil komme ud til endnu flere mennesker.

Vi mener også, at muligheden kunne være, at man lavede en fælles internetportal, hvor man havde mulighed for at klikke sig ind, se hvad vi har af muligheder i hovedstadsområdet,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

især i København, vi har et meget rigt kulturliv. Det kunne være spændende at lave noget Internet, hvor folk havde mulighed for at se, hvad vi kan tilbyde. Det ville også gavne turister, som skal til København, at man havde mulighed for at gå ind på en hjemmeside og se, hvad der er af muligheder for kulturelt liv i København.

Jeg ved også fra de teaterledere, der findes rundt omkring, at de vil være parate til at indgå i nogle fælles link, dvs. er man inde på ét teaters område, så vil de være parate til at lave link til den fælles side, således at de havde mulighed for nærmest at have kataloget på Internet. Det tror jeg vil være betydelig mere gavnligt for teatrene, at man havde den mulighed, frem for at man havde det her katalog.

Men som sagt vil vi ikke i aften stille vores ændringsforslag, bl.a. af hensyn til ikke at prøve på at kortslutte denne debat, som absolut ikke burde finde sted midt om natten. Men vi vil sige med det samme, at det medlemsforslag, der ligger fra Jens Kjær og Martin Günter, kan vi ikke støtte.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 2. runde.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er rigtigt, hvad Lars Rimfalk siger, at klokken er lige ved at være 24, så jeg gør det også meget kort.

Først til Mona Heiberg. Ja, jeg er ganske godt klar over, hvordan systemet fungerer. Jeg var selv til stede, da Mona Heiberg selv var syg, hvor der var et flertal, der vedtog den her markedsføringsplan. Så jeg ved udmærket, hvad der er gøtgningskataloget, og hvad der er nytgningsindstikket, som det nu bliver. Det er den ene ting.

Den anden ting er spørgsmålet om det juridiske, hvor Mona Heiberg også begynder at forklare om Arte's samarbejdsudvalg, og det var nemlig det, jeg sagde, det juridiske spor ville jeg ikke udtale mig mere om. Det er der andre, der kører videre på og må vurdere på, hvorvidt det kan anfægtes, hvorvidt DST har gjort det rigtige eller forkerte.

Hvad angår Lars Rimfalk Jensens forslag, så vil jeg sige, det har da nogle gode takter. Der er selvfølgelig lige det element i det, og derfor synes jeg, man skulle prøve at snakke sammen om at samarbejde om måske helheden, om det er portal eller hvad, fordi det er jo en blanding af de forskellige ordninger netop. Det er jo ikke bare, hvad København er involveret i, det er jo også DST-teatrene. Ja, undskyld, hvis man siger hele byens teatre, så er det underligt, det kun er halvdelen, der er med. Så bum, bum.

Teaterbrochurer og annoncer, som er 2. del af pindene, er jo også glimrende ting. Det handler bare om, at Københavns Kommune betaler sig selv ud af det, og det er jo fint nok, hvis der pludselig er flertal for det.

Thustrup vil jeg ikke kommentere nu. De betragtninger må stå for hans egen regning.

Det, jeg kan konstatere, er, at hverken Mona Heiberg eller Thustrup Hansen har udtalt sig om sammenhæng i teaterudbuddet, uanset hvad det drejer sig om. Der er ikke noget med sammenhæng. Ligeledes har de heller ikke udtalt sig om den lidt ubehagelige dobbeltrolle, som DST faktisk har, og de problemer, der ligger i det. Så jeg må formode, det betyder så, at man ikke synes, at det er et problem, at man har disse 2 roller med indbyggede modsætninger, som der i virkelighedens verden er tale om.

Jeg vil slutte nu og håber, at forsamlingen trods alt vil støtte Martins og mit forslag.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Martin Günter, og Martin Günter har kun 3 minutter og 15 sekunder tilbage i 2. runde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Martin Günter (F): Repræsentanter for totalitære partier, ekskommunister, har stillet et forslag, siger borgmester Thustrup Hansen. Altid parat med en smuk og relevant betragtning. Konservativer, som var fascisternes talerør i Danmark for en del årtier siden, repræsenteret ved Ole Bjørn Kraft, og borgmester Hans Thustrup Hansen er en ormædt efterkommer af disse konservative fascistspirer.

Er det den form for diskussion, vi skal have i Københavns Borgerrepræsentation, fordi man fremsætter nogle forslag om, at de små teatre i Københavns Kommune ikke skal sendes ud på herrens mark? Borgmester Hans Thustrup Hansen, du har nu været medlem herinde i over 25 år, og så kan du finde på at komme med sådan noget, ikke bare sludder, men noget infamt, afsporende vrøvl.

Og borgmester Thustrup Hansen siger oven i købet: Ingen får mig til at stemme på anden måde, end jeg selv vil. Borgmester Thustrup Hansen er selvfølgelig en loyelig borger, borgmester Thustrup Hansen ved, at der efter de gældende regler er mulighed for, at en kommunalbestyrelse kan pålægge de medlemmer, som kommunalbestyrelsen har valgt til at sidde i bestyrelser for at varetage kommunens interesser, at stemme på en bestemt måde.

Jeg er da sikker på, at borgmester Thustrup Hansen ikke vil være en ulydig borger, men en rigtig god borger og overholde de love og dermed de beslutninger, som træffes i den slags sammenhænge.

Men jeg synes overhovedet ikke, det bør handle om disse ting. Det bør handle om, hvorvidt Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskabs bestyrelse med deres beslutning har sat de små teatre i Københavns Kommune i en pinlig klemme. Det er jo det man har. Ved ikke at markedsføre dem i efteråret gør man dem usynlige. Man kan risikere at påføre dem udgifter, fordi de ikke får dækket deres sæder, og dermed pålægge Københavns Kommune udgifter til deres små teatre.

Jeg ved, at formanden for Foreningen af De Små Teatre, Mogens Holm, mener, at dette er et skadeligt forslag. Jeg forstår derfor ikke, at Mona Heiberg mener, at alle de små teatre bakker det her op. Jeg kan da også sige, at der i Jyllands-Posten den 9. februar var et indlæg fra bl.a. Røde Kro Teater, som Mona Heiberg i aften har forsvaret så kæmpemeget, og talt om, at dette kupforsøg mod de små teatre bør afværges.

Mona Heiberg har ikke ret i, at de små teatre nu bakker Teaterfællesskabets beslutning op. Vi sætter de små teatre på herrens mark, vi risikerer at påføre Københavns Kommune udgifter.

Derfor bør den beslutning, der er truffet i Teaterfællesskabets bestyrelse, selvfølgelig ændres til gavn for teaterudbuddet, til gavn for bl.a. borgerne i Københavns Kommune.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Ja, ja, Martin Günter. Hensigten helliger midlet, det har altid været autoritære systemers opfattelse. Hvis ikke vi kan fjerne folk, så kan vi da bare pålægge dem at stemme imod deres overbevisning. Det er det nye, smarte, det demokratiske sindelag, man så føler, man bliver nødt til at udvise i dag. De skal bare stemme imod deres overbevisning, for vi kan ikke fjerne dem.

Det er det, jeg siger, det kan kun folk, der har udspring i et autoritært system, gå ind for. Og jeg har en gang for alle sagt her i Borgerrepræsentationen, at jeg er ligeglad, mine politiske modstandere får aldrig mig til noget som helst sted at stemme for det modsatte af det, jeg mener.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Mona Heiberg (A): Ja, hr. Martin Günter. Jeg tror desværre, Martin Günter ikke har ret i denne sag. Det at citere Jyllands-Posten er jo ikke sandheden, det er jo ikke Jyllands-Posten og Jyllands-Postens artikler, der kan sætte dagsordenen i Københavns Borgerrepræsentation.

Jeg ved godt, at der er et bestyrelsesmedlem i Røde Kro Teater, der har skrevet et læserbrev i Jyllands-Posten, som 7 pct. af Københavns befolkning læser. Men det er jo fuldstændig irrelevant i denne sag. Det vigtige er, at teatrene får publikum ind på deres teatre, og at vi gør det således, at der er rimelighed i det.

Jeg kan fortælle Martin Günter, at de små teatre i dag får ca. 5.500 billetter ud af den husstandsdelte brochure. Det vil sige, at hvert teater pr. sæson vil lokke ca. 250 billetter ud af denne brochure. Det er jo ikke meget i løbet af et år. Derfor ønsker vi at ændre det. Og det, vi siger nu, er, at i forårsbrochuren er vi med alle sammen, for at vi alle sammen skal forstå det med gentegning og nyttegning og alt det der. Der er vi med alle sammen. Med efterårsbrochuren sætter vi ekstra ind over for de store teatre, altså 10 store teatre, fordi de har faldende billetsalg.

Jeg vil gerne høre – nej, det vil jeg ikke på dette sene tidspunkt, men så en anden dag, hr. Martin Günter, eller en gang i en stille stund: Vil hr. Martin Günter gerne have lukket et af de store teatre, som vitterligt har faldende billetsalg, som vitterligt har brug for og behov for en saltvandsindsprøjtning? Er det det, hr. Martin Günter gerne vil?

Vil hr. Martin Günter gerne lukke Folketeatret, Rialto Teater, Avenue Teater, Betty Nansen Teater, Gladsaxe Teater, Nørrebro Teater? Det er der, problemet ligger, det er dem, der har et faldende salg.

De små storbyteatre har aldrig nogen sinde, så længe jeg har været politiker, haft højere belægningsprocenter, end de har i dag. Det kommer sig af, at de også sælger billetter »på døren«, de sælger ikke billetter udelukkende i abonnement. Unge mennesker i dag går lige så gerne i teatret, som de går i biografen, og derfor skal der en anden markedsføring til. Vi skal have skolerne tilbage igen. Derfor laver vi nu en indsats med 20 kr.s billetter på skolerne osv., osv., Martin Günter.

Du kender jo selv så godt til denne sag, at det jo ikke er korrekt, når Martin Günter siger, at vi ikke gør noget, vi udelukker dem. Nej, vi laver om på det. Odense har lige gjort det, Århus har aldrig haft det. Ålborg har aldrig haft det. Odense har gjort det, fordi de har gjort den samme erfaring, som København nu har gjort.

Vi er den sidste i rækken, Martin Günter, der laver om på det her, og vi laver om på det til alles bedste. Og det er det vigtige, det er det vigtige, at vi gerne vil have publikum i sæderne, vi vil gerne have, at de små storbyteatre stadig væk har omkring 85-90 i belægningsprocent. Det er vigtigt, og de skal have en anden synliggørelse, samtidig med at vi bibeholder dem i det forårskatalog, der kommer. De bliver ikke udelukket.

Ikke mere om denne sag. Jeg mener, det er en meget fornuftig beslutning, men forandringer er altid besværlige, og forandringer giver reaktioner, og det skal de gøre, men de skal bare være korrekt forstået.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er en ganske kort bemærkning til Mona Heiberg. Jeg synes netop, vi gerne skulle diskutere det her noget mere, vi kommer nemlig ikke til bunds i alle de påstande om, hvordan det ene og hvordan det andet er.

Men jeg noterer mig stadig væk, at sammenhæng i teaterudbuddet og spørgsmålet om, hvordan den synergieffekt, som vitterligt er mellem store og små teatre, stimuleres i praksis. Det eneste, der bliver snakket om fra DST's styrelses side, er jo, at man i større dagblade skal indsætte et indstik.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Hør nu her. Det, debatten jo har kørt på, er, at de små storbyteatre ikke er med i dette indstik. Det er det, det handler om, så enkel er sagen. De forsvinder ud af den del af mediebillidet.

Og så kan man sige ja, men det betyder ikke noget for dem, fordi de har en mindre del procentuelt, som stammer fra nytegningen der efter sommerferien. Men der er ikke nogen som helst, der har undersøgt eller ved, hvad det overhovedet betyder for de små teatres eksistens, at de til stadighed bliver identificeret som en del af det samlede teaterudbud her i hovedstadsområdet. Det er der ingen, der ved noget om.

Og ekstra rabat til skoleelever er en glimrende ting, men det har bare ikke noget at gøre med hele det publikum, som er et felt for også de små storbyteatre. Det er jo publikum både fra Københavns Kommune, Frederiksberg og fra de omliggende amter. Det er jo ikke bare fra Københavns Kommune, vi snakker om.

Så de sammenhænge synes jeg ville være glimrende, hvis Mona Heiberg som formand for DST tog initiativ til, at man begyndte at diskutere, før man traf beslutninger, som man slet ikke kendte rækkevidden af.

Mona Heiberg (A): Det kan jo ikke være korrekt, at Jens Kjær skal komme her til sidst med sådan nogle usande påstande. Vi vil gerne styrke det samlede teaterliv, og derfor laver vi om på dette.

Stadig væk vil jeg sige, at der hvor 80 pct. af salget ligger, er alle med. Så laver vi en ekstra indsats for nogle teatre, der har et faldende billettal – jeg behøver vel ikke at gentage det, Jens Kjær, jeg synes, det er ren logik – og så sætter vi noget nyt ind, for de små teatre har ofte, ikke altid, et andet publikum, nogle andre målgrupper, som kræver en anden markedsføring. Derfor bliver det nødt til at blive moderniseret, og det skal gøres nu og ikke i 2004. Vi kan ikke vente på den teaterlov. Vi gør det nu, beslutningen er taget nu. Jens Kjær har stemt imod, og et flertal har stemt for, og sådan bliver det.

Beslutningsforslaget blev forkastet med 30 stemmer imod 13.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, V, O, C og B.

Undlod at stemme: D.

=====

20) BR 72/01. Medlemsforslag om udlændingepolitikken for Københavns Kommune
(Stillet af Peter Skaarup, Louise Frevert, Poul Nielsen, Birthe Nødgaard, Aage Pedersen og Karin Storgaard (alle O)):

Forslag om folkeafstemning om udlændingepolitikken for Københavns Kommune.
(Sagen udsattes i mødet den 8. februar 2001)

Sagen blev udsat til mødet den 29. marts 2001.

=====

21) BR 67/01. Medlemsforespørgsel om ulovlig parkeringsordning

(Stillet af Peter Skaarup, Birthe Nødgaard, Louise Frevert, Poul Nielsen, Aage Pedersen og Karin Storgaard (alle O)):

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 1. marts 2001

Hvilke oplysninger kan Bygge- og Teknikborgmesteren og overborgmesteren give om Trafikministeriets afgørelse i forhold til ulovligheden af den københavnske parkeringsordning; herunder om borgmesteren vil sørge for, at de indbetalte beløb tilbagebetales, samt at der gives en undskyldning til de trafikanter, der har betalt penge, de ikke skulle have betalt. (Sagen udsattes i mødet den 8. februar 2001)

Sagen blev udsat til mødet den 29. marts 2001.

=====

22) BR 136/2000. Ændring af Borgerrepræsentationens mødeplan for 2001
Indstilling om ændring af Borgerrepræsentationens mødeplan for 2001.

Sagen blev udsat til mødet den 29. marts 2001.

=====

23) BR 83/01. Den Sociale Ankestyrelse

Meddelelse fra Socialistisk Folkepartis gruppe om, at Søren Stilbo, Guldbergsgade 25, 2200 København N., udtræder som medlem af Den Sociale Ankestyrelse, samt at Henrik Off, Strandgade 34, 2., 1401 København K., indtræder som nyt medlem af Ankestyrelsen.

Sagen blev udsat til mødet den 29. marts 2001.

=====

24) BR 97/01. Skatteankenævnet

Meddelelse fra Socialistisk Folkepartis gruppe om, at Søren Stilbo, Guldbergsgade 25, 2200 København N., udtræder som medlem af Skatteankenævnet, samt at Sven Milthers, Hvedevej 6, 2700 Brønshøj, indtræder som nyt medlem af Nævnet.

Sagen blev udsat til mødet den 29. marts 2001.

=====

25) BR 541/2000. Billedskolen

Meddelelse fra Dansk Folkepartis Gruppe om, at Louise Frevert udtræder som medlem af Billedskolen, og at Karin Storgaard indtræder som nyt medlem af Billedskolen.

Sagen blev udsat til mødet den 29. marts 2001.

=====

26) BR 89/01. Forlængelse af garanti
(Kultur- og Fritidsudvalget)

Sagen blev ved mødets begyndelse overført til behandling for åbne døre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 1. marts 2001**

Indstillingen blev godkendt med 34 stemmer imod 10.

For stemte: A, V, F, Ø, L og D.

Imod stemte: O, C og B.

Dansk Folkeparti ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:

”Dansk Folkeparti finder det positivt, at det går bedre for VEGA. Vi er dog af den opfattelse, at vi ikke vedblivende kan give kassekredit på det offentliges vegne. Økonomien må hvile i sig selv.”

=====

Denne sag behandlede for lukkede døre:

27) BR 94/01. Valg af omsorgssystem

(Sundheds- og Omsorgsudvalget)

Sagen blev udsat til mødet den 29. marts 2001.

Mødet sluttede kl. 00.19.